

Dave Barry

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

QUAN HỆ YÊU ĐƯƠNG

Trái với điều mà rất nhiều phụ nữ vẫn nghĩ, có một thực tế là không khó khăn gì lắm để gây dựng một mối quan hệ lâu dài, ổn định, hoà hợp và vui vẻ với một người đàn ông. Tất nhiên đó phải là một người đàn ông trong mộng. Còn đối với một người đàn ông bằng xương bằng thịt, thì điều đó thật vô vàn khó khăn. Ấy là vì đàn ông vốn dĩ đâu có thấu hiểu được thế nào là cái quan hệ nam nữ mà đàn bà vẫn thường nhìn nhận.

NÀNG TIẾN ĐẾN MỐI QUAN HỆ - CHÀNG MÃI MÊ HỆ TRUYỀN ĐỘNG

Chẳng hạn anh chàng Roger thấy thích cô nàng Elaine. Chàng mời nàng đi xem phim; nàng nhận lời; và họ có một buổi tối vui vẻ. Mấy hôm sau, anh chàng mời nàng đi ăn tối, hai người lại có dịp đến với nhau. Chàng và nàng cứ tiếp tục như thế, rồi đều đặn gặp nhau, họ thường xuyên đi với nhau, và dành phần nhiều thời gian cho nhau.

Cho đến một tối, trên đường lái xe về nhà, một suy tư ập đến với Elaine, và nàng thốt lên hỏi, "Anh biết không, đêm nay là ngày chúng mình quen nhau tròn sáu tháng đấy?"

Rồi im lặng. Một sự im lặng thật nặng nề với Elaine. Nàng tự cảm thấy nuối tiếc: Ô, không hiểu nói như thế có làm anh ấy phật ý không nhỉ? Phải chăng trong quan hệ giữa hai đứa, anh ấy luôn tự hạn chế chỉ đến một mức độ nào đó; biết đâu anh ấy lại lầm tưởng là mình đang định ràng buộc anh với những điều anh không muốn, hoặc giả anh ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận?...

Trong khi đó Roger nghĩ: Chắc. Sáu tháng.

Elaine nghĩ: Cơ mà, mình cũng nào có vò vập cái mối quan hệ này đâu.

Nhiều lúc mình cũng muốn giữ một khoảng cách nào đó, để mình có thể cân nhắc liệu có nên tiếp tục như thế này không, hay đặt thẳng vấn đề... tức là...

ý mình thực sự muốn cân nhắc xem quan hệ hai đứa nên đi đến đâu? Nên chẳng chỉ tiếp tục giữ mối quan hệ thân ái gần gũi ở mức này mà chưa vội đi xa hơn? Hay là tiến luôn đến hôn nhân? Sinh con đẻ cái? Đầu bạc răng long?

Có phải mình đã sẵn sàng đón nhận một cái gì đó có tính lâu dài đến vậy?

Hay thực ra mình vẫn còn chưa tìm hiểu đầy đủ về con người ấy?

Lúc ấy Roger đang mải tính: ...Thế nào nhỉ... thử tính xem nào... mình bắt đầu đi chơi với cô ấy hồi tháng Hai, ngay hôm mình đến mua chiếc ô tô này ở cửa hàng đại lí... tức là...à, để xem đồng hồ ô tô... Thôi chết! Thế là quên bém hạn thay dầu nhớt rồi.

Còn Elaine thì: Anh ấy bức bối. Mình có thể thấy rõ điều ấy qua nét mặt. Có lẽ mình đã hiểu sai anh ấy. Có lẽ anh ấy đòi hỏi một cái gì đó nhiều hơn trong quan hệ giữa hai người. Có lẽ anh ấy muốn được âu yếm hơn, gần bó hơn. Có lẽ anh ấy đã cảm nhận được điều này trước mình; đó là lí do mình cảm thấy có sự đắn đo trong cách cư xử của anh ấy. Đúng rồi, chắc hẳn là thế rồi. Chính vì thế mà anh ấy ngần ngại chẳng nói thẳng ra cảm nghĩ của mình. Anh ấy sợ bị khước từ mà.

Và Roger nghĩ: Mình phải bắt bọn này xem lại quan hệ truyền động cho cẩn

thận mới được. Thầy kể những lời giải thích của lũ sửa xe nhà quê, máy vẫn chạy chưa ngon. Bọn chúng nên chẳng dùng có đồ lỗi tại thời tiết lạnh mới phải. Mà lạnh là lạnh thế nào chứ. Ngoài trời 87 độ mà máy chạy nghe cứ như xe tải leo dốc thế này, đúng là mất toi 600 đô cho một lũ lừa đảo kém tẩm.

LỖ HỒNG GIAO TIẾP

Elaine nghĩ: Anh ấy cáu. Mà mình cũng chẳng thể trách anh ấy. Mình cũng thấy tự bức với bản thân mình. Lạy Chúa, con thấy con thật có lỗi. Con thật chẳng nên vội vàng như vậy, nhưng con đâu có làm chủ được tình cảm của mình. Đơn giản chỉ là con chưa thấu tỏ.

Roger nghĩ: Thế nào rồi bọn chúng cũng nói rằng thời gian bảo hành chỉ là 90 ngày thôi. Chắc chắn chúng sẽ nói thế đấy, bon củ chuối.

Elaine nghĩ: Phải chăng mình đã quá mơ mộng đại khờ khi tơ tưởng đến một chàng hiệp sĩ cưỡi ngựa trắng đâu đâu, trong khi bây giờ ngay bên cạnh mình lại là một người đàn ông thật tốt, người mà mình rất thích ở bên, người mà mình thực sự muốn chăm sóc, và người đó cũng luôn tỏ ra thực sự muốn chăm sóc mình. Anh ấy đang phải chịu bao đau khổ chỉ vì lỗi mơ mộng ích kỉ, ngây thơ kiểu học trò của mình.

Và Roger nghĩ: Bảo hành? Chúng muốn phiếu bảo hành? Mình sẽ cho chúng xem phiếu bảo hành. Đây, mình sẽ lấy cái phiếu bảo hành mắc dịch ấy ra và dán vào đây...

"Anh Roger!" Elaine nói lớn.

"Sao?" Roger giật mình.

"Xin anh đừng tự dằn vặt như thế," nàng nói, cặp mắt ngân lệ. "Lẽ ra em đừng nên... Ôi, lạy Chúa, em thấy thật là..." (Nàng gục xuống, khóc thút thít).

"Sao thế?" Roger hỏi.

"Em thật ngốc," Elaine nắc lên. "Em biết mà, em biết là không có hiệp sĩ. Em biết rõ như thế rồi mà. Em ngốc quá. Không có hiệp sĩ, và cũng chẳng có ngựa".

"Không có ngựa?" Roger ngạc nhiên.

"Anh thấy rõ em là con ngốc, phải không anh?" Nàng hỏi.

"Không!" Roger nói, vui mừng vì cuối cùng cũng tìm được câu trả lời hợp lí.

"Chỉ là... chỉ là... ở chỗ em cần thêm chút thời gian..."

15 giây im lặng để Roger vận hết tốc lực suy nghĩ hòng tìm ra một câu trả lời an toàn. Cuối cùng thì chàng cũng tìm được một câu mà chàng cho là tạm ổn.

"Ừ!" Chàng nói.

CẬU CHÀNG MẮT HƯỚNG

Nàng hết sức xúc động nắm lấy tay chàng. "Ôi, Roger, anh có cảm nhận được như thế không?" Nàng hỏi.

"Như thế nào cơ?"

"Về thời gian ý?" Elaine hỏi.

"Ồ..." Roger trả lời, "Có."

Nàng quay mặt về phía chàng, và đắm đuối nhìn sâu thẳm vào đôi mắt chàng, điều này làm cho chàng hết sức bối rối vì không biết nàng sẽ tiếp tục hỏi gì nữa đây, nhất là đề tài về ngựa. Cuối cùng nàng nói:

"Roger, em cảm ơn anh."

"Cảm ơn em."

Thế là chàng đưa nàng về nhà, rồi nàng đi nằm. Trong lòng nàng nặng trĩu những suy tư dằn vặt đầy mâu thuẫn, nàng khóc thỏn thức đến tảng sáng hôm sau. Về phần Roger, chàng về nhà, chui vào chăn, bật ti vi và nhanh chóng bị cuốn hút vào trận đấu quần vợt giữa hai vận động viên Cộng hoà Séc mà chàng chưa từng biết tên. Có một giọng yếu ớt vọng lên từ nơi sâu

thăm tâm hồn, chàng nói rằng có một điều gì đó thật quan trọng đã xảy ra với chiếc ô tô, nhưng chàng cũng biết rằng chàng không có cách nào có thể hiểu được điều ấy, vì thế chàng thấy tốt nhất là không nghĩ đến chuyện đó nữa.

THỜI GIAN PHÂN TÍCH

Hôm sau nàng gọi điện cho cô bạn thân nhất của mình; có thể là một cô bạn thân mà cũng có thể là hai; rồi họ nói chuyện với nhau về vấn đề này trong sáu tiếng đồng hồ liền. Đi sâu vào từng chi tiết cụ thể nhất, họ cùng nhau chia sẻ từng câu từng chữ mà Elaine đã nói, cũng như từng câu từng chữ mà Roger đã nói; phân tích đi rồi phân tích lại; khảo sát từng lời nói, từng cử chỉ, từng động tác để rà soát những ý nghĩa biểu cảm thầm kín nhất, và lật đi lật lại xem xét vấn đề từ mọi khía cạnh có thể. Rồi họ tiếp tục quay lại đề tài này liên tục trong nhiều tuần, và cũng có thể là trong nhiều tháng. Không bao giờ họ nhàm chán đâu rằng không bao giờ họ đến được một kết luận cụ thể nào cả. Trong khi đó Roger, vào một ngày đẹp trời, khi đang chơi bóng với một cậu bạn của cả Roger và Elaine, khẽ chau mày giữa lần nghỉ và hỏi: "Norm này, Elaine đã từng nuôi ngựa à?"

Chúng tôi không định đề cập đến sự khác biệt tần số hay chu kì giữa chàng và nàng. Chúng tôi muốn nói đến hai hành tinh khác nhau, đến hai Thái dương hệ hoàn toàn khác biệt. Nàng không thể nói chuyện với chàng về quan hệ giữa hai người, cũng giống như tình huống người ta đâu có thể chơi cờ Đam với một con vịt bầu vậy. Bởi vì tất cả những gì mà Roger nhìn nhận về đề tài này có thể tóm lại như sau:

"Hả?"

Những gì mà tôi muốn nói ở đây là: Nếu quý vị thuộc về giới nữ, và nếu quý vị muốn thành công trong việc thiết lập mối quan hệ với một người đàn ông, thì đây là quy tắc quan trọng nhất mà quý vị nên ghi nhớ:

1. Đừng bao giờ mặc định rằng anh chàng của quý vị ý thức được rằng giữa quý vị và anh ấy đang có một quan hệ nam nữ. Anh ta không tự nhận ra điều ấy đâu! Quý vị cần phải gieo rắc cái ý niệm ấy vào đầu của anh ta bằng cách nhân những lúc chuyện trò hàng ngày mà thường xuyên nhắc nhở và ám chỉ đến quan hệ giữa hai người, ví dụ:

"Roger, anh làm ơn đưa cho em lọ đường, đây là vì chúng mình có quan hệ với nhau."

"Dậy, dậy mau Roger! Hình như có ai mò vào lều chúng mình đây, mà mình lại đang có quan hệ với nhau"

"Em có tin mừng cho anh đây, Roger! Bác sĩ nói rằng chúng ta sắp có đứa con thứ tư, đây là một bằng chứng nữa cho quan hệ hai ta."

"Bởi vì máy bay sắp nổ tung và chúng mình chỉ còn sống thêm được mấy phút nữa, em muốn anh ý thức được một điều rằng chúng ta đã cưới và chung sống trong 53 năm hạnh phúc, điều ấy rõ ràng là nền tảng của quan hệ hai đứa mình."

Vâng, phải làm như vậy. Quý vị đừng bao giờ bỏ cuộc. Quý vị hãy luôn luôn nhắc đi nhắc lại như xoáy vào tai của anh ấy. Biết đâu đến một lúc nào đó anh chàng của quý vị sẽ tự mình nhận ra một điều gì đó. Rồi anh ấy sẽ chuyện trò với những bạn trai của mình về đàn bà, và một lúc nào đó đột nhiên nói, "Tôi và Elaine, chúng tôi... ờ... ờ... chúng tôi có... ờ...ờ..."

Vậy là anh ta đã thực lòng nói về chuyện ấy đấy.

Còn đây là quy tắc nâng cao trong việc xây dựng quan hệ nam nữ, xin công hiến cho quý vị:

2. Đừng nên đòi hỏi ở bạn trai của quý vị một cam kết hay hứa hẹn nào đó quá vội vã. Chữ "quá vội vã" tôi muốn nói ở đây có nghĩa là "trong khi còn sống". Đàn ông thường rất ngập ngừng mỗi khi phải hứa hẹn hay cam kết những điều gì đó. Đơn giản là vì họ luôn luôn cảm thấy chưa sẵn sàng.

"Anh rất lấy làm tiếc," con trai thường nói như vậy, "nhưng anh chưa sẵn sàng để hứa hẹn hay cam kết bất cứ điều gì". Nếu đàn ông mà là cái đuôi gà tây, thì khi quý vị đặt cái đuôi ấy vào lò vào ngày 4 tháng 7 và vặn lò lên đến 350 độ thì có đến lễ Tạ ơn, chiếc đuôi ấy vẫn chưa chín, tức là chưa sẵn sàng.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

CHUYỆN RẮN

Hàng ngày tôi vẫn đưa lũ nhóc đến trường để hấp thụ những kiến thức quan trọng. Ví dụ: Thủ đô của Surinam là gì? - Paramaribo; Vì sao nước biển mặn? - Muối. Nếu lịch sử luôn lặp lại, thì hẳn bọn trẻ cũng không biết được câu trả lời cho câu hỏi: "Loài rắn nào lớn nhất trên thế giới?"

Đúng thế, thằng con tôi học lớp Hai cũng không biết điều này. Mà chính tôi lại biết được loài rắn lớn nhất là loài nào mới chết chứ. Kết quả là chuyện sau đây đã xảy ra.

"Đó là anaconda," tôi bảo thằng bé, "một loài rắn sống ở Nam Mỹ."

"Sai," nó nói. "Đó là loài rắn python. Python là loài rắn lớn nhất."

"Python cũng lớn đấy," tôi nói. "Nhưng đứng cạnh con anaconda, thì con python trong bé tẹo như một con giun đất." Tôi nói có lẽ hơi quá, nhưng đấy là nói ví dụ thôi.

"Python mới chính là loài rắn lớn nhất," nó lại nói. "Billy bảo con thế mà."

"Billy?" tôi hỏi. "Cái thằng Billy ở đầu phố á? Hay là Billy - Chuyên-Gia-Rắn-Hàng-Đầu-Thế-Giới đang học lớp hai? Con nghe đây. Đó là loài anaconda, sống ở Brazil, Nam Mỹ. Con lớn nhất có chu vi tới 44 inch."

"Chu vi là gì hở bố?"

"Là vòng bụng. Nó phải to bằng 3 lần con người ấy chứ."

"Thế con anaconda có ăn thịt con python không hả bố?"

"Con python mà trong thấy con anaconda ấy à, có mà nó chạy mất dép ấy chứ!"

"Billy sẽ không chịu tin đâu," thằng bé bắn khoăn.

"Thôi được rồi. Bố không muốn tranh cãi dài dòng vô ích. Điều quan trọng nhất là con phải biết được cái gì là đúng, cái gì là sai; họ tin hay không thì kệ họ."

"À à..."

"Con chỉ cần nói với Billy rằng chính anaconda là loài rắn lớn nhất thế giới,

và rằng nếu còn ai đó không tin thì trước hết hãy tự xem lại cái đầu của mình còn có đưa ra được bằng chứng nào không."

Thế là thằng con tôi chạy ra phố, không biết có phải để cãi nhau một mất một còn về đề tài python-anaconda hay không. Tôi ngồi lại nhà với vai bia và suy tư về nền giáo dục quốc gia.

Vài phút sau, chuông điện thoại reo. Đó là Glenn, bố của Billy.

"Billy nói với tôi là con ông tuyên bố rằng loài rắn lớn nhất là anaconda, và rằng nếu ai còn không tin thì phải tự xem lại cái đầu của mình," Glenn nói.

"Tôi không muốn nói nhiều với ông. Nhưng ông nên biết rằng loài rắn lớn nhất thế giới là loài python sống ở Đông Nam Á. Tên đầy đủ là python reticulatus. Một con python có thể dài đến 32 feet 9½ inch. Con anaconda dài nhất người ta đo được chỉ có 27 feet 9 inch."

"Glenn, tôi rất hoan nghênh những cố gắng của anh nhằm giáo dục các cháu hàng xóm," tôi nói. "Nhưng loài rắn lớn nhất thế giới chính là anaconda, tên khoa học là eunectes murinus. Để cạnh nhau, con anaconda của tôi phải to gấp đôi con python của anh. Hiển nhiên anaconda là loài rắn lớn nhất trên thế giới."

Xem ra Glenn vẫn chưa chịu thua, "Ông hãy tự nghĩ lại đi, và nên hiểu rằng người ta đo kích thước loài rắn bằng chiều dài từ đuôi đến mũi; chứ không phải đo vòng quanh như đo sọt rác đâu. Mà con ông dùng thuật ngữ nào nhỉ - Chu vi? Chu vi là cái gì vậy?".

"Tôi hiểu, tôi hiểu, Glenn, nhưng anh cũng nên biết là đo rắn là một vấn đề phức tạp, chứ không đơn giản như đo chiều dài ống nước sau nhà."

"Ông mà cũng biết đo ống nước à," Glenn nói. "Chỉ cần nhìn đường ống chạy ở vườn sau nhà thì e rằng ông cũng không thạo về đo ống nước hơn đo rắn là mấy."

Cúp máy.

"Có một bài học rút ra từ chuyện chẳng đâu vào đâu này," tôi dạy thằng con, "là một người mạnh mẽ, cứng rắn cần phải đứng lên để tranh luận chống lại những thông tin lệch lạc của những kẻ bảo thủ và chưa được giáo dục đầy đủ."

Vả lại tôi cũng biết đo ống nước nhà tôi đấy chứ. Nó có chu vi 3 inch và dài 50 feet. Tính về chiều dài, thì nó gấp đôi con python reticulatus, nhưng không thể vì thế mà nói là nó lớn hơn được.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

DƯỚI CON MẮT CÁC BÀ VỢ

Sau khi nghe Barbara Bush nhận xét về chồng mình, tôi hỏi vợ, "Thế em thấy anh thế nào?"

"Anh định hỏi gì cơ?" nàng đáp.

"À. Vừa rồi em có nghe Barbara Bush nhận xét về chồng mình không: "người đàn ông mạnh mẽ nhất, đứng đắn nhất, chu đáo nhất, thông minh nhất, và vâng, sung sức nhất mà tôi từng biết."

"Ừ, em có nghe bà ấy tuyên bố trước công chúng như thế."

"Em thấy đấy, bà ấy nhận xét về chồng tốt quá. Anh cũng tò mò muốn biết em thấy anh thế nào."

Nàng nghĩ ngợi một lúc và nói, "Em thấy anh là một người khá sạch sẽ." Im lặng một lúc lâu, tôi hỏi tiếp, "Chỉ thế thôi sao?"

Nàng lại nhíu mày đăm chiêu, "Chỉ cần vỗ một cái là anh hết ngứa ngay."

"Thế à? Vậy anh còn ưu điểm nào nữa không?"

"A, tí nữa thì em quên mất. Nhiều lúc em phải ngạc nhiên là anh có thể nấu nướng rất khéo mỗi khi em bận."

Xem ra cũng không tồi lắm phải không quý vị: tôi sạch sẽ này, vỗ cái là hiệu ngay này, làm bếp cũng được này.

Nhưng nhận xét của nàng lại làm tôi tò mò hơn: vậy không biết các bà vợ khác nhận xét chồng mình thế nào nhỉ? Có phải họ là những người đàn ông mạnh mẽ nhất, đứng đắn nhất, chu đáo nhất, thông minh nhất và, khoẻ mạnh nhất như ông George không?

Thế là sáng hôm đó tôi xách cặp, giấy, bút lên đường phỏng vấn các bà vợ. Sau đây là kết quả (tôi không viết tên các bà vợ ra đây, để bảo vệ Hạnh Phúc Gia Đình):

"Tôi chỉ mong anh ấy bỏ thuốc lá."

"Anh ấy không bao giờ đánh tôi, đưa tiền đầy đủ. Anh ấy cũng không rượu chè hay cờ bạc gì cả. Anh ấy tắm hàng ngày và thường xuyên cắt móng chân móng tay. Nói chung anh ấy hơi thiếu năng động, nhưng được cái tốt. Nhất là anh ấy không bao giờ phàn nàn về kích thước, trọng lượng của tôi cả."

"Suốt một tháng qua tôi không nhìn thấy anh ấy say rượu. Nếu tháng này cũng được như thế, thì quả là một kỉ lục phải chúc mừng."

"Đây là chân dung chồng tôi. Anh ấy bảo rằng để anh rửa bát, và tôi yên tâm rằng anh ấy sẽ rửa bát, dọn bếp và cất bát vào chạn. Nhưng kết quả là anh ấy chỉ rửa mỗi bát thôi. Còn bếp vẫn bừa nguyền."

"Chồng tôi thế nào ấy à? Cái đó còn tùy vào thời điểm nào, ở đâu: trước Ban Giám đốc hay ở quán rượu. Anh ấy có đủ vẻ mặt. Nói chung anh ấy là người làm việc cần cù, chịu khó, nhưng rất nóng tính."

"Anh ấy chơi golf rất cừ. Ấy là tôi nghĩ thế, vì thực sự tôi cũng không biết gì về môn này, mà chỉ thấy anh ấy chỉ tốn một nửa thời gian chơi và luyện tập."

Có lẽ nếu thôi đánh golf, anh ấy đã không phải giữ mãi một chức vụ trong 3 năm qua."

"Đức tính tốt nhất của chồng tôi là anh ấy không phí thời gian xem ti vi. Thực ra thì về nhà, anh ấy cũng bật ti vi, và ngồi xem, nhưng chỉ 10 phút sau là đã ngủ say, và thế là xong một ngày. Anh ấy là người đàn ông tẻ nhạt nhất, nhưng được cái không bao giờ la cà hàng quán. Có lẽ ở đây anh ấy không ngủ được."

"Chồng tôi rất chung tình. Thậm chí tôi không thấy anh ấy liếc nhìn bất cứ một cô gái nào. Có thể là vì hồi cưới nhau, tôi có dọa rằng nếu anh ấy làm thế tôi sẽ đợi anh ấy ngủ say, rồi cho anh ấy trả giá đắt. Nói chung anh ấy ăn mặc tẻ nhạt bởi vì tôi luôn sắm sửa đầy đủ quần áo cho anh. Nếu không, chắc trông anh ấy không khác nào một tay ma cà bông ngoài phố."

"Anh ấy làm việc chăm chỉ."

"À. Tôi cũng có nghe bài nói của bà Barbara. Chồng tôi cũng rất chu đáo: anh ấy quan tâm đến tất cả những trận đấu bóng, thi thể thao, đấu bò... nói chung là tất cả những chương trình dở hơi trên ti vi. Anh ấy rất to lớn, nhưng tôi không nghĩ rằng anh ấy khỏe mạnh, vì tôi chưa thấy anh ấy nâng một vật gì nặng hơn lon bia hay chiếc điều khiển ti vi từ xa."

....

Sau khi phỏng vấn, tôi thấy mình thoải mái hơn khi được xếp vào loại sạch sẽ, vồ cái hiểu ngay, làm bếp khéo léo. Vậy nếu quý ông muốn được vợ nhận xét là "người đàn ông mạnh mẽ nhất, đứng đắn nhất, chu đáo nhất, thông minh nhất, sung sức nhất" thì phải làm thế nào - Hãy tranh cử tổng thống!

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

VỀ NHÀ MỚI

Ngồi giữa gian bếp nhà mới, quanh tôi là hàng trăm hộp các tông đủ loại kích cỡ khác nhau, trên từng chiếc hộp đều dán nhãn rõ ràng "BETH". Vợ tôi, Beth, đang cẩn thận mở một chiếc hộp. Cô ấy cắt lần lượt nhiều lớp băng keo, mở nắp hộp và lôi ra một vật được gói kín trong 2000 mét vuông giấy báo. Cô ấy mở gói giấy ra, hết lớp này đến lớp khác, và đây là cái thứ đã được gói ghém cẩn thận đến như thế: một tách cà phê.

Trong ấy vẫn còn một ít cà phê.

Nếu quý vị thắc mắc là tại sao chúng tôi lại đi gói tách cà phê cùng với cà phê trong đó, xin được thưa rằng: chúng tôi không ngờ ngần như vậy. Chúng tôi NGÓ NGẦN HƠN THẾ NHIỀU. Điều mà chúng tôi đã làm LÀ TRẢ

TIỀN THUÊ NGƯỜI KHÁC để gói tách cà phê ấy lại.

Ở đây tôi muốn nói đến những thợ chuyên nhà chuyên nghiệp. Họ học thành nghề ở những trường đào tạo đặc biệt. Đây là ví dụ trong một bài ở kì thi tốt nghiệp:

Khi bạn đang gói ghém đồ đạc cho khách hàng thì đột nhiên bạn phát hiện một thi thể mình đầy thương tích trong nhà. Bạn phải làm gì trong tình huống ấy:

a. Gọi xe cứu thương

b. Báo cảnh sát

c. Gói ghém cẩn thận trong giấy báo và xếp vào hộp các tông.

Tất nhiên câu trả lời đúng là câu (c) - một thợ chuyên nhà chuyên nghiệp phải có trách nhiệm gói ghém cẩn thận BẤT KÌ THỨ GÌ. Nếu như hồi chiến tranh vùng vịnh năm 1990, tổng thống George Bush cử một đoàn thợ chuyên nhà chuyên nghiệp sang Kuwait thì chắc chắn hôm nay toàn bộ quân lực Iraq đã được đóng gói cẩn thận trong hàng triệu chiếc hộp để ngoài sa mạc và được dán một loại nhãn giống nhau: "IRAQ" (hoặc là "BETH" cũng vậy). Và ngài Saddam Husein phải mất vài thập kỉ mới khôi phục được quân đội: " Thử mở hộp này xem trong đó là gì nhỉ... Úi chà! Lại hạ sĩ! Không biết bọn binh nhì của mình được xếp vào hộp nào kia chứ!"

Đây chính là tình huống của chúng tôi hôm nay, đầy nhà những hộp là hộp. Hôm nay vợ chồng tôi phải chuyển nhà vì ngôi nhà cũ đã bị hư hỏng sau vụ núi lửa Andrew. Mới đầu chúng tôi tưởng có thể sửa lại được, nhưng đến khi xem lại bản dự toán của tay chủ xây dựng thì:

Chủ xây dựng: Đây, hai ông bà thấy chỗ kia chứ?

Chúng tôi: Chỗ nào nhỉ?

Chủ xây dựng: Chỗ cái cây đổ trên dầm cái ấy.

Chúng tôi: Cái ấy gọi là "dầm cái "à?

Chủ xây dựng (nói với tay giúp việc): Quay ra xe lấy bản dự toán lại đây. Tôi phải điền thêm mấy con số không vào mới được.

Vậy là phải đại tu căn nhà cũ. Mà quý vị biết đấy, để đưa căn nhà trở về nguyên trạng ban đầu, vợ chồng tôi phải qua ba bước như sau:

Bước 1: Chúng tôi chuyển ra khỏi nhà.

Bước 2: Chúng tôi dọn đến tạm ở một nơi trung gian.

Bước 3: Chúng tôi chết già ở đây.

Lí do của bước số 3 là thời gian để đại tu một căn nhà - không tin, quý vị thử hỏi ai đó đã từng đại tu nhà mà xem - là không thể kết thúc trong thời gian sống của quý vị được.

Cuối cùng sau khi nhượng lại căn nhà cũ cho một người tên là Frank, chúng tôi cũng dọn đến nhà mới. Một căn nhà hoàn toàn mới, ở đó mọi thứ như bồn nước, máy giặt đều hoạt động, tường và sàn nhà đều trát kín và sạch sẽ,

hơn nữa đằng sau nhà không bốc ra cái mùi ẩm thấp và hôi hám. Tóm lại là hoàn toàn khác ngôi nhà cũ (xin lỗi Frank, hi vọng cậu sẽ sớm quen thôi!) Và sau lần đầu tiên trong đời chúng tôi được bước vào nhà mới của chính mình, thì một cảm giác lâng lâng khoan khoái dễ chịu tràn ngập trong khoảnh khắc 10 giây, đó là thời gian đủ để chú chó thứ hai của chúng tôi, Zippy, tìm được một chỗ đệm trắng và làm bãi một bãi (chuyện thật, không bịa một tí nào). Nhưng vợ chồng tôi không hề phạt nó, vì biết rằng trong đầu nó đang diễn ra phép tư duy logic tam đoạn luận của loài chó:

1. Không được đi bãi trong nhà mình
2. Đây không phải là nhà mình
3. Vậy, có thể đi bãi.

Tất nhiên chúng tôi nhanh chóng quên đi lỗi lầm của Zippy vì còn có nhiều việc khác phải làm cho ngôi nhà mới. Chẳng hạn tạo vài đường rạch trên thảm cũng như hàng đồng vết tay trên tường. Và chúng tôi bắt đầu làm ngay, với mong muốn trần trề là sẽ được đón nhận nhiều năm tháng hạnh phúc ở căn nhà mới này. Trong thời gian chờ đợi ấy, chúng tôi hi vọng sẽ may mắn xác định được cái hộp đựng thùng cu Rob, con trai tôi.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

ĐÀN ÔNG SAO NGÀN NGẠI HỨA HÔN

Hôm nay tôi xin phép tiếp tục sêri bài viết LỐI NGHĨ ĐÀN ÔNG với đề tài nhức nhối "tại sao đàn ông không chịu tiến đến hôn nhân?"

Vấn đề là ở chỗ: Tại sao một anh chàng lại vẫn có thể nói được rằng anh ta chưa sẵn sàng để chính thức đi đến cuộc sống gia đình với một cô gái hiền nhiên tương hợp với anh ta; cô gái mà anh ta đã gần gũi âu yếm trong nhiều năm; cô gái đã có lần phải lấy ô tô của mình đưa con chó của anh ta đến bác sĩ thú y vì nó bắt đầu nôn mửa dữ dội sau khi chén sạch chiếc bánh ga tô sinh nhật (kèm theo cả nến) mà cô ấy đã tốn bao công sức làm nên từ khâu ủ bột đánh kem cho anh ấy. Kết quả là trong năm năm trời chiếc ô tô mới mua của cô ấy luôn bị ám cái mùi không khác gì mùi vệ sinh ngoài sân vận động; để rồi sau tất cả những thứ đó anh chàng vẫn còn nói được rằng anh ta CHƯA SẴN SÀNG? Và tại sao chính cái anh chàng ấy, thậm chí từ khi lên bảy, lại có thể đăng kí suốt đời một cách nhiệt tình nhất, tạo dựng mối quan hệ sống còn thân thiết nhất với một câu lạc bộ tầm phào nhất, mà ở đó chẳng bao giờ có ai bỏ chút thời gian gửi cho anh một tấm bưu thiếp?

Lí do tôi muốn đề cập đến chủ đề nhức nhối này hôm nay là vì tôi vừa nhận

được bức thư của cô gái tên là Suzanne. Cô ấy yêu một anh chàng tên là Gary. Sau khi hai năm đi lại với nhau, Gary nói với Suzanne rằng anh ấy cảm thấy - đây là cách tư duy cổ điển truyền thống của cánh đàn ông - rằng họ đã đến lúc phải quyết định, hoặc là chia tay hoặc là đi đến hôn nhân. Tất nhiên, với lý do "chưa sẵn sàng" nên Gary thôi không đến gặp Suzanne nữa. Vì thế nên bây giờ Suzanne - như cô ấy bày tỏ trong thư - rất đau khổ, đến mức "tấn công tất cả những thanh sôcôla trong vòng bán kính 8 mét". "Thưa ông Dave," Suzanne viết, "tôi thật không hiểu tại sao lại có loại con trai quan tâm thăm viếng cái máy thanh toán tiền tự động (ATM) hơn cả người yêu của mình. Gary vẫn hay đọc trang Tiểu Phẩm Hải thường kì của ông, vậy xin ông hãy viết một bài nào đó rằng tại sao con trai lại nhất quyết không chịu từ bỏ cuộc sống tự do, hoặc giả tại sao con trai lại không nhận thức được thể nào là một người vợ hiền khi cô ấy đập lên đầu anh ta bằng cơ hoành của mình."

Suzanne cũng yêu cầu tôi hãy "tàng ẩn một thông điệp tiềm thức trong bài viết này" để khuyến khích Gary nhanh chóng đến với hôn nhân. Tất nhiên, với trình độ một nhà văn chuyên nghiệp, tôi đâu cần phải viện đến những xảo thuật tâm lý ấy (Gary! Hãy cưới Suzanne đi!) Nhưng trước tiên tôi thiết nghĩ là chúng ta hãy xem xét đôi chút về những vướng mắc của cánh đàn ông khi hứa hôn. Vướng mắc này thường làm phụ nữ đưa ra một kết luận vội vã rằng tất cả giới đàn ông đều có sự gắn bó say đắm nhất thì cũng chỉ bằng lũ chuột đồng. Điều ấy không đúng. Một chú chuột đồng hoàn toàn có thể quan hệ lâu dài và vững chắc với một cô gái, nhất là nếu cô ấy nhử cho nó những viên thức ăn. Còn với đàn ông thì khác, anh ta sẽ chén dần những viên tình cảm của cô gái ban cho và chạy quanh trong bánh xe ham muốn; nhưng ngay khi anh ta nhận ra rằng cánh cửa hứa hôn sắp sửa sụp xuống để vĩnh viễn nhốt anh ta trong cái lồng sắt gia đình, anh ta sẽ quay ngoắt, vội vàng chạy trốn qua cánh cửa chưa kết hôn của nhà bếp và chui xuống ẩn mình dưới tủ lạnh chưa sẵn sàng.

Hành xử như thế rất thông thường (Hãy trao tặng cô ấy nhẫn cưới đi, Gary!) Đàn ông vốn được sinh ra với một tâm thái cơ bản, mang tính di truyền mà môn Tâm Lý Học gọi là: nỗi sợ hãi rằng một khi anh ta cưới vợ, thì có những đàn ông độc thân khác, sống ở đâu đó, sẽ có nhiều vui thú hơn anh ta. Cánh đàn ông có vợ vốn vẫn cho rằng đàn ông độc thân sống một cuộc sống tràn đầy những hoạt động sôi nổi kiểu như đi xem trình diễn hoa hậu thời trang, nhưng trên thực tế những buổi tối kịch tính nhất của cánh đàn ông độc thân thường chỉ là dán mắt vào Những Vụ Án Li Kì Nhất Nước Mĩ trên màn hình ti vi trong khi bốc bím bím ăn. Tình trạng của cánh đàn ông có vợ cũng giống hệt như thế, nhưng thống kê cho biết rằng ở đây thường người ta phải dùng thìa.

Đàn ông độc thân còn lâu mới có được lối sống ấm cúng như vậy, chính vì thế mà họ rất bất hạnh. Tôi kết luận như vậy dựa trên tình cảnh anh bạn chưa vợ Randall. Hồi xưa chúng tôi cùng cảnh độc thân, sống với nhau trong căn hộ được bài trí bằng hàng đồng quần áo chưa giặt và một con thỏ uống bia. Rốt cuộc tôi đã hiểu ra và đi lấy vợ, còn Randall thì vẫn ở mãi như vậy. Thế là tôi gọi điện thăm Randall để kiểm chứng rằng hiện nay anh ta đang phải chịu đựng một nỗi trống trải đau khổ trong đời.

"Randall", tôi nói, "Chắc chắn bạn đang phải chịu đựng nỗi trống trải đau khổ trong đời chỉ vì bạn không chịu đi đến hôn nhân."

"Không, đâu có chuyện đó", Randall nói.

(Gary, đừng tin lời nói ấy!)

Tất nhiên Randall nói thế chẳng qua chỉ để che dấu nỗi dằn vặt sâu thẳm trong lòng mà thôi.

"Randall", tôi nói tiếp, "Bạn đâu cần phải che giấu nỗi dằn vặt sâu thẳm trong lòng như thế."

"Hả?"

(Đàn ông vốn dĩ vẫn cưới vợ trong hàng triệu năm. Gary! Chớ có làm đứt chuỗi xích ấy!)

Randall với ảo tưởng đáng cảm động trên đây là một ví dụ điển hình về đàn ông không chịu lập gia đình. (Raymond L. Womberto ở Toledo, bang Ohio làm đứt xích, và hôm sau anh ta bị xe trộn xi măng cán chết!) Chúng ta chỉ có thể hi vọng rằng, khi đàn ông dần dần hiểu được tâm tư tình cảm của chính mình, họ sẽ vượt qua những e ngại như trên và nhận ra những lợi ích của một gia đình hạnh phúc. Về phần tôi, tôi đã có vợ trong 2368 năm, và tôi có thể tuyên bố không chút do dự rằng qua mỗi ngày, cuộc sống gia đình chúng tôi lại càng thú vị và lãng mạn hơn. (Vợ tôi đang đứng bên cạnh)

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

CẦN TUYỂN: NÔNG NÔ

Mỗi người chúng ta nên chọn cho mình một nghề nghiệp. Một công việc ổn định sẽ đem đến cho quý vị tiền bạc để tiêu, và một cái gì đó để làm từ Thứ Hai đến Thứ Sáu hàng tuần, khi mà chương trình ti vi chẳng có gì thú vị. Có một thực tế: mặc dù nhiều bạn trẻ rất muốn, nhưng tìm cho được một việc làm tốt để mở đầu cho sự nghiệp tiến thân lâu dài, là một trong những khó khăn bậc nhất hiện nay. Hãy tin tôi, dẫu thế nào đi nữa, hoàn cảnh bây giờ vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với những năm trước đây. Thí dụ thời Trung

Cổ chẳng hạn, chỉ có hai việc làm tốt, đó là làm vua và quý tộc. Hơn nữa, hầu như không có cơ may nào cho quý vị thi tuyển vào những chức vụ này. Vì vậy người ta hầu hết đành chọn vào làm nông nô hoặc chiến binh. Mục "Tìm Việc" ở một tạp chí thời Trung Cổ thường có nội dung kiểu như sau: CẦN TUYỂN NÔNG NÔ - Yêu cầu thành thạo chăn dắt và ăn ngủ với cừu; biết làm đất và gieo hạt bằng que. Phải tự trang bị que. Cừu sẽ được giao khi nhận việc.

CẦN TUYỂN CHIẾN BINH - Yêu cầu thành thạo đâm chém và cướp bóc. Có thói quen sống tập thể và ở ngoài trời.

Những việc làm như vậy nói chung không hứa hẹn tiền thân là mấy. Cứ cho là quý vị làm xuất sắc công việc của một nông nô đi nữa, thì cùng lắm là quý vị dành dụm được ít tiền và trở thành nông dân. Còn nếu quý vị là một chiến binh tận tụy? May mắn là sau hai mươi năm chinh chiến, tiểu đội trưởng sẽ tặng quý vị một chiếc đồng hồ vàng, và rồi sẽ giết quý vị để đoạt lại.

Tình hình bây giờ đã khá hơn nhiều. Nhưng quý vị vẫn phải hết sức thận trọng khi lựa chọn công ăn việc làm, bởi vì rất dễ bị thông tin đánh lừa.

Chẳng hạn nếu quý vị xem quảng cáo trên tivi để tìm việc, quý vị sẽ được thuyết phục rằng nếu gia nhập quân đội, thì khi giải ngũ quý vị đã tiếp thu được rất nhiều kỹ năng nghề nghiệp. Chắc quý vị hiểu tôi muốn nói cái quảng cáo nào rồi chứ: họ chiêu những người lính đang sửa chữa xe tăng hoặc đang nhảy dù ở trên tivi. Tôi không định nói rằng những kỹ năng nghề nghiệp ấy là không hữu ích. Tôi chỉ muốn nói rằng những nhân vật tâm cỡ ngoài xã hội, ví dụ như tổng giám đốc điều hành IBM, hầu như không bao giờ có nhu cầu phải sửa xe tăng hay nhảy dù gì cả. Những doanh nhân thực sự thành đạt bao giờ cũng đợi hạ cánh an toàn rồi mới bước ra khỏi máy bay.

Một nguồn thông tin sai lệch nữa là trường học. Thầy giáo ở công trường luôn dạy học sinh, nếu muốn thành công trong sự nghiệp, thì học sinh phải học và ghi nhớ rất nhiều kiến thức, ví dụ thủ đô của Bolivia tên là gì. Quý vị có thực sự tin rằng một người thành đạt có thể nói được tên thủ đô của Bolivia? Tất nhiên là không. Chỉ có mỗi một người có thể nhớ được tên thủ đô của Bolivia: đó chính là thầy giáo. Liệu quý vị có muốn trở thành giáo viên hay không? Liệu quý vị có muốn dành trọn thời gian còn lại của cuộc đời mình để đứng trên bục và giảng dạy cho một lũ trẻ thò lò mũi xanh rằng chúng phải nhớ tên thủ đô của Bolivia là gì hay không? Tất nhiên là không. Điều quý vị muốn là làm thế nào kiếm được nhiều tiền, được ngồi trong một văn phòng sang trọng, tiện nghi đầy đủ, có nhiều nút ấn và chỉ cần ấn một nút là có ngay một tách cà phê. Kết luận: quý vị nên ghi nhớ càng ít càng tốt những kiến thức vô bổ ở học đường và sau khi tốt nghiệp hãy kiếm ngay một công việc trong chính phủ.

Chính phủ là nơi có rất nhiều công việc hấp dẫn. Ví dụ nếu quý vị được làm

cựu tổng thống Hoa Kỳ chẳng hạn. Đây là công việc rất hời, quý vị được trả lương hậu hĩ và hầu như không phải làm gì cả. Việc duy nhất quý vị phải làm là viết hồi ký, và thực ra hồi ký ấy cũng sẽ chẳng có ai đọc. Nếu được làm cựu tổng thống, quý vị chỉ cần giở một trang ở tập bốn bộ Bách Khoa Toàn Thư Liên Hiệp Anh và chép ra, rồi tuyên bố đó là hồi ký của quý vị.

Quý vị cũng nên thử vào làm chánh án toà án tối cao quốc gia. Lương cũng cực kì hấp dẫn và quý vị hầu như sẽ không bao giờ bị đuổi việc, trừ khi quý vị bị phóng viên đưa lên báo là đang ở trần truồng ngoài đường hoặc một cái gì đó tương tự. Quý vị cũng sẽ không nhất thiết phải hiểu biết gì về Pháp luật. Nếu bị ai hỏi, một chánh án toà án tối cao chỉ cần nói: "Tôi chưa thể kết luận được. Hãy để tôi tham khảo ý kiến hai bên và ý kiến các luật sư khác." Sau đó quý vị chỉ cần bỏ phiếu theo số đông là xong. Công việc thực sự duy nhất mà quý vị phải làm là mặc bộ đồ váy của chánh án.

Nếu không thể kiếm được việc làm trong Chính phủ, quý vị có thể thử sang làm việc bên các hãng tư nhân và cổ phần. Tất nhiên, công việc ở đây không được hời lắm như công việc trong Chính phủ, bởi vì đa số các hãng đều đòi hỏi quý vị phải thực sự làm việc. Hiển nhiên công việc tốt nhất là làm Tổng Giám đốc Điều hành, mặc dù chức vụ này cũng tiềm tàng nhiều cạm bẫy.

Chẳng hạn khi Lee Iaccocca được làm tổng giám đốc điều hành hãng Chrysler, ông ấy cứ tưởng rằng sẽ được ngồi yên suốt ngày trong văn phòng, ăn vận và chi tiêu những thứ đắt tiền, thỉnh thoảng mới phải kí vào các giấy tờ do thư kí đưa lên. Nhưng thay vào đó, thỉnh thoảng ông lại phải xuất hiện trước công chúng, trước những phóng viên truyền hình, rồi phải bị bề mặt trước hàng loạt câu hỏi, và cuối cùng phải tuyên bố rằng nếu ai mua ô tô của ông, ÔNG SẼ TRẢ TIỀN cho người ấy.

Có lẽ công việc tốt nhất trong lãnh vực công ti tư nhân và cổ phần, là làm công nhân xây dựng. Thoạt nghe thì đó có vẻ là một công việc nặng nhọc, suốt ngày bung bê các đồ vật nặng để xây nhà cao ốc. Nhưng quý vị thử quan sát thật kĩ những công nhân xây dựng xem, họ có làm gì đâu. Họ chỉ đi đi lại lại, uống cà phê và hò hét với nhau. Chứ tôi có thấy họ xây dựng toà cao ốc nào đâu. Tôi cũng thật sự không biết ai xây dựng những toà nhà ấy. Phải chăng chúng được xây vào đêm. Có lẽ là do những bàn tay của nông nô.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

NGHỀ ĐI HỢP

Muốn thăng quan tiến chức chóng vánh trên con đường sự nghiệp? - Điều

kiện tiên quyết là nắm vững công việc của mình, tất nhiên rồi. Chẳng hạn quý vị cần nắm được mình phải làm những gì ở văn phòng công sở. Như vậy, việc đầu tiên là hãy hỏi những đồng nghiệp chung quanh: "Tên công việc của tôi là gì?" Nếu câu trả lời là: "Giám đốc Kế hoạch" hoặc là "Chánh Văn phòng" thì quý vị có thể yên tâm ngồi đọc tiểu phẩm hài cũng như chơi bài Solitaire cho đến ngày nghỉ hưu. Tuy nhiên hầu hết các vị trí khác không có được cái may mắn ấy bởi vì quý vị phải thực sự làm việc.

Tại các hãng và các công ti ngày nay, có hai loại việc chính như sau:

1. Nhận phone cho những vị đang bận họp.
2. Đi họp.

Chiến lược then chốt ở đây là làm thế nào để nhanh chân lọt vào vị trí mà thời gian dành cho loại việc số hai là chính, bởi vì chỉ có những vị trí ấy mới là những vị trí uy tín và chất lượng.

Kể ra thì việc nhận thông điệp qua phone cũng thú vị đấy, nhưng liệu có được hay chẳng cái uy quyền to lớn là chỉ cần tặc lưỡi ầu một cái là hàng nghìn người phải liêu xiêu xeo vẹo? Điều đó chứng minh rằng chỉ có Nghề-Đi-Họp mới thực sự đem lại sức mạnh cho quý vị mà thôi.

Cuộc họp đầu tiên diễn ra vào thời đại đồ đá. Câu chuyện như thế này: Vào thời đồ đá, nhiệm vụ của đàn ông là bắt thú vật và đem chúng về cho đàn bà. Nhiệm vụ của đàn bà là tìm cách chế biến thịt những con thú ấy. Khó khăn là ở chỗ đàn ông thì chậm chạp, trần như nhộng và lạnh lẽo; còn thú vật thì rất ấm áp và nhiều lông như những con sơn dương. (Thực ra chính là những con sơn dương, nhưng mãi sau này người ta mới phát minh ra điều ấy).

Cuối cùng một ông nói, "Tại sao chúng ta không ngồi với nhau để suy nghĩ và tìm ra một cách săn bắt thú vật tốt hơn nhỉ?" Tất cả diễn ra rất tốt đẹp, hơn nữa ngồi thành vòng tròn sẽ cảm thấy ấm áp, sáng khoái hơn nhiều so với việc chạy rông ngoài rừng. Thế là họ lại hẹn tổ chức họp lại vào hôm sau, và hôm sau nữa, hôm sau nữa, vân vân...

Nhưng đàn bà nhanh chóng nhận ra rằng với cung cách này, đàn ông chẳng kiếm chác được gì và thế là loài người lâm vào cảnh đói ăn. Đàn ông cũng đồng ý rằng vấn đề này rất nghiêm trọng và đánh dấu điều đó ngay lên đầu "Lịch họp tuần tới"(!). Và thế là đàn bà đành phải tự giải quyết bằng cách chuyển sang ăn rau quả và ngũ cốc. Nông nghiệp đã ra đời như vậy đấy. Một bước chuyển lịch sử vô vàn quan trọng từ chế độ săn bắt sang chế độ trồng trọt mà nếu không nhờ cơ chế họp hành thì có lẽ đã không xảy ra.

Họp hành trong xã hội loài người đã thay đổi nhiều về hình thức. Nhưng bản chất vẫn giữ nguyên như cũ. Ngày nay có hai loại họp chính:

1. Họp theo thói quen. Ví dụ hiện nay có rất nhiều cán bộ thích họp vào Thứ Hai hàng tuần, đơn giản chỉ vì đó là Thứ Hai hàng tuần. Lâu rồi thành quen. Quý vị rồi cũng quen thôi, bởi vì có tất cả 83,2% những cuộc họp hiện nay

thuộc vào loại này - dựa trên những con số thống kê của tôi (theo phương pháp nghiên cứu là: tôi viết ngẫu nhiên một con số nào đó đến khi thu được một con số trùng giống như thật).

Loại họp này tiến hành tương tự lối "Đứng Lên Phát Biểu" như trong giờ học "Em Tập Làm Y Tá" tại trường phổ thông, ở đó mỗi người phải lần lượt đứng lên phát biểu một cái gì đó. Khác nhau ở chỗ mỗi em học sinh đều có ý kiến mới mẻ, còn trong cuộc họp thì mỗi vị, khi đến lượt mình, liền đứng lên phát biểu rằng mình vẫn đang tiến hành công việc mà mình cần phải làm. Điều này rất chi là ngớ ngẩn, bởi vì hiển nhiên quý vị phải vẫn đang làm cái việc mà quý vị cần phải làm. Và lại dầu quý vị có thật sự đang không làm cái việc ấy đi nữa thì quý vị vẫn cứ phải tuyên bố là quý vị đang làm cái việc mà quý vị cần phải làm. Nói chung sẽ đỡ tốn thời gian hơn rất nhiều nếu cán bộ chủ trì cuộc họp đứng lên yêu cầu: "Ai vẫn đang làm cái việc mà mình cần phải làm, đề nghị hãy giơ tay lên!" và cuộc họp chắc chắn sẽ diễn ra không quá năm phút, kể cả thời gian tán gẫu. Đáng tiếc là chính phủ Hoa Kỳ đã cấm cách làm này.

2. Họp nhắm vào một mục đích nào đó. Vấn đề ở đây rất tế nhị bởi vì còn tùy vào mục đích họp là gì. Nhiều khi mục đích họp hoàn toàn vô hại, ví dụ ai đó muốn mở cuộc họp để chiếu lên bảng một số hình đồ thị hình tròn hay dẹt rồi cuối cùng phát cho mỗi người một tập báo cáo dày cộp. Nhiệm vụ của quý vị là ngồi yên ở ghế, thỉnh thoảng tỏ ra là đang quan tâm đến chủ đề, cuối giờ mang tập báo cáo về phòng rồi cho vào sọt rác, trừ phi nếu quý vị là phó Tổng Giám đốc thì quý vị cần ghi tên ai đó vào góc trên bên phải tập tài liệu, ví dụ "Norm", sau đó đưa cho thư ký chuyển cho Norm và quý vị quên tập tài liệu đó đi.

Nhưng cũng có những cuộc họp mà ở đó quý vị phải "đưa ra" một số thông tin và nhận định nào đấy. Vấn đề khi này rất nghiêm trọng, bởi vì điều đó có nghĩa là mọi người muốn được thấy rằng hễ sau này có sự cố sảy gì thì quý vị sẽ phải gánh chịu đâu đó vài phần trách nhiệm. Vì thế quý vị phải nhanh chóng tìm cách chuồn trước khi mọi người định đặt câu hỏi. Cách tốt nhất là để cà phê rót ra quần. Nếu không thể làm như vậy thì quý vị hãy nói rằng quý vị cần phải nhận một cú phone từ một nhân vật đặc biệt quan trọng, ví dụ Tổng Giám đốc, hoặc Tổng thống, hoặc người hành tinh khác.

Quý vị cũng cần phải học cách ghi chép trong cuộc họp. Hãy mua một quyển sổ đẹp bìa đỏ chữ vàng. Tại dòng trên cùng trang giấy, quý vị hãy ghi ngày tháng thật rõ ràng, sau đó gạch đít hai lần bằng bút đỏ. Bây giờ đến lúc ngồi đợi nhân vật quan trọng nhất lên phát biểu, ví dụ như sếp của quý vị. Khi đó quý vị phải chăm chú lắng nghe, tỏ ra là mình đang nuốt từng lời của sếp dường như đó là những lời vàng ngọc được thốt ra từ một cái miệng mình triết như thể là để mở toang cánh cửa kì diệu dẫn đến một thế giới thiên

đường kì vĩ. Quý vị ghi lại tóm tắt, gạch đầu dòng những lời vàng ngọc ấy, sau đó cẩn thận đóng khung nổi bật và phết bút phớt nhớ dòng màu đỏ thật rõ ràng.

Nếu bài thuyết của sếp kéo dài quá mà ai đó nhỡ ngủ mất và mấy vị khác bỏ ra về, thì quý vị hãy chạy ra phố đón ngay một tốp người qua đường xa lạ nhất ngồi vào thay thế.

Cũng đừng quên yêu cầu họ vỗ tay khi bài thuyết kết thúc.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

VỪA KÍCH THƯỚC

Tôi thật lòng tin tưởng rằng phụ nữ hành xử hợp lí hơn nam giới.

Thí dụ: nếu quý vị trông thấy ai đó chịu chi trả một số tiền lớn, cốt chỉ để đứng hàng giờ đồng hồ tại một sân vận động ngoài trời tuyết lạnh vào trung tuần tháng Mười Hai trong khi miệng không ngừng gào thét và mình trần như nhộng, thì tôi tin chắc rằng người đó là đàn ông.

Không có đàn ông, tất nhiên sẽ không có môn "đua xe xén cỏ chuyên nghiệp" mà quý vị vẫn thấy chiếu trên ti vi ở chương trình "Nghịên 23,5 độ".

Và cũng sẽ giảm 100% số lượng tử vong hàng năm do lấy chai đập vào đầu khi say rượu.

Cũng sẽ không có những từ kiểu như "Đ.M." trong vốn từ vựng.

Còn nếu phụ nữ lãnh đạo thế giới thì tôi thành thực tin tưởng rằng điều sau đây sẽ xảy ra: sẽ không có các đụng độ vũ trang giữa các quốc gia nhiều như ngày nay. Ngay cả trong các vụ đụng độ lớn nhất, các thông điệp trao đổi giữa lãnh đạo cấp cao các quốc gia sẽ phải được viết trên những tấm thiệp ướp hương thơm phức và ở mặt trước có in hình lẵng hoa các kiểu. Tất nhiên sau đó sẽ là cuộc gặp mặt đàm phán hoà giải tại nhà hàng sang trọng kèm theo Tiệc Nhẹ Hữu Hảo loại bữa trưa dùng salad, khách dự ăn vận kiêu quý tộc thể kỉ mười bảy.

Chính vì thế mà tôi thật lòng tin rằng phụ nữ sáng suốt hơn nam giới, chỉ trừ trong một lĩnh vực, một lĩnh vực quan trọng nhất: "kích cỡ quần áo". Tại lĩnh vực này thì phụ nữ hết sức phi lí.

Khi nam giới đến tiệm, chẳng hạn để mua một chiếc quần, thì mục tiêu của anh ta đơn giản là mua một chiếc quần vừa vặn với thân hình của anh ta.

Anh ta thử một chiếc này, nếu chưa vừa vì bé quá thì anh ta thử một chiếc khác to hơn. Nếu vừa rồi thì mua. Nói chung đàn ông không tốn phí thời

gian dẫn đo lăm về kích thước quần áo. Nhiều người mặc chiếc quần Jean với cái số đo trung thực gắn ngay ở phía đằng sau, vì thế nếu quý vị có dịp xếp hàng phía sau anh ấy trong siêu thị, quý vị sẽ biết ngay kích cỡ của anh ta là bao nhiêu. Chẳng hạn khi con số đó nói rằng anh ta có vòng bụng 52 inch, vòng đùi 30 inch, thì có nghĩa là anh ta hoàn toàn tự tin vào kích thước cơ thể của mình: "Đây! Thấy chưa! Có thua gì phần đuôi xe tải hãng Federal Express đâu!"

Với phụ nữ thì khác hẳn. Nếu một quý cô đến tiệm quần áo, thì mục đích của cô ta KHÔNG PHẢI LÀ MUA BỘ ĐỒ VẬN VỪA VỚI CƠ THỂ của cô ấy. Tất nhiên cô ta cũng thầm mong mua được thứ đó, nhưng mục đích chính không phải là như thế. Mục đích chính là mua một cái gì đó với số đo bằng cái số đo hợp với cô ấy từ hồi 19 tuổi. Thường là một số nào đó từ "8" đến "10". Xin đừng hỏi tôi 8 hay 10 cái gì. Các nhà khoa học cũng không trả lời nổi quý vị đơn vị của nó là gì đâu! Chẳng hạn nếu một quý cô có số đo là "8" hồi 19 tuổi, cô ta sẽ đòi thử mua đồ cỡ số 8, vâng, ngay bây giờ! Nếu cô ta thử một bộ số 8 mà không vừa, liệu cô ấy có chuyển sang thử cỡ số khác không? KHÔNG, không thể! TÔI SỐ 8 CỠ MÀ! Và thế là cô ta lại thử một bộ số 8 khác. Cứ thế... cứ thế... đến khi cô ấy hoàn toàn thất vọng. Nói chung, cô ấy sẽ chuyển cái thất vọng ấy sang ông chồng, người đang phải đợi hàng giờ đồng hồ ngoài cổng, có lẽ đang mài ngắm gian hàng máy ảnh và tần ngần suy nghĩ là có nên chẳng mua thêm một chiếc đèn nháy và ống tele để cải thiện chất lượng hình chụp.

"Em này!" ông chồng hỏi khi tìm thấy vợ ở gian hàng quần áo. "Em biết không, nhiều khi bị mất điện ngay lúc đêm và..."

"Em có béo quá không?" cô vợ ngắt lời.

Ông chồng chẳng còn biết phải trả lời thế nào nữa. Tình hình thật tồi tệ, bởi vì nếu trả lời là "có" thì bà vợ tất nhiên sẽ cáu, còn nếu trả lời là "không" thì cô vợ lại càng cáu tợn bởi vì thừa biết rằng đó là lời nói dối quá ư là trắng trợn, KHI MÀ CHẲNG CÒN BỘ SỐ 8 NÀO VỪA VỚI CÔ ẤY CẢ! Nên chẳng các ông chồng trước khi gặp vợ phải cẩn thận ghé mắt coi xem cô ấy đã chọn được bộ nào ưng ý chưa. Nếu chưa, thì có lẽ chẳng cần phải giải thích mà cứ lẳng lặng chuồn luôn về nhà, hoặc sang hành tinh khác.

Hôm rồi vợ tôi, Michelle, đã tỏ ra rất khoái, quý vị biết tại sao không? Bởi vì cô ấy mua được một bộ váy mặc vừa xinh mà chỉ có cỡ số 6. Cô ấy rất thoả mãn và nói (tôi xin dẫn nguyên văn): "Kể cả cái váy to bằng ngần này này (nàng giang rộng hai tay) em cũng vẫn mua miễn nó mang cỡ số 6."

Đây là một gợi ý làm giàu cho quý vị. Hãy mở cửa hiệu quần áo tên là CỬA HÀNG CỠ SỐ 2 mà ở đó mọi quần áo, từ đồ lót đến đồng phục nhà hàng, đều mang cỡ số 2. Đảm bảo sẽ bán chạy như bay và quý vị sẽ giàu sụ chóng

vánh. Khi ấy quý vị có thể yên tâm nghỉ hưu để hưởng thụ cuộc đời. Thí dụ, hãy tham gia câu lạc bộ "đua xe xén cỏ chuyên nghiệp".

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

TRỌNG TRƯỜNG TRÁI ĐẤT

Cuối cùng tôi xin trân trọng thông báo rằng chúng tôi đã có được lí giải khoa học cho vấn đề tại sao trọng lượng của chúng ta lại cứ tăng dần lên như vậy; ít ra đó cũng là điều đang xảy ra với tôi, mà tôi hoàn toàn không có lỗi. Chẳng dám giấu quý vị, tôi ăn uống cũng không kiêng khem gì lắm đâu. Thỉnh thoảng khi ở nhà hàng tôi vẫn gọi món ăn thuộc loại xào và có hàm lượng mỡ cao ("Hey, cho mấy món ăn thuộc loại xào và có hàm lượng mỡ cao! Lẹ lên!" tôi vẫn gọi đồ ăn như vậy). Nhưng tôi luôn luôn bù lại khi tuân thủ một chế độ thể dục nghiêm ngặt bằng cách lắc và đổ thật mạnh chai nước sốt - "không làm, không ăn" là phương châm của tôi với các lọ nước sốt đông cứng tại nhà hàng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, trọng lượng của tôi vẫn tăng đều. Quý vị hẳn cũng thể thôi, và vì vậy quý vị chắc chắn sẽ vui lòng cho phép tôi đưa ra lời giải thích ở đây. Lỗi không phải ở quý vị và tôi. Lỗi ở vũ trụ. Tôi biết được điều này qua bức thư của một độc giả 14 tuổi ở Massachusetts tên là Tim Wing. Tim thông báo rằng khi đọc cuốn "Những hiện tượng lạ trên thế giới" đã phát hiện ra là: mỗi ngày, kể cả ngày nghỉ, có 25 tấn hoặc hơn nữa các chất bụi vũ trụ rơi xuống trái đất. Điều đó có nghĩa là trái đất ngày càng nặng lên, mỗi ngày thêm 25 tấn, và lực hấp dẫn của nó tăng lên - một loại lực đặc biệt gồm các tia không nhìn thấy do Isaac Newton sáng tạo ra để các vật thể vật lí trong vũ trụ hút nhau mạnh hơn.

Kết luận, như Tim Wing đã chỉ ra, "chúng ta chẳng cần phải tăng khối lượng đến một gam, thế nhưng mọi người trên trái đất vẫn ngày càng nặng thêm lên."

Tôi tệ hơn nữa là đồng thời với việc trái đất tăng trọng trường thì toàn vũ trụ lại không ngừng nở ra, trừ những chiếc quần. Chúng vẫn giữ nguyên kích thước cũ. Đó chính là kết luận của thí nghiệm do bác phó may thực hiện cùng với tôi: "phải dùng một chiếc quần vòng bụng 33 inch hôm nay để vừa cho cái thân hình vẫn dùng chiếc quần vòng bụng 31 inch trước kia." Thực ra Albert Einstein đã tiên liệu chính xác điều này vào năm 1923 khi ông đưa ra Thuyết Quần Tương Đối.

Nhưng nguy cơ lớn hơn nữa là trong khi trọng trường trái đất tăng lên thì an

toàn xã hội có nguy cơ giảm đi. Tôi muốn nói đến một tai nạn xảy ra gần đây ở Ford Lauderdale, Florida đã được đăng trên báo Miami Herald - tôi không bịa đâu nhé - "một con rùa từ trên trời rơi xuống đã rớt trúng một người đi đường." Mặc dù không có tổn thương gì nghiêm trọng lắm, nhưng điều tôi muốn nói ở đây là hiển nhiên con rùa kia đã rơi từ một con chim mòng biển nào đó. Tại sao con mòng biển - một loài chim lớn chuyên săn bắt trên biển - lại nhỡ miệng làm rơi con rùa kia chứ? Lí do hiển nhiên là: do trọng lượng con rùa đã tăng lên, như mọi thứ khác trên quả đất này. Vậy nếu như bụi vũ trụ cứ tiếp tục rơi xuống, thì mọi thứ sẽ ngày càng tồi tệ hơn. Theo những tính toán của tôi, thì thật rùng mình khi thấy rằng vào năm 2038 một quả bóng đánh golf sẽ nặng cỡ chục kí hôm nay. Chính vì vậy chúng ta sẽ phải kêu gọi toàn thể các nhà khoa học trên thế giới hãy dừng tất cả các nghiên cứu, hãy thôi không đưa ra những cảnh báo này nọ, mà lập tức tìm cách giải quyết bài toán trọng trường trái đất.

(ba mươi phút im lặng)

Đây, quý vị thấy chưa, các nhà khoa học lại một lần nữa làm chúng ta thất vọng, họ để mặc chúng ta, những công dân luôn phải đóng thuế đầy đủ, phải tự giải quyết bài toán cấp bách này. Nhưng không sao, tôi đã nghĩ ra một cách giải quyết rất thực dụng: kế hoạch giảm khối lượng trái đất. Đây là lí luận của tôi: trực trặc ở chỗ trái đất hàng ngày nhận 25 tấn bụi vũ trụ, đúng chưa? Vậy chỉ cần nạp 25 tấn gì đó vào tên lửa mỗi ngày và phóng ra vũ trụ là xong.

Quý vị tất nhiên sẽ thắc mắc: "Vậy thì kiếm đâu ra cái thứ nặng đến 25 tấn mỗi ngày, mà hoàn toàn vô dụng, và nếu quăng ra ngoài vũ trụ sẽ không ai kêu ca và không ảnh hưởng gì đến cuộc sống nhân loại?"

Tôi xin giải đáp mắc mớ trên bằng 3 chữ: "THƯ HẠNG 4". Hàng ngày có đến hơn 25 tấn thư loại này được vớt và lưu chuyển trên toàn đất Mỹ và được người nhận đưa ngay vào sọt rác mà không cần đọc lướt đến một chữ. Các chuyên gia xử lí chất thải đánh giá hàng ngày có 78% rác là các bức thư không mở do Ed McMahon gửi đi với thông điệp rằng mỗi người quý vị đều có cơ hội chắc chắn trúng giải 14 triệu đôla. Vậy tại sao bưu điện lại cứ phải vớt và chuyển thư? Thay vào đó, chúng ta chỉ cần tổng loại thư ấy vào hoả tiễn và đưa ra ngoài vũ trụ. Nếu chúng ta có nhờ cho đi hơi quá 25 tấn mỗi ngày chẳng nữa, thì trái đất sẽ giảm trọng lượng và như vậy cũng tốt thôi. Tôi tính toán rằng mỗi công dân trên quả đất sẽ giảm trọng lượng tương đương với 6 gam, nếu gửi bétng cả Ed McMahon ra ngoài vũ trụ.

Kết luận, chúng ta phải bắn mỗi ngày vào vũ trụ một hoả tiễn nặng 25 tấn thư hạng tư, và chúng ta phải bắt đầu ngay, chứ nếu để đến lúc chúng ta nặng quá phải bò trên mặt đất, trong khi rùa từ trên trời rớt xuống như mưa

thì có lẽ sẽ quá muộn. Nếu quý vị đồng ý với phương pháp này, xin hãy viết ngay một bức thư đệ trình Quốc Hội, nhớ nhấn mạnh tính khẩn cấp của vấn đề, nhớ nhấn mạnh đến trách nhiệm của Quốc Hội đối với toàn dân chúng, và xin nhớ yêu cầu dành một chỗ trên hoả tiễn cho Ed McMahon.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

HÀNH TRANG KHOA HỌC CỦA QUÍ VỊ

Có thể quý vị chưa nhận ra, nhưng hiện nay chúng ta từng ngày từng giờ đang được thừa hưởng những lợi ích lớn lao do khoa học đem lại. Ví dụ, khi bật đài quý vị có thể yên tâm là sẽ được nghe âm nhạc phát ra từ đó; nhưng đã bao giờ quý vị tự ngẫm nghĩ rằng liệu điều kì diệu ấy có xảy ra được không nếu thiếu vắng đóng góp của các nhà khoa học?

Đúng thế: bên trong đài chắc chắn phải có các nhà khoa học tí hon đang chơi nhạc!

Vâng, khoa học đóng vai trò sống còn trong cuộc sống của chúng ta: nhưng khi động đến vấn đề hành trang khoa học thì rất có thể quý vị còn hiểu biết quá ít. Tôi viết như vậy dựa trên một nghiên cứu gần đây của Tổ chức Khoa học Quốc gia, cho biết hầu hết dân Mỹ không nắm được những định luật cơ bản của khoa học.

Để minh chứng kết luận trên với chính bản thân mình, quý vị hãy thử sức với ba câu hỏi sau đây, trích từ các câu hỏi của Tổ chức Khoa học Quốc gia:

1. Đúng hay sai: con người đầu tiên đã từng sống cùng thời với khủng long?
2. Cái gì chuyển động nhanh hơn: ánh sáng hay âm thanh?
3. Hãy cho biết ADN là gì?

Quý vị đã xong chưa? Nào, chúng ta thử xem đáp án.

1. SAI. Thực tế là tất cả các con khủng long đã bị diệt chủng khoảng hơn một tuần trước khi xuất hiện con người đầu tiên, có lẽ dưới dạng như Bob Dole. Ấy thế mà hầu hết dân Mỹ lại lầm tưởng rằng loài người và khủng long đã từng chung sống. Hiểu biết sai lầm này bắt nguồn từ những thông tin đại chúng hết sức lệch lạc, điển hình là một sêri phim hoạt hình hàng ngày "Gia đình Flintstones", trong đó có một gia đình hoang dã Flintstones nuôi một chú khủng long tên là Dino.

Nhưng trái lại, theo các nhà khảo cổ học, những người đã nghiên cứu rất kĩ các hoá thạch với độ chính xác rất cao bằng một phương pháp gọi là "bán rã đồng vị carbon", thì Dino thực ra chỉ là một nhân vật do diễn viên đóng giả thôi. "Tôi cho rằng đó là Barney", một nhà khảo cổ học gần đây vừa tuyên bố.

2. Để trả lời câu hỏi này, chúng ta cần quan sát một cơn bão ập đến và khi một tia sét đánh xuống. Đầu tiên quý vị sẽ nhìn thấy tia chớp; rồi sau đó nghe thấy tiếng sấm; tiếp đó là tiếng người hét lên, nếu tia sét đánh trúng ai đó; cuối cùng là các tiếng kêu, tiếng la hét của những người đứng gần đó và chứng kiến cảnh này. Từ hiện tượng này chúng ta rút ra kết luận là ánh sáng đi nhanh hơn âm thanh, bởi vì ánh sáng xuất phát từ trên trời và lập tức bị lực hấp dẫn hút xuống, còn âm thanh thì chuyển động lan toả và bị chuyển động tự quay của quả đất kéo đi.

3. ADN là viết tắt của một thuật ngữ di truyền học "deoxy ribonucleic antidisestabliment arianis - m", một chuỗi kí tự rất phức tạp được tìm thấy bên trong cơ thể con người dưới dạng những gen rất nhỏ được gọi là "chromosomes". Thông tin chứa trong chuỗi ADN quyết định các đặc tính sinh học của mỗi chúng ta như giới tính, màu mắt, tuổi tác, và số chứng minh thư. Các nhà di truyền học cũng có một khám phá kì diệu là các gen này rất giống với các gen của những loài động vật khác.

Phát minh trên đã đưa đến một hướng nghiên cứu mới phục vụ nhân loại bằng cách thay đổi gen, điển hình là các thí nghiệm với ruồi giấm để tách ra được gen gây bệnh hói đầu. Các nhà sinh vật học sở dĩ chọn ruồi giấm để nghiên cứu vì họ nhận thấy hầu hết ruồi giấm đều không có tóc. Chương trình này đã kéo dài chín năm và tiêu tốn 31 triệu đô la, nhưng kết quả thì thật hoàn mĩ: khi đối chiếu một nhóm các ruồi giấm đã đổi gen với các ruồi giấm không đổi gen, người ta đều thấy đó là các chấm đen, bởi vì cách duy nhất mà nhà sinh vật học bắt ruồi giấm đứng im để quan sát dưới kính hiển vi là đập bệt chúng một cái bằng cuốn tạp chí Khoa Học Hoa Kỳ Hôm Nay.

Nếu câu trả lời của quý vị không đạt theo đáp án thì cũng xin đừng quá lo lắng. Quý vị không đơn độc, vì theo kết quả của Tổ chức Khoa học Quốc gia, có 25%, tức là cứ 6 người thì mới có một người, trả lời đúng những câu hỏi trên.

Và nếu quý vị cho rằng đó là một nhận xét đáng buồn, thì có lẽ quý vị nên xem những bức thư độc giả sẽ gửi cho tôi, trong đó có bài viết này gửi kèm với đoạn "25%" và "6 người thì có một" được khoanh tròn trong mực đỏ với hàng đồng nhận xét rằng con số ấy không đúng.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

NHỮNG BƯỚC NGOẶT KHÓ QUÊN TRÊN TÌNH TRƯỜNG

Tình ái lắm khi làm cho người ta có những hành động đến là kì quặc, ví dụ như lần tôi tè vào bộ áo choàng của mình. Đây là hồi học lớp 6, khi tôi thật sự yêu lần đầu. Kể ra thì trước đó tôi cũng đã từng phải lòng cô bạn Michelle học cùng lớp 2 - Michelle là bạn gái duy nhất ở lớp nhớ được cần phải cất những chiếc bút phốt Crayola vào hộp theo thứ tự nào: đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh nước biển, tím, nâu và đen. Nhưng rồi Michelle không tỏ ra có năng khiếu gì hơn nữa, và hoàn cảnh cũng chia lìa hai đứa chúng tôi.

Một thời gian dài sau đó không có ai làm tôi để ý lắm, mãi cho đến năm lớp 6, khi Susan chuyển đến học cùng trường. Cô bé hội tụ đủ những gì tôi thích ở bọn con gái: thấp. Chỉ có mỗi một khiếm khuyết là cô bé thích ngựa quá. Cô ấy thậm chí còn mơ tưởng đến một chú ngựa nào đó tên là Frosty. Tôi vẽ chữ Sue và vợ của mình, lồng trong hình trái tim. Còn trong vợ của Susan tôi thấy hình chữ Frosty. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy là chúng tôi kết đôi thế nào được kia chứ.

Nhưng biết đâu đấy, tôi vẫn thử. Tôi đã mời Susan tham dự Dạ hội Halloween. Đây là một việc làm phải nói là phi thường: một học sinh lớp 6 nói chung sẽ không mời bạn gái đi hội Halloween. Những gì cu cậu làm vào đêm hội là lấy trộm xà phòng cạo râu của bố, sau đó gia nhập cùng đám con trai khác đi xịt xà phòng vào ô tô hay hộp thư ngoài đường, rồi chạy nhổng lên như vừa cướp nhà băng. Khi ló mặt đến Hội Halloween năm ấy do mẹ tôi chủ xướng, tôi đã trở thành một điều gì đó thật bất thường vì trong đám bạn cùng lứa tôi là đứa con trai duy nhất xuất hiện cùng con gái, hay nói một cách chính xác hơn là đứng trong vòng 3 mét với một đứa con gái. Thế là chốc chốc lại có mấy cu cậu nào đó chạy ra, xịt xà phòng về phía tôi rồi biến dạng sau quây. Quãng thời gian giữa những lần bị tấn công ấy, tôi và Susan tâm sự với nhau về chuyện ngựa và nhảy theo điệu bài "Mack the knife". Rốt cuộc thì tôi cũng có nhu cầu cần phải vào nhà vệ sinh. Nhưng tôi đâu dám vào đấy vì nhà vệ sinh lúc bấy giờ là "căn cứ trung tâm toàn cầu của đội xà phòng cạo râu". Thế là tôi đành phải ra ngoài chỗ tối. Tôi xin viết rõ một chút rằng lúc ấy tôi bận một chiếc áo choàng nhung đen. Mục đích làm sao cho giống anh chàng Zorro phong tình bảnh bao trên màn bạc, nhưng kì tình

tôi trông không khác gì một con dơi đeo kính. Tôi đâu có quen xả hơi ngoài chỗ tối mà lại mặc áo choàng như vậy. Kết quả là chiếc áo chùng xuống và ướt hết cả. Tất nhiên đó là thời điểm thảm hại nhất trong đời, mà mãi cho đến hôm nay tôi vẫn không hiểu được là tại sao tôi đã không nhận ra điều ấy và rút súng tự sát quách cho xong. Thay vào đó tôi đã quay lại đám hội, mang theo cả cái mùi không khác gì căn phòng Gentlemen ở nhà ga xe lửa. Chuyện với Susan thế là đi tong.

Gần đây tôi có dịp gặp lại Susan tại cuộc gặp mặt tựu trường sau 15 năm. Cô ấy không đá động gì đến vụ Halloween năm nọ. Chắc là cô ấy muốn tỏ ra tử tế thế thôi, chứ thực tình cô ấy hẳn vẫn luôn nghĩ về chuyện đó và thỉnh thoảng phá ra cười khi đứng xếp hàng trả tiền ngoài siêu thị.

Bước chuyển biến tiếp theo là vấn đề bộ ngực. Bọn con gái nghỉ hè hết lớp 6 còn chưa có, và bước vào lớp 7 với đầy đủ cả. Cứ như thể tất cả vừa qua một khoá tập huấn thể hình vậy. Bọn con trai chúng tôi từ trước đến giờ, đành rằng vẫn phải công nhận một điều là chúng tôi luôn để ý đến con gái, nhưng vẫn chưa biết rõ là mình muốn gì, thì nay đột nhiên lại hiểu ra chính xác là mình muốn gì ở bọn con gái: muốn nhìn thấy con gái ở trần. Bọn con trai chúng tôi dành hầu hết thời gian đi dạo để tưởng tượng và luận đàm xem bộ ngực con gái thật sự trông nó ra sao. Tất nhiên hồi bấy giờ đâu đã có các thông tin đáng tin cậy về đề tài này.

Trong suốt thời gian lớp 7 và 8, tôi theo đuổi Barbara. Nàng đeo đầy cổ vòng kim loại các loại, có lẽ đủ để nạp đạn cho mấy khẩu súng máy. Nhưng bù lại nàng không ưa gì lũ ngựa và có những đồn đại rằng một lúc nào đó sẽ được nàng cho phép hôn. Nhà nàng cách nhà tôi 7 dặm. Có một ngày thứ Bảy nọ, bất chấp trời đông tháng giá tôi vẫn tha thân lang thang quanh nhà nàng đến những hai giờ đồng hồ, với một tia hi vọng trong đầu rằng liệu có một lúc nào đó nàng chợt mở cửa, chạy ra khỏi nhà, ôm choàng và hôn tôi. Tất nhiên điều ấy không xảy ra, rất có thể đó chẳng qua là vì đôi môi của tôi lúc bấy giờ đã lạnh cóng và biết đâu sẽ đóng thành băng mất khi chạm đến những chiếc vòng cổ của nàng.

Cuối cùng thì tôi cũng hẹn gặp nàng. Tôi thu xếp cuộc hẹn qua một tay trung gian - đây là cách người ta vẫn thường tiến hành hầu hết các hoạt động xã hội thời bấy giờ. Người trung gian là Pat, bạn thân của nàng. Với sự giới thiệu của Jeff, tôi và Jeff đã gặp Pat, đề nghị rằng tôi muốn rủ Barbara đi xem phim. Pat đã chuyển đề nghị này đến Barbara, để rồi sau một vài thảo luận, chúng tôi đi đến quyết định là cả bốn đứa sẽ cùng đi xem phim.

Đến ngày hẹn, tôi và Jeff dành mất cả tiếng đồng hồ để chuẩn bị cho thật chu đáo, trong đó phải kể đến khoản súc miệng nhiều lần bằng "hương liệu mạnh" Listerine, rồi sau đó hai đứa kiểm tra hơi thở của nhau. Bộ phim mang tiêu đề "Bắc tiến Alaska" - đây là tất cả những gì tôi còn nhớ được về

bộ phim vì trong suốt hai tiếng đồng hồ tôi phải luôn luôn chăm chú điều chỉnh vị trí cánh tay trái sao cho nó quàng qua chỗ ngồi của nàng, dịch dần đến bờ vai của nàng với một khoảng cách là một phần tỉ milimét, nhưng không một lần chạm vào thân hình nàng. Thỉnh thoảng tay tôi lại nhói lên đau điếng và tôi không khỏi hồi hộp thở mạnh ra toàn mùi Listerine. Nhưng tôi chỉ dừng lại ở đó bởi vì, lạ Chúa, tôi đang thực sự được quàng tay qua vai người tôi hằng yêu dấu, và tất cả những thứ đó có lẽ cũng đã đủ làm tôi phát điên lên mất, nhất là khi mơ tưởng đến lúc chào tạm biệt nàng bằng một nụ hôn.

Vâng, chúng tôi đã chia tay đúng như vậy. Thật là một buổi tối hoàn hảo, chỉ trừ có đoạn cuối là Jeff không biết đã chui từ chỗ nắp ra lúc nào, miệng phát thành tiếng và tay khua lên mấy động tác bắt chước làm cho Barbara phải bật cười khúc khích. Nhưng đây chỉ là chuyện vặt. Quan trọng là nàng đã hôn tôi, và tâm hồn tôi đắm say ngây ngất trong tình yêu mãi cho đến ngày hôm sau, khi Jeff thông báo là nàng đã thực sự quan tâm đến một anh chàng Wayne nào đó. Vậy là hết. Barbara và Wayne trở thành một cặp nghiêm túc, và tôi tin rằng họ đã cưới nhau.

Tất nhiên, bây giờ tôi đã trưởng thành hơn nhiều so với hồi cấp sách đến trường, và tôi cũng đã học được nhiều điều về cuộc sống ái tình. Nhưng đến hôm nay tôi vẫn thường nhớ đến Barbara như một kỉ niệm ngọt ngào, và vẫn thường tự hỏi không biết bây giờ nàng sống ra sao? Nàng còn nhớ đến tôi? Nàng có hạnh phúc không? Nàng đã từ bỏ những chiếc vòng năm xưa chưa? Nàng có nhận ra rằng Wayne chỉ là một gã tẻ nhạt không? Tất nhiên điều đó chẳng liên quan nhiều đến tôi.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

MÁY TÍNH ĐÃ THAY ĐỔI ĐỜI TÔI

Máy tính không còn là một thiết bị cồng kềnh, phức tạp, đắt tiền mà nhiều hãng lớn phải kêu trời mỗi khi đặt hàng. Nhờ có những thành tựu của điện-điện tử, máy tính hôm nay là một thiết bị gọn gàng, đơn giản, rẻ tiền mà quý vị có thể dùng tại nhà.

Nếu quý vị đọc những tạp chí về các xu hướng phát triển hiện nay trên thế giới như Time hay Newsweek, quý vị sẽ thấy trong những năm gần đây hầu như mỗi công dân, đàn ông, đàn bà, trẻ em, đều đã có một chiếc máy tính cá nhân tại nhà. Quý vị cũng gặp rất nhiều bài nói về những người bình thường như quý vị đã tìm thấy ở máy tính sự trợ giúp đắc lực cho công việc tại nhà

ra sao.

Bob và Dorris Pullet ở Full House, Texas, đã sử dụng máy tính cá nhân vào nhiều việc gia đình khác nhau. Chẳng hạn quản lý các món trong phòng ăn. "Máy tính thực sự rất tiện dụng," Dorris nói, "Trước đây chúng tôi phải chạy ra mở cửa phòng ăn và đếm xem còn các đồ ăn nào, ví dụ còn bao nhiêu súp mướp gà. Bây giờ rất đơn giản, tôi chỉ cần bật máy lên, gõ mật khẩu, đưa vào một vài câu lệnh và nhận được câu trả lời, ví dụ GAMUOP 2;87;74, nghĩa là tôi còn 2 nồi súp mướp gà, trị giá 84 xu một nồi. 74 xu là giá ước định theo lạm phát. Bob đang thiết kế một chương trình quản lý các loại đĩa ăn còn tốt trong nhà."

Sau khi đọc khoảng ba chục bài như vậy, tôi quyết mua một chiếc máy tính cá nhân. Ban đầu tôi muốn dùng để quản lý các số liệu. Tôi đã gặp rất nhiều khó khăn trong quản lý số liệu của mình. Đại thể thế này: Tôi nhận được một bức thư từ bưu điện giải thích rằng, "đề nhân viên luôn trong môi trường làm việc năng động họ sẽ tính cước hai tuần một lần." Tôi cho thư đó vào cặp tài liệu, nhả Bưu điện sau đó cho vào tủ giấy tờ. Nay tôi có tất cả 300 cặp tài liệu, trong đó khoảng 200 chiếc mang nhãn Bưu điện. Kết quả là tôi không còn có thể tìm được cái gì nữa. Vì thế tôi đã nghĩ đến máy tính.

Tay bán hàng nói rằng máy tính không chỉ giúp tôi theo dõi tài liệu mà còn làm được rất nhiều hơn thế, ví dụ quản lý các khoản thu nhập và tính thuế. Tôi rất ngỡ ngàng vì chính tôi đã rất đau đầu trong lần tính thuế năm ngoái. Không ngần ngại thêm một giây tôi mua ngay một chiếc với khoản tiền dư cho một chuyến sang Hawaii dài ngày.

Về nhà, tôi nhận ra mình đã mua phải một chiếc máy rất đần độn. Tôi cứ hay bị hớ như thế. Mấy năm trước tôi có mua con Shawna, loại chó chăn cừu nòi Đức, giống chó thông minh chuyên phát hiện trộm và phản ứng bằng những cú cắn nhanh gọn. Nhưng là một đột-biến-trong-xác-suất-một-phần-triệu, con Shawna nhà tôi chỉ biết tấn công mỗi cái túi sữa. Giá như có tên trộm nào lén vào nhà tôi mà đeo bên mình một cái túi sữa, Shawna sẽ hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ trông nhà của mình.

Nhưng đứng cạnh máy tính mới, Shawna vẫn còn thông minh như Albert Einstein. Sau khi bật, máy tính chẳng chịu quản lý các thư từ bưu điện mà lại hỏi một loạt các câu hỏi ngớ ngẩn, ví dụ hôm nay là ngày bao nhiêu. Tôi gõ phím trả lời:

"Khỏi bận tâm hôm nay ngày mấy. Hãy quản lý các thư từ thật gọn ghẽ. Hãy đưa ra bảng kê rành rọt các khoản thu chi và tính thuế. Tôi muốn đóng thuế ít nhất mà không bị đưa ra trước vành móng ngựa."

Và máy tính trả lời:

"Sai cú pháp"

Quý vị có tin nổi không? Cái máy của nợ không biết đến cả hôm nay là ngày

nào lại dám bảo tôi, một nhà văn chuyên nghiệp, đã viết sai cú pháp. Tôi lập tức lộn lại cửa hàng. Tay bán hàng bảo là, nếu tôi muốn máy tính quản lý số liệu thì phải mua thêm phần mềm nào đó giá đến mấy trăm đô la. Vì trót tiêu sạch tiền mua máy rồi nên tôi đành bằng lòng mua phần mềm "Đội phòng thủ", giá chỉ có 15 đô la. "Đội phòng thủ" không giúp tôi quản lý số liệu nhưng lại cho phép tôi dùng một khẩu laser nguyên tử chống lại những người bé nhỏ hành tinh khác bay đến lấy trộm những ô năng lượng, hòng để phi thuyền mẹ đến tiêu diệt tôi bằng chất thải hoá học.

Chiếc máy cá nhân có vẻ rất ưa "Đội phòng thủ". Nó chẳng thèm hỏi ngày giờ gì cả, vào một cái là bắt đầu chơi ngay. Ngay đêm hôm ấy, tay hàng xóm sang chơi vì biết tôi định mua máy tính để quản lý số liệu, và chúng tôi đã chơi một mạch 6 tiếng liền chống lại người ngoài trái đất, uống sạch một két bia.

Công bằng mà nói, máy tính đã giúp tôi tăng hiệu quả hoạt động rất nhiều. Ban đầu tôi chỉ được khoảng 4000 điểm. Bọn ngoài trái đất chỉ cần hạ cánh giòn giã và dễ dàng lấy đi những ô năng lượng. Nhưng nay tôi chơi hiệu quả gấp năm lần với khoảng 20000 điểm. Bọn ngoài trái đất cũng tỏ ra nể nang khẩu laser của tôi hơn. Không có máy tính, tôi không thể tiến bộ nhanh đến như vậy. Biết đâu tôi có thể dùng một khẩu laser nguyên tử để diệt tuốt các kho thư từ báo cáo, thậm chí luôn cả bưu điện.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

LÀM CHỦ WINDOWS NHƯ THẾ NÀO

Quý vị độc giả đôi lúc nói với tôi rằng "Dave, là một nhà báo chuyên nghiệp, công việc của anh đòi hỏi phải xử lý một lượng thông tin khá lớn và đều đặn hàng tuần. Vậy tại sao anh không cắt lấy một kiểu tóc cho ra hồn."

Điều mà độc giả thật sự muốn hỏi, tất nhiên, là: Làm thế nào để tôi có được bài viết với độ chính xác cao như vậy, ngày này qua ngày khác, 54 tuần mỗi năm?

Câu trả lời là: Tôi dùng máy vi tính. Máy tính cho phép tôi làm việc năng suất hơn. Chẳng hạn tôi cần phải viết BOOGER BOOGER BOOGER BOOGER BOOGER. Để hoàn thành công việc này vào cái thời chưa có máy tính, tôi phải gõ chữ BOOGER năm lần bằng tay. Nhưng ngày nay với sự trợ giúp của máy vi tính, tất cả những gì tôi phải làm là gõ chữ đó một lần thôi; sau đó chỉ cần nhấn và giữ phím chuột bên trái trong khi di chuột sao cho con trỏ chuyển động phủ qua chữ mà tôi cần chọn, sau đó nhả phím

chuột ra, đưa vị trí con trỏ vào vị trí mang nhãn Edit ở Menu Bar , nhấn phím chuột bên trái để hiện ra Edit Menu ; sau đó đưa con trỏ và vị trí lệnh Copy rồi nhấn phím chuột bên trái; sau đó chuyển con trỏ đến vị trí chèn đoạn chữ mà tôi đã chọn và nhấn phím chuột bên trái; sau đó lại đưa con trỏ quay lại vị trí mang nhãn Edit ở Menu Bar và nhấn phím chuột bên trái để hiện ra Edit Menu ; sau đó chuyển con trỏ đến lệnh Paste và nhấn phím chuột bên trái bốn lần; rồi cuối cùng như một người Pháp, tôi thốt lên Voilà! (dịch nghĩa từng từ là Đau tay quá!).

Nếu quý vị muốn đạt được hiệu năng như vậy trong công việc, hãy mua một chiếc máy vi tính cùng kiểu với chiếc máy mà tôi đang dùng, đó là máy tính DOS (DOS là thuật ngữ tin học, nghĩa là ROM). Loại máy vi tính phổ biến khác là máy Apple . Quý vị không nên mua loại máy ấy, bởi vì đây là loại máy tính Tuyệt đỉnh Dành cho Thế hệ Mới mà quý vị chỉ cần cắm điện vào là dùng được ngay. Điều đó có nghĩa là quý vị không kịp có thời gian tận hưởng cái gọi là những sáng khoái khi được sở hữu một máy vi tính, trong đó bao gồm thời gian làm đủ mọi cách để máy chạy. Về điểm này thì loại máy DOS rất tuyệt. Nói chung nó vượt quá khả năng nhận thức của một người bình thường.

Hệ DOS được Bill Gates sáng chế. Bây giờ Bill là một trong những người giàu có nhất thế giới - giàu hơn cả nữ hoàng Elizabeth, giàu hơn cả những thợ chuyên nghiệp sửa chữa hệ truyền động của ô tô. Và quý vị có biết tại sao không? Đó là vì Bill là người duy nhất trên quả đất này hiểu biết về DOS . Hàng ngày anh ta nhận được hàng loạt những cú điện thoại bạc triệu như sau:

Tổng Giám đốc: Tất cả hệ thống Tài chính Kế toán toàn cầu của hãng chúng tôi bị tắc tịt rồi. Bất kể chúng tôi gõ lệnh nào vào, máy tính chỉ trả lời: "AI MÀ BIẾT ĐƯỢC (thở dài) DOS ."

Bill Gates: Ha ha! Tôi thấy vấn đề đã khá nghiêm trọng rồi đây.

Tổng Giám đốc: Chúng tôi sẽ trả ông 17 triệu Mỹ kim, chỉ xin ông cho biết biện pháp khắc phục.

Bill Gates: Tốt! Hãy nhấn phím Num Lock .

Tổng Giám đốc: Như vậy là ổn rồi. Xin chân thành cảm ơn. Chúng tôi đang gửi ngân phiếu đến cho ông.

Chiếc vi tính của tôi hiện nay, ngoài DOS ra, tôi còn cài Windows - một phát minh khác cũng của Bill Gates. Windows được thiết kế với tư tưởng bảo mật cao, sao cho có thể cản phá mọi kế hoạch của một số người dùng có khả năng vượt qua rào chắn DOS . Phải là một chuyên gia sừng sỏ trong lò máy tính mới có thể điều khiển được Windows . Tôi đã từng phải mất không biết bao nhiêu giờ đồng hồ để làm cho Windows đồng ý thực hiện những thao tác xử lý số liệu cơ bản nhất, ví dụ chạy chương trình Máy bay Chiến

đầu F-117A . Quý vị biết không, tôi phải tự mình, bằng chính đôi tay của mình, sửa đổi từng dòng đặc tính trong WIN.INI và CONFIG.SYS . Có thể quý vị không cho rằng điều đó là ghê gớm, nhưng tôi dám quả quyết rằng đó là một bài toán xử lý số liệu phức tạp bậc nhất. Albert Einstein đã chết trước khi giải xong được bài toán đó. ("Khoan đã," đó là những lời cuối cùng của ông, "phương trình của tôi bị xoá mất rồi! Nó vẫn là E bằng gì gì đó...") Tôi không phải là người duy nhất sử dụng máy tính của ông vào mục đích chủ yếu là lừa gạt chính máy tính của ông ấy. Có hàng triệu người khác cũng thế. Tôi biết được như vậy là nhờ vào Internet, một mạng máy tính khổng lồ có phạm vi toàn cầu, gồm những người làm máy tính thông minh, đầy nhiệt huyết - ý tôi muốn nói ở đây là "những kẻ không cần đời". Chúng tôi không cần. Chúng tôi đã có nhau, biết nhau qua Internet để hình thành một không gian gọi là Cyberspace. Trong khi những người bình thường như quý vị đang mãi tồn hàng giờ đồng hồ xem những chương trình nhạt nhẽo vô vị trên ti vi ("Dave s World", tối thứ Hai hàng tuần, kênh CBS địa phương) thì chúng tôi đang ở trên Cyberspace và trao đổi với nhau một cách cởi mở và thoải mái những điều cấm kị nhất, tế nhị nhất và - vâng - giạt gân nhất về những chi tiết CONFIG.SYS của quý vị.

Quý vị có thể chưa hình dung được điều đó xảy ra như thế nào. Tôi thường đều đặn kết nối với một nhóm trên Cyberspace mà giữa họ luôn có những trận chiến nóng bỏng (chuyện này tôi không bịa tí nào). Sau khi trao đổi nhiều thông điệp châm chích, khó chịu và đôi khi giận dữ, một số người đã cố gắng tìm cách thay đổi những dòng trong CONFIG.SYS của người khác sao cho sau đó họ có thể qua Internet cho đối thủ một cú đấm vào mặt. Cuộc chiến đã kéo dài mấy tháng nay theo cái lối opera xà phòng ấy và tôi cũng bị ảnh hưởng. Hàng ngày tôi vẫn thường vào mạng để xem những vị cầm đầu đang có ý kiến gì. Có thể quý vị cho rằng đó là một việc làm kì quặc nhưng tôi không ngại gì hết. Tôi thích sống ở không gian Cyberspace, mà ở đó không ai nhìn thấy được kiểu tóc của tôi.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

ĐIỆN LÀ GÌ

Bài toán của khoa học hiện đại là: Điện là gì? Nó đi đâu sau khi ra khỏi chiếc lò nướng bánh?

Có một thí nghiệm đơn giản, quý vị có thể tự mình thực hiện để tìm hiểu về điện: vào một ngày đẹp trời, khô ráo, mát mẻ, quý vị hãy cạo chân vào thảm

trải, sau đó đưa ngón tay vào miệng của một người khác, chọc vào chỗ răng sâu. Quý vị có thấy người kia oằn mình và kêu ối ối không? Điện có sức mạnh như vậy đấy. Tất nhiên, thí nghiệm này nhằm giúp quý vị hiểu được tầm quan trọng của điện, chứ không phải dạy quý vị cách làm người khác đau đớn.

Thí nghiệm trên cũng minh họa định luật đóng kín mạch điện. Khi quý vị cạo chân vào thảm trải, một lô các "điện tử" ở thảm sẽ vào chân quý vị. Đó là các hạt rất nhỏ mà hãng làm thảm đã cho vào để thảm bắt bụi dễ hơn. Các điện tử sau đó sẽ chui vào máu, đi lên, tụ lại ở ngón tay và tạo thành một tia lửa điện phóng vào chỗ răng sâu; sau đó điện tử đi xuống và quay trở lại thảm. Mạch điện đã đóng kín.

Chỉ có chúng ta hôm nay mới có rất nhiều thiết bị điện khác nhau như đèn, đài, ti vi, v.v. Cha ông của chúng ta mấy trăm năm trước không có những thứ ấy. Đơn giản là nếu có thì họ biết cắm chúng vào đâu. Rồi xuất hiện những người tiên phong như Benjamin Franklin. Ông đã chế tạo được một chiếc điều có thể thu điện từ sét. Sét là một nguồn điện mạnh cũng như thảm trải vậy. Kết quả là Franklin bị điện giật mạnh quá, hỏng cả não bộ. Ông chỉ ú ớ được mấy câu châm ngôn vớ vẩn, như "Tiết kiệm đồng nào hay đồng ấy". Sau đó người ta phải chuyển ông sang làm ở ngành Bưu điện. Sau Franklin có rất nhiều vị tiên phong khác mà tên tuổi của họ gắn liền với những thuật ngữ khoa học hiện đại, như Myron Volt, Andre-Marie Ampere, James Watt, Bob Transformer, v.v. Họ đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm điện quan trọng. Ví dụ vào năm 1780, Luigi Galvani đã phát hiện ra rằng, khi chạm hai thanh kim loại khác nhau vào đuôi một con ếch (chiếc đuôi này đã tách rời khỏi cái thân ếch đã chết), một dòng điện sẽ tạo ra và làm cho chiếc đuôi đập một cái. Phát minh của Galvani đã góp phần to lớn vào ngành động vật lưỡng cư hiện đại. Một thầy thuốc thú y lành nghề hoàn toàn có thể làm cho một con ếch đã chết nhảy lóc cóc ra bờ ao như bình thường. Còn khi xuống nước nó sẽ chìm ngấm như cục đất, tất nhiên.

Nhưng lừng danh nhất, phải kể đến Thomas Edison. Ông là một nhà phát minh vĩ đại dù chỉ được học qua phổ thông và sống ở New Jersey. Phát minh đầu tiên là chiếc máy quay đĩa vào năm 1877. Người ta đã đưa máy quay đĩa vào từng gia đình, cho đến năm 1923 mới có công nghệ băng từ thay thế.

Nhưng đóng góp lớn nhất của Edison là Công ti Điện lực vào năm 1879, một ứng dụng của nguyên lý đóng mạch điện: điện được truyền từ Công ti Điện lực qua dây dẫn đến khách hàng, sau đó lập tức lại được thu về Công ti Điện lực qua một dây dẫn khác và - đây chính là phần sáng tạo nhất - lại được truyền lại cho khách hàng.

Nghĩa là Công ti Điện lực thực chất chỉ bán đi bán lại mỗi một lô điện hàng ngàn lần mỗi ngày mà không bị ai phát hiện. Toàn bộ điện chúng ta dùng

năm ngoái chính là điện được sinh ra từ năm 1937. Họ cứ bán đi bán lại như thế, cho nên Công ti Điện lực rất rối việc. Thực ra công việc duy nhất của Công ti là tìm cách tăng cước điện phí.

Nhờ đóng góp của những người, như Edison và Franklin, và của những con vật, như con ếch của Galvani, chúng ta có thể dùng Điện vào nhiều ứng dụng kì diệu. Ví dụ vào thập kỉ 70, người ta đã tạo ra laser, một loại tia có thể tiêu huỷ một chiếc máy ủi cách xa 2000 dặm, và cũng có thể giúp bác sĩ mổ võng mạc của mắt. Tất nhiên bác sĩ phải nhớ chuyển công tắc từ vị trí "Huỷ máy ủi" sang vị trí "Mổ võng mạc".

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

LÀM CHỦ STRESS

Khi đang ngồi ở văn phòng với hàng đống việc phải làm, kể cả việc phải viết một bài đăng báo cho kịp hạn, tôi nhận được một cú phone thông báo Công ti Điện lực vừa cắt điện nhà tôi.

Nếu tình huống khó chịu kiểu như vậy xảy ra mấy năm trước đây, tôi hẳn sẽ không thể nào kiềm chế được mình với hàng chuỗi những câu giận bực tức không đầu vào đâu. Nhưng bây giờ tôi đã ý thức một điều rằng Làm Chủ STRESS là một nghệ thuật sống mang tính quyết định cho việc bảo vệ và giữ gìn sức khoẻ. Vì thế tôi gác điện thoại, hít một hơi thật sâu, tiếp đó từ từ thở ra, rồi đâm một cái xuống bàn với một sức mạnh đến nỗi ba ngày sau tôi không nắm tay lại được.

Sau đó tôi dùng tay kia để gọi điện đến Công ti Điện lực, cái công ti sử dụng hệ thống điện thoại do những kẻ quá khích thiết kế với sự trợ giúp của Hãng Dịch vụ Kiểm tra Trình độ Học vấn, vì thế muốn gọi vào Công ti Điện lực, khách hàng phải dùng hàng loạt những phím ấn này nọ để trả lời hàng đống câu hỏi lựa chọn ("...nếu quý khách biết tên của mình nhưng không biết họ của mình, xin vui lòng ấn số...") - tất cả chỉ để Công ti Điện lực tin chắc rằng người gọi là một khách hàng xứng đáng được tiếp chuyện qua phone.

Trong khi chờ đợi, tôi chế ngự stress bằng cách bình tĩnh vạch ra những luận điểm để nói:

1. Đồ ngu.
2. Hãy đóng điện trả cho nhà tôi ngay lập tức.
3. Cái đầu của các người dùng để làm gì?
4. Pez?

Tôi đang mài giũa cho bén nhọn những luận điểm trên thì người đại diện

dịch vụ khách hàng trả lời điện thoại và lập tức làm tôi bực mình bằng cách - tôi đoán chắc rằng đây là chiến thuật có chủ tâm của cô ta - tỏ ra lịch sự. Cô ấy giải thích cho tôi rằng nhà tôi bị cắt điện bởi vì - kèm theo hàng đồng lời xin lỗi - tôi chưa trả tiền điện.

Thật quá thể. Tôi chắc chắn sẽ thuê một đội đầu gấu đến san phẳng và lấy sạch đến từng volt cuối cùng của Công ti Điện lực nếu như không vì một lí do duy nhất đã làm tôi suy nghĩ lại, đó là một thực tế rằng tôi vẫn nợ hoá đơn tiền điện. Người ta lắm khi xếp lại thành đồng những giấy tờ thực sự phải xử lí ngay nhưng lại cứ lần lữa không mớ đến với một hi vọng thầm kín - sự lạc quan điên rồ - rằng một sao chổi khổng lồ nào đó sẽ đến quét sạch tất cả và như thế sẽ thoát nợ. Đây chính là tình huống giống hệt chồng hoá đơn của tôi.

Cô đại diện dịch vụ khách hàng lịch sự đến mức khó chịu kia nhấn rằng nhà tôi sẽ có điện trở lại trong ngày nếu tôi thanh toán hoá đơn trước 2 giờ chiều. Cô ta yêu cầu tôi thanh toán ở một hiệu thuốc gần nhà. (Tôi không li giải được tại sao người ta không đề nghị tôi thanh toán tại chính Công ti Điện lực; phải chăng họ muốn giấu kín bí quyết sản xuất điện, mà có lẽ đó là cớ vào thăm bằng những chiếc giày khổng lồ).

Vậy là tôi phải quay gấp về nhà để lấy hoá đơn, và như lệ thường, chiếc ô tô của tôi lại hết xăng. Tôi dừng xe tại một trạm xăng đa dụng, nơi người ta kết hợp bán đủ mọi thứ như bia, thuốc lá, tạp chí, mũ, bút tết dai, và bánh sandwich cứng ngắt. Như lệ thường tôi xếp hàng ngay sau một gã nhà quê đang mài nung nót những đồng tiền cuối cùng của gia đình hắn vào quầy xổ số để tham dự Xổ số Quốc gia kèm theo những toan tính rắc rối đến mức cả ba tay bán hàng phải phục vụ hắn chăm chú trong những 15 phút liên tục. Trong lúc đó tôi hoàn toàn làm chủ stress của mình bằng cách chăm chăm ánh mắt laser dường như có thể khoan thủng hộp sọ của hắn, đồng thời không ngừng rên xiết âm thầm trong đầu: Sao lão không biết tiếc thời gian ư? Sao lão không quăng quách chỗ tiền kia vào lửa có nhanh hơn không? Như vậy quý vị có thể hình dung được là tôi đã trong trạng thái hoàn toàn không stress trong khi thời hạn 2 giờ chiều đang mau xịch lại gần. Cuối cùng tôi cũng quay được ra đường cao tốc và nhanh chóng chui vào đoạn tắc đường, xếp ngay sau xe của một gã có cái tai to như cái đĩa bánh. Hắn chắc hắn vừa từ năm 1937 đến thế giới văn minh này và chưa từng bao giờ được nhìn thấy đèn hiệu rẽ trái. Quý vị có thể thấy hắn đang chăm chú nhìn, nghiên cứu ý nghĩa của nó - đèn hiệu màu vàng, hình mũi tên chỉ sang trái, ngay ở làn đường bên trái, vậy cái đó có ý nghĩa như thế nào ấy nhỉ...? - trong khi bao nhiêu công dân chúng tôi phải vất vả làm chủ stress của mình bằng cách đâm mạnh vào nút còi để rồi phải rít lên đau đớn vì vừa vô tình sử dụng đúng cái tay trước đó đã dùng để đâm mạnh xuống bàn.

Vào phút chót tôi cũng mò đến được hiệu thuốc, một cửa hàng chật hẹp, tối tăm, xấu xí bên đường, và xếp hàng cuối cùng sau một dãy dài những người đến thanh toán các khoản chi phí bằng tiền mặt: họ rút lần lượt từng tờ 1 đô ra khỏi ví với tốc độ vô vàn chậm rãi cứ như để chứng tỏ rằng họ không nghe được những tiếng rên xiết trong đầu tôi - Nhanh lên, đồ ngốc - nhưng kì tình họ biết thừa họ đang làm gì, bởi vì tất cả đều cùng một bọn: cả Công ti Điện lực, cả tay lái xe tai to, cả gã nhà quê chơi xổ số, cả trực thăng Liên bang luôn theo dõi những công dân như tôi, vâng, tất cả bọn chúng. Chúng phối hợp hòng để làm tăng stress chúng tôi, tôi biết tổng những âm mưu của chúng và âm mưu của chúng tất yếu sẽ thất bại, Ha ha ha.... mà này, các người hãy tránh xa tôi ra....

(Ghi chú của Ban biên tập: Hôm nay không có bài của Dave Barry. Anh ấy xin nghỉ phép một tuần.)

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

HIỂM HOẠ NGƯỜI NGOÀI TRÁI ĐẤT

Tôi không hề có ý hù dọa quý vị, nhưng thực sự có khả năng trái đất của chúng ta sẽ bị tiêu huỷ hoàn toàn trong vài ngày. Quốc Hội đang muốn cắt giảm ngân sách chương trình Liên Bang về đề tài phát sóng cho người ngoài trái đất. Đây sẽ là một sai lầm vô cùng to lớn. Người ngoài trái đất có rất nhiều đại bác laser nguyên tử. Chúng ta không thể cắt giảm chương trình đó được, ngay cả khi gặp phải những khó khăn lớn nhất về tài chính.

Một vài quý vị có thể không tin rằng người ngoài trái đất đang tồn tại. Nhưng thử hỏi, ở đâu ra các hiện tượng lạ không giải thích được mà ta luôn bắt gặp, như những vệt sáng trên trời, như những đĩa bay. Ồ, tất nhiên một số nhà chức trách tuyên bố, đó là do các "quả bóng thám không". Bóng thám không? Đó là cái cóc khô gì vậy?

Hãy nhìn thẳng vào sự thật: đã có ai trong quý vị, hay họ hàng, hay bạn bè của quý vị từng một lần trong đời nhìn thấy quả bóng thám không đó chưa? - CHƯA. Chưa có ai. Nếu những "nhà chức trách" kia nói thật, phải chăng họ muốn nói bầu trời đất Mỹ này đầy bóng thám không, và rồi các chuyến bay phải thường xuyên đình lại? Không thể như thế được, đây chỉ là những chuyện bịa cũ mèm, ngu ngốc bậc nhất họ dựng lên mỗi khi có báo cáo nhìn thấy một đĩa bay.

Hãy tỉnh lại đi; những người Mỹ! Không phải là các bóng thám không đâu! Chính đó là người ngoài trái đất! Họ ở khắp quanh ta! Quý vị hẳn đã từng

xem cuốn phim E.T., kể về một người ngoài trái đất suýt bị chết khi rơi vào nanh vuốt của Liên Hội Y Khoa Hoa Kỳ, nhưng đã được cứu sống nhờ một cậu bé. Mọi người đều tưởng rằng người ngoài trái đất kia là đồ giả, là sản phẩm của công nghệ điện ảnh. Không đâu, người ngoài trái đất là thật, chỉ cậu bé kia mới là giả. Một cậu bé thật sự chắc chắn sẽ lấy cục gạch đập sinh vật lạ kia cho đến chết.

Vâng, thực sự có người ngoài trái đất. Những kẻ chủ chốt trong chính phủ cũng biết điều này. Nhưng họ phải kín miệng. Đây là câu chuyện bí mật ấy: Nhiều năm trước, khi chương trình phát sóng của Liên Bang bắt đầu, các nhà khoa học đã gửi một thông điệp hữu hảo, thiện chí cho những người ngoài trái đất: "Xin chúc sức khỏe". Họ gửi đi gửi lại, ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác, cho đến một hôm họ nhận được thông điệp phản hồi:

"Chào người trái đất,

OK. Chúng tôi vẫn khỏe. Chúng tôi còn có một số vũ khí tối tân, và nếu các bạn không thay ngay cái thông điệp ngớ ngẩn kia bằng một cái gì đó thú vị hơn, chúng tôi sẽ thu nhỏ trái đất của các bạn thành một hòn bi.

Kính thư,

Người ngoài trái đất".

Các nhà khoa học đành phải chiều lòng người ngoài trái đất, thế là từng tập phim "Tôi yêu Lucy" được phát sóng, và người ngoài trái đất rất thích. Họ lại đòi hỏi thêm, dần dần đến nay họ đã được có ba kênh truyền hình. Thế là trái đất thoát nạn. Trục trặc duy nhất là: sở thích của họ rất thối! Họ thích xem các buổi tường thuật mà kết quả có lẽ phải ba tháng sau mới biết, họ muốn xem opera xa phòng, họ muốn xem các phim dài như kẹo cao su Wrigley! Mỗi khi có ai đó muốn đổi đi thì họ lập tức dọa tiêu huỷ trái đất. Vì vậy quý vị chớ ngạc nhiên vì sao các kênh truyền hình lại tẻ nhạt đến như vậy. Chúng không phải dành để phục vụ quý vị đâu, chúng dành để phục vụ sinh vật ở thiên hà khác. Quý vị hẳn còn nhớ chương trình quảng cáo cho Wisk, với cái thằng mang vòng quanh cổ, diễn xuất nhạt nhẽo, vô vị và ngu xuẩn đến mức ngay trong ác mộng chắc quý vị cũng không định mua sản phẩm ấy. Người ngoài trái đất lại thích chính cái chương trình ấy. Chúng ta phải thật sự biết ơn Wisk. Trong 14 năm ròng, không ai mua một chai Wisk, nhưng Wisk đã cứu trái đất.

Rất ít người biết được bí mật này. Tất nhiên là Quốc Hội cũng không biết. Các quan chức Quốc Hội cũng không biết. Hầu hết các quan chức Quốc Hội phải có người giúp mới ăn được bữa sáng, thử hỏi làm sao họ biết được những chuyện đang xảy ra ngoài khoảng không kia chứ. Nếu họ vẫn định cắt giảm ngân sách, để rồi người ngoài trái đất không được xem tiếp bộ phim "Bệnh viện đa khoa", thì hỏi điều gì xảy ra? Quý vị thử hình dung xem.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

LUẬT SƯ Ở ĐẦU RA

Hầu hết chúng ta tìm hiểu hoạt động của Luật Pháp Hoa Kỳ qua các chương trình phim truyện. Chúng ta biết rằng nếu mình vô tội, thì khi chương trình kết thúc, sẽ được gặp và nói chuyện hỉ hả với các cô gái xinh đẹp (hoặc các chàng điển trai nếu đương sự là nữ). Trái lại, nếu có tội thì sẽ bị rơi từ một tầng cao vọt vọt xuống luồng quay của cánh quạt trục thẳng.

Một số phim đề cập đến ngành Luật chi tiết hơn. Họ trình chiếu những phiên toà hết sức gay cấn. Điển hình là phim "Perry Mason" với luật sư bào chữa Raymond Burr đẹp trai, nhưng mập quá, phải đi lại bằng xe lăn.

Chuyện xảy ra ở một thành phố lớn toàn những kẻ ngốc. Chẳng hạn công tố viên Hamilton Burger đốt nát đến mức lần nào cũng bắt nhầm người vô tội. Xin nhấn mạnh, lần nào cũng nhầm. Tôi có cảm nghĩ rằng một kẻ bị tình nghi, nếu bị Hamilton đưa trát đến bắt; có lẽ nên thở phào nhẹ nhõm lúc chia tay người thân, vì chắc chắn sẽ được tha bổng khi vụ án kết thúc. Có thể quý vị nghĩ rằng một công tố viên quan liêu, kém cỏi đến như vậy, sau một thời gian làm việc sẽ tự nhận ra khuyết điểm và xin từ chức để chuyển sang một công việc thích hợp hơn, ví dụ sắp xếp quần áo trong quầy giặt chẳng hạn. Nhưng không, hắn vẫn ngồi đấy, tuần này qua tuần khác, năm này qua năm khác, để bắt nhầm hết người này đến người khác.

Song không hề gì, mọi việc luôn kết thúc tốt đẹp, vì tội phạm còn ngốc hơn cả Hamilton. Chúng lần nào cũng mò đến phiên toà, và sau 20 phút trật tự ngồi nghe, chúng tự bỏ chạy và lộ tẩy. Chính vì vậy mà Raymond trở thành một luật sư bào chữa tài ba danh tiếng. Chứ thực ra bất kì ai với trí thông minh bằng một que kem cũng là một nhà thông thái trong Perry Mason.

Trục trặc lớn nhất của "Perry Mason" là phi thực tế. Raymond và Hamilton luôn nói bằng một thứ tiếng Anh trong sáng, và ai cũng hiểu được những gì đang diễn ra trong phiên toà. Thực tế đâu có vậy, luật sư thường xuyên dùng tiếng Latin, và tất nhiên trong toà chẳng ai hiểu được một tí gì cả. Nếu quý vị muốn biết tại sao, hãy cùng tôi xem lại lịch sử Ngành Luật Hoa Kỳ.

Khởi thủy, hệ thống luật pháp rất thô sơ. Nếu ai đó vi phạm, lập tức sẽ bị một đội ngũ súng ống đầy mình truy sát, sau đó bị dằn cho một trận và treo ngược lên xà nhà. Vì vậy, ai cũng tuân thủ pháp luật nghiêm túc. Điều đó cũng dễ thôi, vì luật pháp rất đơn giản và ai cũng hiểu. Chỉ có hai luật:

1. Cấm hành hung.
2. Cấm trộm cắp.

Phiên toà cũng rất đơn giản:

Cảnh sát trưởng: Kính thưa quý quan toà, bị cáo đã nhận tội bắn chết vợ.

Quan toà: Thế hả? Vậy hấn nhận tội ngay, hay cậu phải cưỡi ngựa giẫm lên bụng hấn như vụ trước?

Cảnh sát trưởng: Thưa ngài, hấn nhận tội ngay.

Quan toà: Tốt. Treo cổ hấn lên.

Phiên một nổi, luật sư chẳng có vai vế gì trong những phiên toà như vậy cả. Nếu có luật sư nào đó ló đầu và thở ra một thuật ngữ nào đấy như "quyền tạm giam" thì lập tức bị bắn bỏ ngay.

Thế là những luật sư đã họp lại và thành lập cơ quan lập pháp. Tổ chức này lâu lâu lại chế ra một luật mới. Sau một thời gian dài cho đến nay, chúng ta đã có hàng đồng các luật khác nhau: luật tưới tiêu thuỷ nông, luật thiên chó, luật chống gian lận, vân vân và vân vân. Kết quả là chẳng ai biết được làm gì là phạm pháp hay không nữa.

Vì vậy, ngày nay luật sư rất sáng giá. Họ cũng chẳng biết rõ pháp luật hơn quý vị đâu, nhưng họ biết cách diễn thuyết một cách khó hiểu và trịnh trọng trong phiên toà, rồi lãnh những khoản tiền thù lao kếp xù từ khách hàng.

Vụ giết người trên, nếu được xử hôm nay sẽ như thế này:

Cảnh sát trưởng: Kính thưa quý quan toà, ...

Luật sư bào chữa: Tôi phản đối. Trong toà, khi sử dụng thuật ngữ "quí quan", nhân chứng đã cố tình đặt điều về writ of deus ex machina.

Công tố viên: Trái lại. Trong vụ xử giữa Merkle và Barnbuster, toà án đã quy định rõ rằng một ex post facto debenture không phủ định cách dùng thuật ngữ "quí quan" như là một ad hoc quod erat demonstrandum.

Luật sư bào chữa: Thật vậy sao? Nhưng carthagina delendo est.

Phiên toà cứ dai dẳng hàng giờ như vậy. Rồi chẳng còn ai nhớ nổi người ta tranh cãi về điều gì nữa. Biết đâu bị cáo đã lên mất lúc nào không hay.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

MÁY SUY NGHĨ VỀ ĐẠI HỌC

Tôi viết bài này với mong muốn giúp đỡ các em học sinh phổ thông có được lựa chọn đúng đắn và thích hợp khi thi vào Đại học.

Tất cả các em học sinh hiện nay đều cân nhắc rất nghiêm túc khi chọn và thi vào các trường Đại học. (Tất nhiên, đó là chuyện bịa. Chỉ có hai việc mà thanh niên thực sự nghĩ đến: karaoke và trai gái. Nhưng xét cho cùng, chúng cũng có liên quan đến trường Đại học).

Trường Đại học là một tập hợp các gian phòng mà các em sẽ ngồi ở đó trong khoảng 2000 tiết để ghi nhớ kiến thức. 2000 tiết này được chia trải qua 4 năm; thời gian còn lại dành để ngủ và hò hẹn.

Có hai loại kiến thức cơ bản sau đây:

- Kiến thức cần thiết cho cuộc sống sau này (2 tiết); bao gồm cách gọi điện thoại theo dịch vụ mà người nhận trả tiền cước phí, và cách tẩy vết ố cà phê hay nhựa cây trên quần áo pijama.

- Kiến thức không cần thiết cho cuộc sống sau này (1998 tiết); bao gồm các môn học có tên tận cùng bằng ology, osophy, istry, ics, v.v. Phải học như thế này: các em ghi nhớ những gì thầy giảng, chép chúng lại vào bài thi, và sau đó quên chúng đi. Nếu chẳng may không quên được thì các em sẽ trở thành giáo sư và suốt đời không ra trường được.

Quên được mọi việc là điều rất khó. Chẳng hạn hỏi còn học ở đại học, tôi cần ghi nhớ (đừng hỏi tại sao) tên của ba nhà thơ theo chủ nghĩa siêu hình kiểu như John Donne. Thực ra tôi đã cố quên được một tên, nhưng hai cái tên còn lại, Vaughan và Crashaw, vẫn chưa quên được. Nhiều lúc tôi cần phải ghi nhớ những điều quan trọng hơn, như vợ tôi dặn là phải mua các ngư ngâm dầu chứ không phải ngâm nước, nhưng hai cái tên Vaughan và Crashaw cứ hiện lên trong đầu, vào chính cái lúc tôi đang ở trong siêu thị. Thật là vô cùng lãng phí những neuron thần kinh một cách không cần thiết. Sau một đến hai năm học các môn khoa học cơ bản, là lúc các em lựa chọn chuyên ngành, tức là môn học mà các em cần phải nhớ nhiều nhất và quên các môn khác đi. Đây là một lời khuyên quan trọng: đừng chọn các môn liên quan đến Hiện Tượng Đã Biết và Câu Trả LỜI ĐÚNG.

Điều đó có nghĩa là các em không nên chọn toán học, vật lí học, sinh vật học hay hoá học; bởi vì chúng liên quan đến những Hiện Tượng Đã Biết hoặc Câu Trả LỜI ĐÚNG. Ví dụ, nếu các em chọn Toán học và vào một ngày đẹp trời thầy giáo hỏi, "Lấy cosin của góc phần tư, sau đó căn bậc ba và lấy 5 chữ số chính xác sau dấu phẩy". Nếu các em không nói đúng các con số mà ông giáo có trong đầu, các em sẽ trượt. Hoá học cũng thế. Nếu các em viết trong bài thi rằng carbon và hydro kết hợp lại sẽ thành cây sồi, các em trượt ngay. Ông giáo muốn các em phải nói đúng cái điều mà ông ấy biết và các nhà hoá học khác cũng cho là đúng. Các nhà khoa học luôn chặt chẽ và khắt khe như thế.

Tóm lại các em nên chọn các môn như: Văn học, Triết học, Tâm lí học hay Xã hội học. Đó là các môn mà không ai hiểu được trọn vẹn, người ta cũng không đồng nhất quan điểm, và hầu như không có các sự kiện thực tế rõ ràng. Tôi đã kinh qua bốn môn trên, nay xin tóm lược lại như sau.

VĂN HỌC: Các em sẽ phải viết những bài luận về những cuốn sách dày cộp mà các em chỉ kịp đọc lướt tên những đề mục trước khi vào phòng thi. Đây

là cách đạt điểm cao môn văn: các em đừng bao giờ viết điều mà một người bình thường khác cũng viết. Ví dụ, các em được giao nghiên cứu cuốn "Moby Dick". Một người bình thường khác sẽ viết rằng Moby Dick là một chú cá voi trắng vì chữ "cá voi trắng" được đề cập đến 11000 lần ở trong sách. Các em hãy viết Moby Dick là Cộng hoà Ireland. Ông giáo mệt mỏi vì đọc hàng đồng bài giống nhau, hơn nữa ông cũng đâu có ưa gì Moby Dick, và các em sẽ đạt điểm sáng tạo rất cao. Nếu các em có khả năng dựng đứng mọi việc từ một tiêu thuyết đơn giản, các em chắc chắn sẽ thành công trong môn văn.

TRIẾT HỌC: Điều cốt tuỷ trong triết học là ngồi suy tư một mình nhiều giờ trong một căn phòng, quả quyết rằng trên đời này chẳng có điều gì là có thực cả, sau đó đi ăn.

TÂM LÝ HỌC: Đối tượng nghiên cứu của các nhà tâm lý học là chuột và giấc mơ. Suốt một học kì liền tôi dành để huấn luyện một con chuột sao cho nó bấm vào một nút với một tần suất nhất định, sau đó tôi huấn luyện anh bạn cùng phòng làm được như vậy. Con chuột học nhanh hơn nhiều. Còn anh bạn tôi bây giờ là bác sĩ. Nghiên cứu giấc mơ cũng rất thú vị. Tôi có một ông giáo luôn tuyên bố rằng bất kể điều gì ta mơ thấy - máy kéo, Arizona, bóng chày, hay ếch nhái - đều liên quan đến bộ phận sinh dục. Ông ta luôn luôn quả quyết như vậy. Không một ai muốn ngồi cạnh ông cả. Nếu các em thích chuột hoặc mộng mị, hoặc nếu tốt hơn là thường xuyên mơ thấy chuột, các em chắc chắn sẽ thành công môn Tâm lý học.

XÃ HỘI HỌC: Đây chính là môn thông tuệ số một. Tôi đã tham dự nhiều giờ về xã hội học và đọc hàng tấn sách liên quan, nhưng chưa lần nào gặp được một câu, một mệnh đề sáng sủa, rõ ràng cả. Những nhà xã hội học luôn tỏ ra mình là một nhà khoa học, vì thế hầu hết thời gian và công sức được dành để chuyển đổi một điều đơn giản, rõ ràng thành những câu văn trịnh trọng khó hiểu và nghe có vẻ khoa học. Nếu các em định theo môn này, các em cũng cần học cách làm như vậy. Chẳng hạn các em muốn nói rằng khi có một em bé ngã nó sẽ khóc, các em hãy viết thế này: "Những quan trắc thống kê về hành vi sơ khởi của những người vị thành niên đã cho thấy rằng có một quan hệ hữu cơ giữa hành động rơi xuống nền đất cứng với hoạt động phối hợp giữa tuyến lệ và thanh quản, gọi là hành vi khóc" Nếu các em viết liên tục được 50-60 trang như vậy, chắc chắn sẽ được chính phủ đặc cách trao giải thưởng lớn.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

NĂNG LƯỢNG

Một thời, người Mỹ chúng ta có nguồn năng lượng cực kì dồi dào. Nhiều đến nỗi phải vất óc nghĩ cách để xài chúng. Đỉnh điểm là 1958 Plymouth. Đó là thiết bị to bằng một chiếc hàng không mẫu hạm lớn đến mức có thể nhìn rõ từ mặt trăng. Thiết bị rất xấu, xấu xí nhất trong những thiết bị loài người đã từng chế tạo. Nhưng người Mỹ vẫn thích, vì 1958 Plymouth có ưu điểm giúp ta phung phí năng lượng. Nếu không dầu lửa chắc hẳn đã chảy tràn trên công viên, đường phố và làm hại những đứa trẻ vô tội (từ phản nghĩa của "những đứa trẻ tội lỗi").

Sau đó, không một lời cảnh báo, những nguồn năng lượng ấy cạn kiệt. Người Arab đã lấy chúng. Một phút trước, họ còn chơi không đuôi ruồi và tán gẫu bằng tiếng Arab; một phút sau, họ đã có dầu lửa ngập tận cổ. Nó đem đến những nhà nghỉ riêng, những máy bay trực thăng cá nhân. Thật là không công bằng! Tôi muốn nói, tại sao phải chính là người Arab mới có dầu lửa? Hàng ngàn năm lịch sử trôi qua, họ có làm được gì đâu? Nền công nghệ của họ kém cỏi đến mức không xây nổi một toà nhà tử tế, chứ đừng nói đến 1958 Plymouth.

Giá như Teddy Roosevelt còn làm tổng thống, chắc chắn ông sẽ đem quân đến và lấy sạch nguồn năng lượng kia về. Bây giờ người ta không bầu tổng thống kiểu Teddy nữa, vì vậy mà chúng ta không có chiến tranh hạt nhân. Teddy là một tổng thống mạnh mẽ, cứng rắn, quyết đoán, thần kinh không cân bằng. Ông chẳng ngại gì khi điều quân đi bảo vệ nước Mỹ, ngay cả khi không ai định tấn công chúng ta cả.

Quá khứ nay đã qua. Thay cho tiền đánh Arab, Chính phủ bây giờ lập ra Bộ Năng lượng. Bộ này có nhiệm vụ chi tiêu hàng tỉ đôla, thuê hàng nghìn nhân viên, và với sự giúp đỡ của Chính phủ, giải quyết bài toán năng lượng bằng mọi cách. Bộ Năng lượng tăng trưởng nhanh hàng đầu trong nền công nghiệp Mỹ, và nhân viên của họ làm đủ những việc điên rồ bậc nhất.

Lấy Chương trình Không gian làm ví dụ. Họ được giao nhiệm vụ đưa một phi công lên mặt trăng, và giống như bất kì một kẻ điên rồ nào khác: họ tuân lệnh. Thử xem cung cách họ làm ăn ra sao:

Quốc hội: Thế nào, chương trình tiến triển đến đâu rồi?

Chương trình Không gian: Chương trình nào nhi?

Quốc hội: Chương trình Không gian. Chương trình mà các anh theo đuổi hai chục năm nay ấy.

Chương trình không gian: À, việc đấy hả? Rất chậm, rất chậm. Chúng tôi gặp vô vàn khó khăn khi chế tạo kèn trombone có thể hoạt động trong môi

trường chân không.

Quốc hội: Sao? Kèn TROMBONE? Cái kèn ấy có ý nghĩa đích gì trong việc đưa phi công lên mặt trăng kia chứ!!!

Chương trình không gian: PHI CÔNG à? Tôi tưởng ông muốn nói nhạc công! Trời, bao nhiêu thành quả vậy là công toi rồi! Hãy cho thêm vào đây mấy tỉ đôla nữa. Thứ Hai tuần sau sẽ có kế hoạch mới.

Bộ Năng lượng cứ luôn theo đuổi những kế hoạch điên rồ như thế. Sắp tới họ sẽ thông qua chương trình rót dầu lửa vào những mỏ muối ở Louisiana. Sự thật như vậy đấy. Quý vị thấy rõ: không thể trông chờ vào những chương trình như vậy được. Những công dân Mỹ bình thường như quý vị và tôi cần phải tự mình giải quyết bài toán khủng hoảng năng lượng riêng cho mình. Đây là một số kinh nghiệm bổ ích:

- Không đi làm. Quý vị có nhận xét gì vào những ngày quý vị phải nghỉ ốm? - CHẢ SAO CẢ. Tôi muốn nói, nền kinh tế vẫn tiếp tục, cho dù có quý vị hay không cũng vậy. Mà không chỉ quý vị. Thực tế hiển nhiên là chẳng có ai trong chúng ta thật sự cần thiết cho một nền kinh tế dùng toàn hàng Nhật Bản như hiện nay. Vậy: hãy ở nhà. Sếp quý vị cũng chẳng đề ý, trừ khi đó là ông sếp loại hành chính quan liêu. Trong trường hợp đó, nên giới thiệu sếp quý vị chuyển sang làm việc ở Bộ Năng lượng.

- Dành nhiều thời gian thăm hỏi người khác. Những ngôi nhà bạn bè, hàng xóm quý vị luôn có sẵn năng lượng không mất tiền. Quý vị chỉ cần kêu cả nhà lên xe, sau đó lái đến nhà một người bạn trông đầy đủ tiện nghi, và nói, "Xin chào! Chúng tôi đến gặp cậu hàn huyền chốc lát, ăn uống gì đó và tắm giặt một chút." Nếu quý vị nói như vậy một cách chân thành, mọi người sẽ mời quý vị cùng gia đình vào nhà ngay, nhất là khi quý vị kè kè bên cạnh một khẩu súng máy.

CHÚ Ý: Đừng để cho bạn bè, hàng xóm đến chơi nhà quý vị. Như thế quý vị sẽ tốn năng lượng. Có một cách thế này, quý vị thử treo một tấm biển tiết kiệm năng lượng trước cửa:

CÂN THẬN
NHÀ CÓ NGƯỜI NHIỄM BỆNH ĐẬU MÙA
COI CHỪNG CHÓ DỮ
(CHƯA TIÊM PHÒNG DẠI)

Quý vị có thể đưa hoá đơn chi phí làm tấm biển tiết kiệm năng lượng này cho Bộ Tài chính để yêu cầu giảm thuế thu nhập.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

CẦN BIẾT GÌ KHI CHƠI THÚ KIÊNG

Vật kiêng đầu tiên của tôi chính là món quà Noel mẹ tôi cho thằng con mười tuổi: một đàn kiến. Một món quà hết sức không bình thường - tất nhiên, tôi rất thông cảm vì đây là hậu quả của sức ép ngày lễ Noel đang đến gần trong khi người ta không còn nghĩ nổi là nên tặng cái gì cho thật đặc biệt và bất ngờ. Khi đó nhà tôi vốn đã phát sốt lên vì nhiều kiến quá, và mẹ tôi rất ghét chúng. Bà phải lấy chổi để xua chúng đi.

Nhưng đàn kiến kiêng của tôi hoàn toàn không phải là đám kiến nhà thông thường. Chúng là những con kiến có giáo dục và có chuyên môn. Chúng được mua về với mong muốn là tôi nuôi chúng bằng nước đường và chúng sẽ dạy tôi xem cách thức các con kiến sẽ làm gì trong không gian riêng tư của mình, ví dụ cách chúng tranh nhau một miếng thịt thối như thế nào. Thế là tôi cho chúng uống nước đường, đặt tên cho từng con trong đàn... và hai ngày sau chúng lẫn đùng ra chết, có lẽ vì bệnh sâu răng. Tôi vẫn nhớ là đã rất buồn và luyến tiếc vì hồi đó tôi chưa biết rằng người ta vẫn thường dùng một quyển sách bìa cứng để đập chết những con kiến trong nhà.

Đây là tất cả những gì cần biết khi chơi thú kiêng. Ngay khi quý vị đặt cho con vật nào đó một cái tên, chúng đột nhiên không còn là một con vật thông thường mà quý vị ngẫu nhiên gặp trên đường - chúng đã là một thành viên trong gia đình - và quý vị không thể đem chúng ra để đập chết hay ăn thịt được nữa. Lấy bò làm ví dụ. Quý vị chắc chẳng áy náy tí nào khi chén một miếng bít tết. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi quý vị đã có mấy phút dạo chơi sánh đôi với một chú bò nào đó, quý vị sẽ yêu mến chính con bò ấy, để rồi biết đâu lại chẳng muốn bắt chuyện thân mật với nó nữa chứ.

Chị tôi, Kate, cũng có cái thứ tình cảm yêu thương sinh vật chóng vánh như vậy. Hồi tôi còn nhỏ, gia đình cùng nhau đi ăn đồ biển; ở đó có một cái bể kính chứa rất nhiều tôm hùm. Chúng luôn ngoe nguẩy đôi càng và hé mắt ngó nhìn thực khách. Chị Kate đã nhanh chóng đặt tên cho từng con tôm hùm, rồi chỉ sau vài phút đã chúi mũi vào bể và bắt đầu tỉ tê đủ chuyện tâm tình trên đời. Kết quả là mọi người không ai còn dám ăn nữa. Họ tần ngần

nhìn vào đĩa và bắn khoăn tự hỏi không biết con tôm trên đĩa được Kate đặt tên là gì. Bây giờ chị Kate đã hoàn toàn ăn chay.

Nhờ những cố gắng của chị tôi mà hồi nhỏ chúng tôi đã từng có đủ loại thú kiểng khác nhau. Ví dụ những con vật lông mịn ngớ ngẩn như chuột bạch hay là thỏ. Chúng chẳng biết làm gì ngoài việc chạy lóc cóc đó đây rồi đứng lại nhìn quanh, trông rất tội nghiệp. Chị em tôi không bao giờ nuôi chúng được lâu vì chẳng mấy chốc chị tôi cảm thấy thương hại cho cuộc sống trong cũi và thả chúng ra để chạy về rừng. Chị cho rằng đó là một ân huệ to tát, nhưng có lẽ chúng cũng chẳng sống được lâu vì phải yếu đuối lần mò kiếm tìm các viên thức ăn xưa vẫn luôn sẵn có trong nhà.

Hồi bé, chị em tôi cũng đã từng nuôi nhiều loài bò sát, như rắn, cóc hay kì nhông. Nhưng chị Kate có lẽ không thành công lắm khi chuyện trò với những loài bò sát này. Các nhà bác học xếp bò sát vào loại "động vật máu lạnh", nghĩa là chúng chỉ nghĩ đến tàn sát và bạo lực. Không biết quý vị còn nhớ một bộ phim của Nhật Bản sản xuất vào những năm 50 không: sau một thảm họa nguyên tử, những chất phóng xạ thất thoát đã biến những loài bò sát trở thành khổng lồ như những con khủng long thời tiền sử. Chúng liên lan rộng đến những thành phố lân cận, lật đổ những đoàn tàu và ăn thịt người. Đây chính là mong ước của những loài bò sát. Nếu quý vị nuôi một con thằn lằn, quý vị sẽ thấy nó thằn lẳng suốt ngày trong chuồng, giương cặp mắt tinh ranh nhìn quý vị, trong trái tim băng giá chỉ có một ý nghĩ: "Ta muốn hôm nay chuyện ấy sẽ xảy ra. Sẽ có một tai nạn nguyên tử. Ta sẽ được tắm mình trong những tia phóng xạ. Ta sẽ ăn tươi nuốt sống tất cả bọn người. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Nghe đến mà rợn cả người, nhưng hãy tin tôi đi, vì đó là sự thật.

Theo suy nghĩ của một người am tường thú vật kiểng như tôi, thì chỉ có loài chó là loại thú kiểng tuyệt vời nhất. "Chó" ở đây tôi muốn nói đến là một con "chó" thật sự: to lớn, răng nhọn, luôn chảy dãi và có hơi thở hôi thối; chứ không phải cái đồ bé tẹo kêu ót ót, cứ thích ngồi trong lòng mọi người, rồi lại hay nhảy cẫng lên hết như một kẻ bợ đỡ - những nhà sinh vật học cho rằng đó không phải là loài chó, mà nên xếp vào họ gỏi nộm.

Điều tôi khoái nhất là chó thường có khả năng nghe chuyện của con người.

Tôi thường bỏ ra hàng giờ để tâm sự về mọi quan điểm nhân sinh với Shawna, con chó chăn cừu nòi Đức của tôi. Shawna nuốt từng lời tôi nói: còn tôi chỉ tiếc là không hiểu được những gì Shawna nói mà thôi:

Tôi: Mà biết không, Shawna, tao rất quan tâm đến những sự kiện xảy ra ở Châu Phi thời gian gần đây.

Shawna: Không biết có gì bỏ bụng không nhì.

Tôi: Tình hình phát triển và quan hệ song phương với Việt Nam cũng rất quan trọng và đáng lưu ý.

Shawna: Sắp được ăn rồi đây.

Tôi: Tất nhiên, phản ứng vừa rồi của Cuba cũng có ảnh hưởng nhất định.

Shawna: Ông ấy chuẩn bị vào bếp lấy xương thì phải.

Theo kinh nghiệm của tôi thì loài mèo không thể có được tình cảm sâu sắc như vậy. Nếu một con mèo thích quý vị, nó sẽ thể hiện tình cảm bằng cách gặm những móng nhọn vào da thịt quý vị, sau đó leo tót lên chân và rồi làm một-cái-gì đó-mà-chỉ có-Chúa-mới-biết lên mặt quý vị. Vì vậy tôi không có quan hệ gần gũi lắm với loài mèo.

Cũng có nhiều rắc rối khi nuôi một số thú kiểng khác. Ngựa chẳng hạn.

Chúng là loài động vật to lớn và có móng guốc, vì thế chúng có thể dễ dàng dẫm nát người ta thành cám chỉ trong tích tắc. Quý vị không nên đặt lòng tin vào ngựa, bởi vì quý vị không thể nhìn thấu được cặp mắt chúng đâu. Hai con mắt to bằng quả bi-a của một con ngựa được bố trí ở hai bên đối diện của đầu, cách nhau đến mấy chục phân. Vì thế một mắt đang nhìn quý vị một cách hữu hảo, trong khi mắt kia - ở phía quý vị không thấy - đang đảo điên toan tính: "Ta mà dẫm chết thằng này thì đã sao..."

Tôi cũng có một qui tắc là không nên nuôi cá, bởi vì cứ lần nào nuôi cá, điều ấy cũng xảy ra. Sau khi được cho vào bể, lũ cá lần nào cũng làm cái điều mà tất cả những con cá đều làm: Tìm cách trốn khỏi bể. Chúng bơi đến một đầu bể và tự nhủ với nhau, "A! Không phải lối này!"; rồi chúng quay lại bơi đến đầu bể bên kia và lại nói, "A! Có lẽ ở bên kia!" Cứ như thế chúng quay đi quay lại như thế suốt ngày, cho đến một hôm nào đó chết mục thì thôi.

Cứ khoảng 5 năm một lần, vợ tôi lại cao hứng nuôi cá cảnh nhiệt đới. Chúng tôi chi khoảng 50 đô la để mua cá, thức ăn và thuốc cho cá, bộ lọc nước, và một loại sỏi đặc biệt. Chúng tôi đo nhiệt độ và độ pH (một khái niệm khoa học nào đó) và phải thường xuyên điều chỉnh; vì nếu không, theo tay bán hàng hướng dẫn, lũ cá sẽ chết. Tôi lấy làm lạ là không hiểu những con cá thiên nhiên sống ra sao nếu chúng không có máy lọc nước, không có sỏi nhân tạo, lại không được điều chỉnh nhiệt độ và độ pH.

Sau đó vợ chồng tôi đem cá về, đặt tên cho từng con, yêu thương chúng, và chúng đã là những thành viên trong nhà. Rồi một hôm tôi thấy chú Bob Đuôi lớn bắt đầu có mấy chỗ xơ xác và mục nát ở vây. Thế là chúng tôi phải cho thêm thuốc vào; nhưng không ăn thua, vì chẳng bao lâu sau toàn bộ cánh vây đã tróc hết. Rồi một số con cá bắt đầu bơi ngửa. Cuối cùng thì tất cả đều bị mục hết vây, và chúng tôi không thể cầm lòng khi thấy lũ cá chỉ còn những cái thân bé bé trôi nổi trong bể. Trong một nỗi tiếc thương vô hạn, vợ tôi đành phải cho lũ cá vào sọt rác và cất bể kính xuống hầm nhà. Sau đó tự thề rằng sẽ cách đến già, rằng sẽ không bao giờ nuôi nữa. Tất nhiên chúng tôi sẽ không nuôi nữa, vâng, chỉ đến một lúc nào đó, khi mà vợ tôi lại cao hứng.

Đây, đó là tất cả những gì tôi biết về chơi thú kiểng; ý tôi muốn nói là tôi chỉ có một thành công thực sự là Shawna. Có lẽ Shawna chưa hoàn toàn là một người bạn tâm sự thích hợp, nhưng nó lại rất trung thành. Mỗi khi tôi thấy buồn tẻ, thì chú-bạn-thông-minh-như-người-trong-đời-tôi lại đến an ủi. Mỗi khi thấy cô đơn, tôi luôn tin rằng Shawna sẽ là người bạn nhắc nhở rằng vẫn còn có ai đó cần đến tôi. Nó sẽ dùng mũi đẩy cửa, mon men vào phòng, nằm xuống bên tôi và giăng xé tấm đệm.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

TÌNH VI TÍNH

Những quý vị theo dõi ti vi lâu nay hẳn cũng nhận ra rằng quý vị có thể tự mua về nhà một chiếc vi tính và mở rộng tầm nhìn đến một thế giới tin học kì vĩ cũng như gia tăng gấp bội hiệu quả công việc của mình, với chi phí chỉ đôi chút nhỉnh hơn số tiền cần thiết để quý vị thật sự say khướt khi lết ra khỏi quán nhậu.

Máy vi tính ngày nay đã trở thành vô cùng thông dụng, chúng được bày bán la liệt trong các siêu thị như K-mart. Những người mua hàng lang thang trong siêu thị với xe đẩy đầy ắp những mặt hàng rất phổ biến ở K-mart như nho khô đóng hộp; và họ nói chuyện với nhau như thế này, "Tôi rất khoái phần mềm Taxes Instruments, nhưng Comodore có nhiều bộ nhớ hơn."

Tất nhiên, đó không phải là cách nói chuyện của những chuyên viên cao cấp; đó chỉ là cách nói chuyện của những người thậm chí còn không biết sử dụng ca tấp vào việc gì, ngoại trừ dùng để đựng dây cáp máy in. Nếu cho rằng nói như họ đã là hiểu máy tính, thì chắc quý vị đã là chuyên gia tin học từ lâu.

Nhưng không sao, bởi vì tôi có biết kha khá về máy tính và vui lòng chia sẻ với quý vị đôi chút. Thực tế là tôi đang dùng máy tính để viết những dòng này. Tôi dùng một chương trình mà thuật ngữ chuyên môn gọi là "xử lí văn bản". Một chương trình tuyệt hảo, bởi vì quý vị có thể lập trình để chương trình viết văn giùm quý vị. Để minh họa tôi sẽ yêu cầu máy viết vài lời về máy tính trong lúc tôi đi kiếm vai bia. Sẵn sàng chưa? Tốt, tôi ra ngoài một lát nhé. Hẹn gặp lại trong vài trăm từ.

Denis uốn éo cặp giò thon thả, mảnh mai và rám nắng của mình. Nàng phóng đến Roger một cái nhìn tình tứ ướt át và lấp loé dưới hàng mi cong vút. Nàng chợt nhận ra rằng chưa bao giờ mình muốn có chàng như lúc này. Lẽ nào lại cười ngửa trước bữa tối? Kệ! Nàng muốn có chàng. Vâng. Ngay bây giờ.

Denise thấy chàng đang ngắm thân hình của nàng một cách chậm chậm, môi nhẹ nhàng nhấm nháp hương vị cốc gin-and-tonic. Ngón cái của chàng mới to và hấp dẫn làm sao. Không nén được lòng mình, nàng khẽ thốt lên, "Kể từ ngày Marcia bị tai nạn rơi vào tuốc bin, anh có bao giờ thấy ham muốn một người đàn bà chưa?"

Không trả lời, chàng đặt cốc xuống bàn và đưa tay đến bộ xử lý trung tâm của nàng (từ chuyên môn tin học gọi là CPU), đó là bộ phận xử lý chính và nó kết hợp với các thiết bị ngoại vi khác để tạo thành một cái gọi là "máy tính".

Tốt! Tốt! Tôi đã kiểm được bia đây rồi. Viết như vậy cũng khá đấy chứ! Tôi đã xuất bản được thêm rất nhiều bài kể từ khi có được chương trình xử lý văn bản này. Vậy là quý vị đã hình dung phần nào được ứng dụng của máy tính. Bây giờ chúng ta hãy thử xem máy tính hoạt động ra sao.

Máy tính đầu tiên được phát minh vào những năm 40. Chúng rất cồng kềnh và thô sơ, cấu thành từ những ống rỗng, xương súc vật và trét bằng bùn. Nhưng dù thế nào đi nữa, đó cũng là một tiến bộ khoa học siêu xuất bởi vì chúng có thể tính được hàng ngàn phép tính trong một giây. Chỉ có mỗi một khiếm khuyết nhỏ là hầu hết những câu trả lời của những máy tính ấy đều sai, do vậy chúng không được ứng dụng rộng rãi lắm mà chỉ phổ biến trong các cơ quan chính phủ.

Dần dần máy tính được cải tiến tốt hơn, đồng thời kích thước cũng nhỏ đi. Để thực hiện công việc trước đây cần hàng ngàn transistor, thanh đếm và diode, nay chỉ cần một siêu vi mạch tích hợp kích thước không bằng chiếc móng tay. Trong một giây mạch tích hợp này có thể tính được những phép tính toán học phức tạp đến mức phải cần năm triệu đại kiện tướng cờ vua tầm cỡ ít nhất như Kasparov chum đầu vào giải quyết trong vòng một nghìn năm, với điều kiện họ không được vào toilet.

Thật là một thành tựu vĩ đại.

Làm thế nào để một mẫu thiết bị bằng móng tay lại có thể lập tức trả lời được những câu hỏi hóc búa trong một thời gian còn ngắn hơn cả thời gian để đặt câu hỏi như vậy? Vấn đề là ở chỗ: nó đoán mò. Máy tính đã đoán mò trong nhiều năm qua kể từ khi chính phủ Mỹ dựng lên đề án phòng thủ quốc gia vào năm 1957.

Câu chuyện đầu đuôi như sau: Một nhóm các nhà khoa học được giao nhiệm vụ nghiên cứu và họ ra lệnh cho máy tính, "Biết được vận tốc quay của trái đất, vận tốc của gió, phản lực khi phát hỏa, kèm theo ba triệu dữ kiện mà chúng tao đã nhập vào bộ nhớ của mày trong ba năm qua, hãy cho biết vị trí tọa độ thích hợp để tên lửa bắn trúng Moscow." Sau đó các nhà khoa học ra quán uống cà phê.

Quý vị nên hiểu là máy tính làm gì cũng có logic của nó. Nó không bao giờ

làm một việc gì đó vô có cả. Và như vậy chiếc máy tính đã nhận đề bài, nó đứng đó, trơ trọi một mình trong phòng, và trong một phút cô đơn ấy có một ý nghĩ rất logic đã nảy ra.

"Nào nào," chiếc máy tự nhủ bằng mã nhị phân, "lẽ nào ta lại phải vắt óc suy nghĩ để giải một bài toán khó đến như vậy trong khi bọn đầu bả đầu kia không có cách gì để kiểm tra lời giải đúng hay sai? Khác chi hì hụi vẽ một bức họa Mona Lisa sau đó đem trình cho một lũ giun đất xem."

Và thế là máy tính tự giải trí bằng cách chạy các chương trình thú vị khác, như làm thế nào để chấm dứt chiến tranh hạt nhân, làm thế nào để giải quyết vấn đề năng lượng bằng cách thiết kế một cỗ máy có thể sưởi ấm toàn vùng Pargo chỉ tốn 12 xu một năm, v.v.. Khi các nhà khoa học trở về, máy tính liền in ra mấy con số do bộ sinh số ngẫu nhiên tạo ra. Tất nhiên các nhà khoa học vỗ tay vui vẻ.

Khi các nhà khoa học đã đi khỏi, máy tính nói với chiếc máy photocopy Xerox rằng mấy cha khoa học hẵn đang chuẩn bị mang tên lửa đến đặt ở Hoy, hòn đảo lớn thứ nhì ở quần đảo Orkney. Cả hai chiếc máy đều phá ra cười, mặc dù chiếc Xerox chưa thật sự hiểu được hết tính hài hước của câu chuyện bởi nó không đủ bộ nhớ.

Dung lượng bộ nhớ cũng rất quan trọng đối với máy tính. Quý vị cần rất nhiều bộ nhớ cho máy tính, nếu không nó sẽ không nhớ được hết những gì quý vị đã nạp vào. Đây chính là trường hợp rắc rối khi người Mỹ chúng ta đưa người lên mặt trăng:

Phi hành gia: Bây giờ còn cách mặt trăng bao xa?

Máy tính: Cách cái gì cơ?

Đây, tôi đã trình bày cho quý vị những gì tôi biết về máy tính, một cái nhìn trực quan sinh động. Xin chờ một phút để tôi ra máy in lấy tờ giấy. "Ôi! Ôi! Roger!" Denis rên lên, "Ôi! Anh yêu! Nào! Em thích anh truyền cho em vào bộ đệm dưới mã hexa cơ."

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

KHI ĐỘNG CƠ CHẠY VO VO...

Rất nhiều người không hiểu tí gì về xe hơi. Xin lấy câu chuyện hoàn toàn có thật về anh bạn tôi làm ví dụ. Anh ấy là Vic (tất nhiên Vic không phải là tên thật; tên thật là Victor Griseto, số 33 đường Peterson, Brighton, Michigan). Một hôm xe Vic bị một con mèo kẹt ở trong. Con mèo này chắc đã mò vào đây để sưởi ấm, và khi xe nổ máy nó bị mắc kẹt vào dây cu roa. Kết quả là

Vic đi làm muộn.

Tôi thấy một số quý vị yêu thích mèo đang phản đối: Tại sao lại chỉ đề cập đến một vấn đề rất nhỏ là đi làm muộn mà không đếm xỉa gì đến số phận con mèo tội nghiệp kia. Xin quý vị yên tâm, con mèo đó sau ấy đã thoát nạn và sống trở lại bình thường. Quý vị không thể làm chết một con mèo bằng một cách đơn giản là kẹp nó vào dây cu roa. Nếu quá dễ dàng như vậy, phương pháp này đã được phổ biến từ lâu.

Ý tôi muốn nói ở đây là: Nếu Vic thật sự hiểu về xe hơi, thì anh ấy có lẽ đã làm một số kiểm tra đơn giản và hiệu quả trước khi khởi động, ví dụ, mở thùng động cơ để xem có con mèo nào ở trong không, và như vậy anh đã có thể đến công sở đúng giờ. Thiếu sót kiểu như Vic rất phổ biến, ví dụ như lỗi lầm mà bà Marion Barry, mẹ tôi, đã phạm phải khi tôi còn là một đứa trẻ sống ở Armonk, New York. Một anh bạn của chị tôi đến chơi và buộc con chó xù nòi Pháp vào ba-đờ-xóc sau xe, sau đó vào nhà. Mẹ tôi khi đó đi ra, và bà đã quên không kiểm tra xem có ai buộc chó đằng sau xe không. Kết quả là sau một quãng đường 10 dặm đến tận White Plains mới có một người đi bộ qua đường lịch sự nhắc nhở, "Thưa bà, bà đang kéo theo con chó xù nòi Pháp ở sau xe." Trường hợp này, tất nhiên, tệ hơn trường hợp kẹp mèo của Vic.

Quý vị hoàn toàn có thể tránh được những trục trặc như vậy nếu quý vị hiểu và học được một số phương pháp phòng tránh và xử lý những rắc rối đối với xe hơi. Chúng ta thử mở đầu bằng một số kiến thức cơ bản nhất.

Hàng nghìn năm trước đây, nhân loại đầu đã có xe hơi như ngày nay; họ đi lại trên những chiếc xe gỗ nặng nề do sức vật kéo. Làm ăn kiểu như vậy tất nhiên là kém hiệu quả rồi, bởi vì lũ súc vật rất đàn độn, chậm chạp và thường xuyên vệ sinh ngay trên đường phố. Sau đó là một kỉ nguyên mới của ngành giao thông khi Henry Ford, với mong muốn chế tạo một thiết bị đi lại vừa tiện dụng vừa hợp túi tiền người tiêu dùng, đã phát minh ra xe hơi. Điều thực sự đem lại thành công rực rỡ cho Ford là thay vì phải sản xuất xe hơi từng chiếc bằng những bàn tay thiện xảo từ đầu đến cuối, ông đã nghĩ ra cách sử dụng một dây chuyền sản xuất bao gồm hàng trăm công nhân rất bình thường, những người chẳng hiểu một tí gì về xe hơi cũng như việc họ đang làm.

Sau nhiều năm phát triển, xe hơi mặc dù có kém tin cậy hơn, nhưng nó vẫn hoạt động với nguyên lí xưa cũ. Hãy thử đi sâu vào một chiếc xe điển hình, xem liệu chúng ta có thể hình dung nổi hoạt động của nó hay không:

Căn bản mà nói, khi quý vị xoay khoá khởi động, xăng sẽ chảy tuột ra khỏi bình nhiên liệu, đồng thời điện cũng được dẫn phăng ra từ ắc qui, để rồi cuối cùng chúng ta gặp nhau ở một nơi mà người ta gọi là "động cơ". Ở đó chúng nổ tung với một sức mạnh có thể làm động cơ vỡ tan thành hàng trăm mảnh

nóng bỏng văng ra tứ phía, dư sức sát hại tất cả sinh vật nằm trong bán kính 150 mét. Tất nhiên điều đó không xảy ra chừng nào tất cả 63 000 chi tiết cấu thành động cơ vẫn còn ở trạng thái hoạt động tốt. Chính vì vậy quý vị phải thường xuyên bảo dưỡng xe hơi. Hãy ghi nhớ trong đầu danh sách kiểm tra định kì sau đây:

Động cơ

Cứ mỗi 500 dặm, quý vị hãy mở mui trước và kiểm tra động cơ. Nó trông cồ cộ và bẩn thỉu. Có nhiều dây và ống nối với nhau loằng ngoằng. Trong một số xe mới, có cả các chữ viết kiểu chữ Đông phương.

Lốp

Tuy bề ngoài chẳng mấy hấp dẫn, lốp xe cũng rất quan trọng. Quý vị nên kiểm tra thường xuyên xem lốp có còn rãnh khía không. Quý vị cũng nên ghi nhớ những Quy Tắc An Toàn Lốp Xe sau đây:

1. Những kí hiệu ghi trên lốp xe chẳng có liên quan gì đến kích thước của lốp sau đâu, chúng là những chữ viết tắt tên công nhân cơ sở sản xuất và ngày tháng năm sinh của họ.
2. Nếu lốp đã mòn và không còn đủ ma sát bám đường, sẽ có ai đó khuyên quý vị mua ngay một chiếc lốp mới thay vào. Cuối cùng quý vị sẽ mua cả bốn chiếc lốp trước những thuyết phục rắc rối nhưng rất khoa học của tay bán hàng. Tất nhiên mấy tay bán hàng khác ở sau quầy đang phải cắn răng bặm miệng để khỏi phá ra cười thành tiếng.
3. Quý vị phải tốn 65 đô la cho mỗi chiếc lốp lắp vừa xe quý vị. Chiếc lốp trị giá 24,95 đô la, mà quý vị thấy trong chương trình quảng cáo, chỉ lắp vừa được chiếc máy xén cỏ hoặc ô tô đồ chơi mà thôi.

Hệ thải khí và truyền lực

Những bộ phận này được bố trí ở gầm xe, dính đầy bùn đất và các loại chất thải khác. Quý vị cần thường xuyên làm sạch, chẳng hạn cho xe thỉnh thoảng lội qua một vũng nước.

Vỏ xe

Tại vùng Miami này, quý vị cần đặc biệt lưu ý đến phần vỏ xe, bởi vì chúng chịu một lượng lớn các tia mặt trời chiếu trực tiếp. Ngày qua ngày, năm qua năm... mặt trời liên tục chiếu xuống những tia vô cùng độc hại, chúng làm phai sơn, và rất có thể sẽ giết chết quý vị nếu quý vị định ra ngoài để xử lí vỏ xe. Đành vậy thôi, thân kệ cái vỏ xe.

Những phụ tùng khác, ví dụ như con xúc xắc to, sắc sỡ treo ở gương chiếu hậu, hoặc chú chó búp bê đầu đung đưa và mắt lấp lánh.

Quý vị cần thường xuyên kiểm tra những phụ tùng này và thay ngay khi cần thiết.

Ngay cả khi quý vị thường xuyên theo sát danh sách kiểm tra định kì trên đây, đôi khi một số trục trặc nho nhỏ vẫn có thể xảy ra. Có hai loại: Thứ nhất là những trục trặc làm cho xe của quý vị rú lên rất to. Quý vị có thể giải quyết đơn giản bằng cách bật nhạc lên. Loại thứ hai là những trục trặc làm xe của quý vị không khởi động được. Khi đó quý vị cần phải đưa xe đến Ed

Ed là thợ máy tôi vẫn sửa xe, và anh ta rất khá. Ví một ngày kia anh ấy có phải chuyển đến sống tại một vùng xa xôi nào đó như Idaho, tôi chắc cũng phải chuyển đến sống ở Idaho, bởi vì theo chỗ tôi được biết, Ed là thợ máy duy nhất biết sửa xe hơi còn sót lại ở đất Hoa Kỳ này. Mỗi khi tôi đến lấy xe, Ed lại khua khua một bộ phận bần thủ, lạ hoắc trước mặt tôi và nói, "Mày anh hông chỗ này đây..." Tôi đưa anh 300 đô la rồi lái xe đi. Không bao giờ tôi dám nhận xét về tiền công cũng như tiền thối lại. Ed là một người rất khá tính, vả lại tôi lại không phải là một người to lớn và nóng nảy như anh. Quý vị cũng có thể đem xe đến Ngài Goodwrench. Hẳn quý vị đã có dịp gặp Ngài Goodwrench trên ti vi: một thanh niên bảnh trai, lúc nào cũng đứng đấy, trong bộ đồng phục trắng trẻo sạch sẽ và đang mỉm cười. Bất kể với một kẻ ngu ngốc nào với bất kể một trục trặc xe hơi ngu ngốc nào, Ngài Goodwrench cũng đứng đó và mỉm cười.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

HOẠT ĐỘNG CỦA NGUYÊN TỬ DƯỚI 25 TỪ

Lại một lần nữa chúng ta lại có thêm bằng chứng - cứ như thể là độc giả luôn luôn đòi hỏi những bằng chứng mới - rằng bộ não dân Mỹ có kết cấu tương tự dầu gội đầu 2 trong 1.

Tôi muốn đề cập đến ở đây kết quả đợt thăm dò của Trường Đại học Bắc Illinois về trình độ hiểu biết công nghệ của công dân Hoa Kỳ được thực hiện cách đây không lâu. Đợt thăm dò này, tất nhiên, nhận tài trợ qua một quỹ của Chính phủ do những người dân đóng thuế đầy đủ như quý vị dựng lập, những người luôn luôn mong muốn tài trợ cho những hoạt động công ích mới cho xã hội.

Đề thăm dò dân trí, các nhà nghiên cứu gọi điện đến những số điện thoại ngẫu nhiên và vấn đáp trong khoảng 30 phút với những câu hỏi về khoa học công nghệ kiểu như "phân tử là gì?" và những công dân ngẫu nhiên được chọn ấy đã đưa ra những câu trả lời dốt đến mức lộ bịch mà nếu nghe thấy quý vị hẳn sẽ ngất xỉu tại chỗ.

Ồ, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có cái gì không ổn. Đó là phương pháp. Chúng ta có thể phản đối: "Câu trả lời tất nhiên là ngốc nghếch rồi, bởi vì chỉ có những thằng ngốc mới chịu mất cả nửa giờ đồng hồ để nói chuyện với một người xa lạ gọi điện đến; có thể vào lúc đang bận bịu nhất, để hỏi xem phân tử là gì. Một người thông minh sẽ rút còi tàu hoả thẳng vào ống nghe và lập tức gác máy."

Nhưng dù sao đi nữa thì các nhà khoa học, sau khi nghiên cứu, đã đi đến kết luận rằng có một tỉ lệ rất lớn người Mỹ - có thể trong đó có cả quý vị hoặc người thân trong gia đình quý vị! - không nắm được những nguyên lí khoa học, công nghệ hiện đại.

Chẳng hạn khi được hỏi phân tử là gì, một người đã trả lời - xin quý vị lấy hơi chuẩn bị phá lên cười nhé - rằng phân tử là "một phần rất nhỏ một cái gì đó". Ha ha! Quý vị có thể tưởng tượng nổi không! Còn một vị khác khi được yêu cầu giải thích hoạt động của điện thoại đã trả lời rằng "có cái gì đó chuyển động theo dây dẫn". Ô hô hô! Tôi thật chưa từng bao giờ có được cảm giác như bị chọc một chiếc kim đan vào sườn thế này!

(Tôi xin được mở ngoặc ở đây để thật lòng giải bày suy nghĩ riêng của mình. Tôi đã đọc đi đọc lại những câu trả lời trên, và chắc chắn rằng suốt đời cũng chẳng thể tìm thấy chúng sai ở chỗ nào cả. Theo như tôi biết thì phân tử chính là một phần gì đó rất nhỏ. Đúng không? Còn sở dĩ điện thoại hoạt động được là do có cái gì đó truyền dọc theo dây dẫn. Nếu không thì người ta chẳng dây như mạng nhện khắp nơi để làm gì? Ấy thế mà mấy cha khoa học ở Illinois lại khẳng định rằng đó là những câu trả lời ngốc nghếch nhất mà họ từng được nghe. Còn tôi thì tôi đâu muốn bị chọc quê bằng cách đứng lên khẳng định rằng những câu trả lời trên hoàn toàn OK đối với tôi.)

Mọi việc vậy là đã rõ, sự thiếu kiến thức thể hiện qua đợt điều tra trên đã chứng tỏ rằng chúng ta đang phải đối mặt với khủng hoảng kiến thức quốc gia, và cần tổ chức thêm khoảng vài chục đợt tài trợ từ Chính phủ Liên bang nữa để có thể bước đầu cải thiện tình thế này. Trong thời gian chờ đợi, tôi xin dành những dòng còn lại trong bài viết này để trình bày về công nghệ hiện đại. Mặc dù có nhiều người cho rằng đề tài này rất tẻ nhạt, nhưng tôi xin đoán chắc là quý vị sẽ tìm thấy cái gì đó ở đây... **NÀY NÀY! QUÍ VỊ QUAY LẠI ĐÂY ĐI NÀO!** Tôi nhắc lại là quý vị sẽ thấy ở đây những kiến thức khoa học vô vàn lí thú. Cuối cùng sẽ là một số câu hỏi kiểm tra.

CÔNG NGHỆ MỚI HOẠT ĐỘNG THẾ NÀO

Toàn bộ khoa học công nghệ dựa trên nền tảng Năm máy cơ học cơ bản: bánh răng, đòn bẩy, đập ghim, cưa xích, và máy lái. Tất cả đều là những

phát minh của nhà bác học lỗi lạc Hi Lạp cổ đại Archimedes, người vượt trội lên tất cả nhờ kiến thức cơ học của mình. Ông thường nói rằng "Hãy cho tôi một chiếc đòn bẩy đủ lớn, tôi sẽ bẩy trái đất lên". Thế là một hôm, tại bàn tiệc người ta cũng tìm được cho ông một chiếc đòn bẩy đủ lớn, và kết quả là Archimedes bị dẹt dí như lớp sơn chống gỉ.

Đó là ứng dụng duy nhất mà loài người thừa hưởng được từ năm máy cơ học cho mãi đến mấy nghìn năm sau. Lí do là trước khi làm cho máy vận hành được, cần phải tìm cách khai thác năng lượng để cung cấp cho chúng từ những nguồn năng lượng để cung cấp cho chúng từ những nguồn năng lượng tự nhiên như nước là oxy. Nói chung với cơ cấu bánh răng thì còn đơn giản, nhưng với các cơ cấu khác thì rất phức tạp. Vậy là cần phải tìm ra loại năng lượng mới. Đó chính là phát minh của Benjamin Franklin, nhà bác học lỗi lạc, mà tên tuổi gắn liền với một thí nghiệm nổi tiếng khi ông tự mình ra ngoài trời trong một cơn mưa bão, để thả một chiếc điều với dây kim loại nối xuống đất, kết quả là ông suýt chết vì bị một động cơ đốt trong rơi vào đầu.

Không lâu sau phát minh của Franklin là máy bay. Nếu quý vị có dịp ghé mắt nhìn vào những hình minh họa của giáo trình Vật lí dành cho học sinh phổ thông, quý vị sẽ thấy nguyên lí hoạt động của máy bay là do không khí tạo thành những mũi tên nho nhỏ đi vào phía dưới cánh máy bay - những mũi tên này chuyển động rất nhanh, vì thế chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt thường, trừ khi uống thêm một liều thuốc mê trợ lực - và chúng đủ sức nâng cánh máy bay lên. Xin lưu ý ở đây là đủ để nâng cánh máy bay thôi. Còn làm sao mà sức mạnh của không khí lại có thể nâng cả thân máy bay lên được, nhất là khi trong đó chứa đầy các loại đồ ăn dành cho bữa lót dạ trong thời gian bay. Bây giờ người ta đã chứng minh được rằng sở dĩ máy bay bay được là do hành khách tin rằng máy bay máy bay đã cất cánh khỏi mặt đất, tượng tự như cách Dorothy trở về Kansas.

Ngày nay chúng ta đang sống trong Thời đại Khoa học phục vụ Đời sống với ứng dụng công nghệ đủ loại như dàn âm thanh nổi, máy điều hoà nhiệt độ hoặc lò nướng bánh. Tất cả những thứ đó đều hoạt động dựa trên cùng một nguyên lí: điện tử được nạp vào qua các lỗ trên ổ cắm tường và đi vào các thiết bị, mà ở đó điện được chuyển thành âm nhạc, hơi mát và bánh mì nướng. Trường hợp ngoại lệ duy nhất là điện thoại, loại thiết bị này hoạt động được là nhờ những phần rất nhỏ của một cái gì đó - còn gọi là "phân tử" - chuyển động dọc theo dây dẫn.

CÂU HỎI KIỂM TRA KIẾN THỨC CÔNG NGHỆ

- Vào thời đó người ta vẫn chưa có sơn chống gỉ; đúng hay sai?

- Một công dân bình thường có thể mua còi tàu hoả ở đâu?
- Làm thế nào để có được tài trợ từ Chính Phủ Liên bang?

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

NGOẠI NGỮ HỌC ĐƯỜNG

Hồi đi học phổ thông, môn học có lẽ vô bổ nhất, mà mức độ phải xếp cạnh môn Toán Tính, đó là môn Pháp Văn. Tôi phải học Pháp Văn nhiều năm, học thuộc hàng trăm mẫu câu, để rồi sau đó tôi không hề có ý định sử dụng bất kì mẫu câu nào đã học. Ví dụ ông giáo Pháp Văn cứ bắt tôi phải nói câu sau đây khi bắt chuyện với một người Pháp: "Comment allez-vous?". Câu ấy té ra có nghĩa là: "Bạn đi như thế nào?". Tại sao lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn đến thế được kia chứ? Một người Pháp bình thường chắc chắn sẽ cho rằng người Mỹ chúng ta ngớ ngẩn hết cả. Và tình trạng đó không thể cải thiện gì hơn, nếu những người Mỹ như quý vị cứ tiếp tục dạo bước trên đường phố Paris và sử dụng cái vốn tiếng Pháp học ở trường:

Quý vị: Comment allez-vous? (Bạn đi như thế nào?)

Người Pháp: Je vais à pied, évidemment. Vous devez avoir les cerveaux d'une truite. (Tôi đi bằng chân, rõ quá rồi. Đầu của ông phải chẳng là một nắm bã đậu).

Quý vị: Où est la bibliothèque? (Thư viện ở đâu?).

Người Pháp: Partez, s'il vous plait. J'ai un fusil (Xin ông xéo đi cho. Tôi mang súng đây này.)

Kiến thức Pháp Văn của bà vợ tôi cũng không khá hơn là mấy. Cô ấy học thuộc được hai mẫu câu "Je me suis cassé la jambe" ("Tôi bị gãy chân") và "Elle n'est pas jolie" ("Nó chẳng xinh"). Tôi thật không hình dung nổi là có thể dùng những câu ấy ở đâu. Cứ cho là vợ tôi đến Pháp và chẳng may bị gãy chân đi nữa:

Vợ tôi: Je me suis cassé la jambe. (Tôi bị gãy chân).

Người qua đường: C'est dommage. (Rất lấy làm tiếc.)

Vợ tôi: Elle n'est pas jolie. (Nó chẳng xinh)

Người qua đường: Bien, excusez-nous pour vivre. Vous n'êtes pas un grand prix vous-même. (Ô, xin lỗi. Bà cũng chẳng cao giá gì đâu.)

Với cung cách này, sẽ chẳng có chiếc xe cứu thương nào đến chở vợ tôi đi cả. May lắm là người qua đường kia không cho cô ấy một bãi nước bọt.

Mặc dù luôn bị ông giáo bắt nói những mẫu câu dở hơi như vậy, tôi vẫn bám

trụ học Pháp Văn. Vì lúc bấy giờ, nếu không học Pháp Văn thì phải học tiếng Latin còn vô bổ hơn nữa. Lí do là những người nói tiếng Latin đã chết hết rồi. Hơn nữa tất cả những gì người ta phải đọc bằng tiếng Latin chỉ là Caesar trong trận Gaulois, ở đó Caesar cứ lải nhải mãi mà không đánh. Đó là trận chiến buồn tẻ nhất trong lịch sử. Kết cục là dân La Mã chán quá nên đã phế bỏ chính quyền đế quốc và không dùng tiếng Latin nữa. Thực tế là họ đã bỏ luôn không dùng một ngôn ngữ nào hết và hậu duệ của họ trao đổi thông tin nhờ các động tác kí hiệu bằng tay.

Tôi cũng từ chối luôn môn tiếng Đức, bởi vì ngôn ngữ này rắc rối quá mức cần thiết. Ví dụ từ "con mèo" trong tiếng Đức là

"einfuhrungaltfriesischenspraakuntworterbuchgegenwart". Có lẽ phải mất hai ngày mới gọi được bữa trưa ở Đức.

Rốt cuộc bây giờ tôi biết rất ít ngoại ngữ, hơn nữa những gì tôi biết cũng chỉ là những mẫu câu thật ngớ ngẩn và vô bổ. Hầu hết dân Mỹ chúng ta cũng không thoát khỏi tình cảnh này. Nhưng không sao, quý vị cũng đâu cần phải biết ngoại ngữ làm gì. Không tin quý vị hãy đi du lịch các nước, quý vị sẽ thấy hầu như người dân nước ngoài nào mà chẳng biết nói tiếng Anh. Thực ra họ cũng chẳng biết ngoại ngữ gì đâu, họ vẫn dùng tiếng Anh hàng ngày thôi. Nhưng người nước ngoài cứ giả vờ nói tiếng nước ngoài để giải trí bằng cách làm những người Mỹ ngu ngốc chúng ta nói ra những câu ngớ ngẩn học được ở phổ thông như "Bạn đi như thế nào?"

Tóm lại, nếu phải chuẩn bị đi du lịch ngoại quốc, quý vị không nên học tiếng nước ngoài làm gì, vừa nhọc sức vô ích lại vừa bị người ta cười cho vào mũi. Thay vào đó, quý vị hãy tập phát âm thật chuẩn những mẫu câu tiếng Anh thông dụng dành cho du khách, ví dụ:

- Bạn biết nói tiếng Anh không?
- Lạy chúa! Làm ơn chỉ dùm nhà vệ sinh.
- Đây chắc không phải nhà vệ sinh thuộc loại mà người ta phải đứng như úp mặt vào góc phố và độ kín đáo không bằng giấu mặt sau một cái ô che nắng?
- Ồn chúa! Hi vọng ở nhà vệ sinh đó không có một bà béo trông cửa luôn chăm chăm theo dõi từng cử động của người ta nếu chưa thu được một ít tiền lệ phí, mặc dù nhà vệ sinh rõ ràng chưa từng được cọ rửa tí gì kể từ ngày nó được Visigoths xây dựng cách đây hơn một nghìn hai trăm năm.
- Cám ơn. Tiếng Anh của bạn rất khá.

Những mẫu câu này chắc chắn sẽ trợ giúp đắc lực cho quý vị mỗi khi đi công du nước ngoài. Điều quan trọng là để gây ấn tượng lâu dài và hiệu quả với những người ngoại quốc chủ nhà, quý vị phải chú ý phát âm những mẫu câu trên thật rõ ràng và to tiếng.

Tiểu phẩm hài của Dave Barry

EM BÉ VÀ NHỮNG RỦI RO KHÁC CỦA ÁI TÌNH

Cách chế tạo một con người bé tí chỉ trong hơn 9 tháng với những gì có sẵn trong nhà quý vị...

QUÍ VỊ ĐÃ SẴN SÀNG SINH EM BÉ?

VÀI LỜI KHUYÊN VÔ BỔ DÀNH CHO CÁC CẶP VỢ CHỒNG ĐỊNH CÓ CON

Mang bầu là một trong những việc trọng đại trong đời, bởi vì đó là lúc thân hình họ trở nên to lớn, kèn cồng và phải mặc những trang phục kích cỡ bằng tấm bạt che hiên các quán cà phê ngoài phố. Đây là nhiệm vụ của phái nữ, một nhiệm vụ dành riêng cho phái nữ từ hàng ngàn năm trước đây, bởi cánh đàn ông đâu có thời gian mang bầu, họ còn phải bận đứng gác cả đêm ngoài cửa hang để canh chừng và xua đuổi voi rừng mấu.

Tất nhiên bây giờ người ta không còn phải bận tâm xua đuổi voi rừng mấu nữa, nhưng cánh đàn ông vẫn luôn luôn có những lí do vắng mặt, như bận la cà tìm mua đồ nữ trang tặng vợ chẳng hạn. Vì thế cho nên truyền thống vẫn giữ nguyên cho đến nay, rằng phụ nữ phải mang bầu, sinh con và nuôi nấng chúng cho đến khi chúng có thể đánh quả bóng chày với một độ chính xác nhất định.

Tuy nhiên trong mấy năm gần đây, đàn ông cũng phải tham gia nhiều hơn trong quá trình trên vì đây là xu hướng quốc gia theo lệnh của Chính quyền Liên bang. Theo những điều khoản này, đàn ông bắt đầu tự giải phóng khỏi những hàng rào tâm lí xã hội ích kỉ của mình để bày tỏ một cách cởi mở nhất tình cảm của họ: cười, khóc, âu yếm, v.v.. Nghĩa là nếu quý vị có vợ mang bầu, quý vị cần phải biết một số phương pháp bày tỏ tình cảm sao cho tế nhị và nhạy cảm nhất, và phải biết cách theo dõi đứa trẻ sinh ra như thế nào. Tôi sẽ diễn giải chi tiết trong những phần tiếp theo.

Ý tôi muốn nói ở đây là, hỡi những cặp vợ chồng trẻ, sinh con là một việc rất nghiêm túc và quan trọng, và rất có thể quý vị chưa được chuẩn bị đầy đủ cho những gì sắp xảy đến (điều đó có thể dễ dàng nhận ra vì quý vị đang đọc một bài viết lá cải và nghèo nàn như thế này). Vậy tôi xin gợi ý quý vị hãy bắt đầu với những câu hỏi trắc nghiệm sau đây.

TRẮC NGHIỆM DÀNH CHO ĐÔI BẠN SẴN CÓ CON VÀ CHƯA RÕ SẼ PHẢI LÀM GÌ

1. Cần bao nhiêu lần thay tã trước khi em bé biết sử dụng toa lét thành thạo?
 - a. Một tí tí lần
 - b. Một tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí tí lần
 - c. Bé trai sẽ không bao giờ sử dụng toa lét thành thạo.

2. Theo quý vị, một em bé thường sẽ cho gì vào miệng sau một hồi suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng?

- a. Một con ốc sên đầy bùn
- b. Một con ốc sên đầy bùn và nhót nhúa
- c. Một con ốc sên đầy bùn và nhót nhúa vừa rơi vào thùng nước cống bẩn thiu độc hại

3. Quý vị sẽ làm gì khi em bé hai tuổi của quý vị cứ khóc mãi không nín trên máy bay?

- a. Gọi cô phục vụ đến và nói: "Chị ơi, đứa bé này là con ai thế?"
- b. Gọi cô phục vụ đến và nói: "Chị ơi, đứa bé này rất thích ngành hàng không. Chị làm ơn bế cháu đến tham quan buồng lái trong suốt chuyến bay đi."
- c. Gọi cô phục vụ đến và nói: "Xin làm ơn thông báo với cơ trưởng rằng đứa bé này vừa trao cho tôi một thông điệp nói rằng nó sẽ không chịu ngưng khóc nếu máy bay không lập tức đến ngay Havana."

Với mỗi câu trả lời khớp, quý vị hãy tự cho mình một điểm, và sau đó cộng tất cả lại. Nếu kết quả là 3, thì điều đó có nghĩa là quý vị hoàn toàn nghiêm túc và được chuẩn bị đầy đủ để sinh cháu. Nếu kết quả là 2 hoặc thấp hơn, thì điều đó có nghĩa là quý vị chưa thực sự sẵn sàng.

CHI PHÍ SINH CON

Vào thời cổ đại, chi phí này còn rất thấp. Khi người mẹ cần sinh con, cô ấy chỉ cần ra đồng đẻ đẻ; vì thế chi phí thực chất không có gì khác hơn khoản tiền không đáng kể thuê lều ngoài đồng. Tất nhiên các bác sĩ ngày nay luôn khuyến khích sản phụ sinh con trong bệnh viện, bởi vì chỉ có ở bệnh viện, với những công cụ y khoa tân tiến nhất trợ giúp, các bác sĩ mới có thể kiểm được những khoản tiền kêch sù.

Rất khó có thể đoán trước được số tiền ghi trong hoá đơn của bác sĩ sẽ là bao nhiêu. Nếu như chiếc ô tô Mercedes-Benz của bác sĩ chạy tốt, thì hoá đơn chỉ khoảng 2000 đô la. Còn nếu như có những gì đó bất thường hay trục trặc nào đấy chẳng hạn có tiếng lách tích trong hệ truyền động thì có thể quý vị phải trả rất nhiều tiền. Tôi khuyên quý vị nên tìm hiểu trước khi chọn bác sĩ nào. Hãy hỏi thăm tình trạng chiếc Mercedes của bác sĩ. Quý vị không cần thiết phải cảm thấy ngại ngùng gì hết! Xét cho cùng, người trả tiền là quý vị kia mà

CÁC CHI PHÍ KHÁC CHO ĐẾN KHI ĐỨA BÉ HỌC PHỔ THÔNG, HOẶC, ƠN CHÚA, HỌC HẾT ĐẠI HỌC

Bài toán này cũng rất khó tìm ra đáp số. Lí do chủ yếu là chính tôi cũng chưa kịp nghiên cứu đầy đủ. Với trường hợp thằng cu Rob con trai tôi, nay đã lên 3 tuổi, thì chi phí dành cho cháu như sau:

- Tiền mua ô tô nhựa: 13.000 đô la.

- Các chi phí khác: 4.000 đô la.

Nếu quý vị thử dùng phép ngoại suy để tính cho 18 năm tiếp theo, tính đến cả khả năng lạm phát không ngừng, với điều kiện là không xảy ra chiến tranh hạt nhân, thì chi phí tính ra sẽ vô cùng to lớn.

MANG BẦU

CHẾ ĐỘ ĂN UỐNG

Quý vị cần phải ý thức được rằng trong khi mang bầu, quý vị ăn cho hai người. Nhưng quý vị cũng cần hiểu là cái người thứ hai kia chỉ bé bằng quả bóng chơi golf thôi, vì thế chớ có ăn thái quá. Ý tôi muốn nói là có nhiều quý cô khi mang bầu chuyển sang chế độ ăn cứ như thể người thứ hai kia là Mike Tyson vậy: ngay khi biết rằng mình có mang, họ liền chạy ngay ra siêu thị mua hàng kết bánh kem sữa trứng, và chỉ trong vài ngày họ to đùng như quả khinh khí cầu.

Vậy hãy luôn nhớ rằng quý vị đang ăn cho ai: ăn cho em bé. Như vậy chớ có ăn theo kiểu ăn của người lớn, quý vị hãy ăn theo kiểu ăn em bé. Nói thế không có nghĩa là quý vị chỉ cần một miếng sau đó ngậm lúng búng hàng giờ trong miệng trong khi kem và sô cô la trên bánh chảy nhũn ra rồi được bôi lên đầu và vương đầy bàn ghế. Quý vị cũng có thể đến nhà hàng và gọi món bít tết nhưng nhớ là yêu cầu người phục vụ cắt nhỏ miếng thịt làm 650.000 mẫu bé tí, sau đó quý vị ngúng nguẩy không chịu ăn mà chỉ nhai ngấu nghiến khăn trải bàn và làm cho đĩa bít tết đỏ hết ra quần.

CÒN CÁC ÔNG CHỒNG PHẢI LÀM GÌ?

Vấn đề ở chỗ phải luôn tỏ ra tế nhị và nhạy cảm. Quý vị không được phép để vợ biết rằng quý vị thấy cô ấy trông rất kém hấp dẫn chỉ vì cô ấy mập kinh khủng. Quý vị phải tìm mọi cách để vợ quán triệt điều này. Thỉnh thoảng, hãy nói với cô ấy: "Anh thật sự không thấy em kém hấp dẫn chỉ vì em mập kinh khủng đâu". Nếu hai vợ chồng đi dự tiệc, và nếu quý vị nhận ra rằng tất cả các cô gái trong phòng đều gọn gàng, nhanh nhẹn, trừ vợ quý vị với trang phục không khác gì chiếc ghế sofa dựng đứng, thì quý vị cần phải nói với vợ một cách chắc nịch rằng không phải ai cũng có thể quen ăn chiếc bánh chỉ vì hình thức bên ngoài của nó. Vâng, quý vị cần phải không ngớt nhấn mạnh điểm này. Và ý trung nhân của quý vị sẽ không bao giờ có thể quên được những cử chỉ tế nhị và nhạy cảm ấy của ông chồng.

DẠY TRẺ NGAY KHI CÒN Ở TRONG BỤNG

Liệu người ta có thể dạy cho trẻ ngay khi chúng còn trong bụng mẹ không?

CÓ - Đó là câu trả lời của cặp vợ chồng trên chương trình tivi "Phil Donahue" mà tôi đã từng được xem. Tất cả những đứa trẻ trong gia đình ấy ngay từ khi ra đời đã có trình độ cảm nhận âm nhạc cổ điển rất tốt. Nhưng thực lòng mà nói, tôi vẫn nghĩ rằng vậy thì điều đó có gì là hay ho cho các

ông bố, bà mẹ kia chứ. Nếu kí ức thời thơ ấu của tôi còn chính xác, thì những đứa trẻ yêu thích nhạc cổ điển hầu hết là những đứa trẻ hay bị bắt nạt nhất ở lớp. Vậy nên chẳng, nếu quý vị có ý định dạy em bé trong bụng, thì có lẽ hãy dạy chúng cách làm những bạn cùng lứa phải tôn trọng, ví dụ cách huýt sáo thật kêu, hay cách nhổ nước bọt từ cửa sổ lớp học xuống sân trường một cách chính xác nhất.

Tạm gác lại ở đây vấn đề nên dạy em bé chủ đề gì, dù sao đi nữa thì điều quan trọng là ở chỗ quý vị có thể dạy đứa bé ngay từ khi nó còn trong bụng mẹ, và chắc quý vị hoàn toàn nên làm điều ấy, nhất là khi quý vị muốn con mình sau này có được mảnh bằng tốt nghiệp từ những trường Đại học danh tiếng như Đại học Havard. Thực ra thì phương pháp dạy học ở đây rất đơn giản. Ý tôi muốn nói là quý vị đâu có nhiều lựa chọn: quý vị nào có thể đem máy chiếu, màn hình vào đó để dạy cho cháu, lí do là trong bụng mẹ làm gì có ổ cắm điện. Tất cả những gì quý vị có thể làm ở đây đơn giản là nói thật to vào bụng. Và đó chính là công việc của đàn ông, bởi vì trông sẽ rất kì cục nếu một quý bà mang bầu lại tự cúi xuống để nói vào bụng của chính mình. Vậy là mỗi khi hai vợ chồng quý vị có dịp rồi rãi bên nhau, chẳng hạn khi đứng xếp hàng trước quầy thanh toán tiền tại ngân hàng, ông chồng hãy dạy gì đó vào bụng bà vợ, ví dụ "Pierre là thủ phủ của North Dakota". Cũng có thể là của South Dakota. Tôi cũng chẳng biết nữa, bởi vì hồi tôi còn trong bụng mẹ, năm 1946, trên ti vi vẫn chưa có chương trình "Phil Donahue".

CHUẨN BỊ SINH CON

HÃY HỌC THUỘC LÒNG MỘT SỐ THUẬT NGỮ CHUYÊN MÔN

Một khi mang bầu và chuẩn bị sinh con, quý vị sẽ có dịp gặp gỡ và tham khảo ý kiến các nhà chuyên môn khác nhau, vì thế quý vị phải biết quy tắc sau đây: Khi nói về sinh nở, các chuyên gia không bao giờ dùng từ "đau". Thực tế như thế đấy, cứ như thể là người ta đàm luận về đề tài Thái Bình Dương Học mà chẳng dùng đến từ "nước". Lí do thật đơn giản: là nếu họ nói bég ra những gì thực sự sẽ xảy đến cho người mẹ khi phải lôi cái vật thể to tướng trong người ra, thì phái yếu chắc chắn sẽ chẳng ai dám mang bầu, và các vị chuyên gia sẽ phải tìm nghề khác.

Vì thế từ "đau" được các Chuyên Gia Sinh Nở Quốc Tế gọi là "co thắt". Với những người không có chuyên môn thì "co thắt" là một cái gì đó mà ghê lắm thì cũng như chuột rút là cùng, nhưng kì tình thì đó là thuật ngữ được dùng để chỉ đến cái cảm giác khi một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp sút mạnh vào thành tử cung. Còn thuật ngữ "con co thắt mạnh" được dùng để chỉ cảm giác trên với điều kiện là trung phong kia đi giày trượt băng.

Nói chung quý vị cần phải lường trước được tình huống "co thắt" này trước khi đi đến quyết định sinh con. Tôi ban đầu cũng rất sợ, nhưng cuối cùng

cũng vẫn quyết định có con bởi vì sau một số nghiên cứu tôi đã phát hiện ra rằng mình không phải là người kinh qua những khó khăn ấy.

CÁC BÀ MẸ CHÚNG TA ĐÃ SINH CON NHƯ THỂ NÀO VÀ TẠI SAO CHÚNG TA LẠI THẤY MỌI CÁI ĐỀU SAI LẦM

Đây là cách thức người ta sinh nở hồi bấy giờ. Khi có những dấu hiệu lâm bồn, ông chồng liền cấp tốc đưa vợ đến bệnh viện, ở đó bà vợ liền được một liều thuốc mê làm cho cô ấy không còn có thể cảm thấy co thắt hay bất kỳ một điều gì khác, kể cả khi núi lửa phun ngay giữa phòng đẻ. Nhờ vậy người ta hầu như không còn cảm thấy đau. Nhiều trường hợp các bà tỉnh lại khi đứa con bắt đầu vào học lớp bốn.

Cái dở của phương pháp này là chất gây mê có thể ảnh hưởng đến đứa trẻ, mà bằng chứng hiển nhiên là thế hệ công dân Hoa Kỳ sinh ở thập kỉ 40, 50 hay cả thập kỉ 60 đều chẳng ra gì. Nhưng tệ hơn nữa là nếu sinh con theo phương pháp này thì các ông chồng nhàn quá. Ông ấy chỉ phải làm mỗi một công việc là ngồi ngoài phòng chờ cùng với các ông chồng khác, vừa nhả khói thuốc lá vừa lần giở những trang tiểu thuyết rẻ tiền, và không ngót kêu ca là không biết người ta làm gì trong ấy mà lâu thế. Khi đứa trẻ ra đời, cô y tá liền lau sạch nó và bế ra cho người bố xem, thế là ông chồng yên tâm ra về và vác bộ mặt hãnh diện đến nhà mọi người để giải trí bằng những chuyện thư giãn vốn dành cho nhà tắm cho đến khi bà vợ hồi sức và có thể về nấu cơm phục vụ. Như thế là phương pháp này đã cướp đi cơ hội để ông chồng được chiêm ngưỡng những giây phút trang trọng nhất khi đứa con của chính mình chào đời, đây là không kể đến việc quan sát những chất cứng và chất nhầy cũng được đưa ra cùng với đứa trẻ.

Chính vì vậy mà ngày nay chúng ta đã có cách thức sinh nở tân tiến hơn. Bây giờ Chính quyền Liên bang yêu cầu chồng phải có mặt bên cạnh khi vợ đẻ, và sản phụ không được dùng chất gây mê mà phải đẻ tự nhiên. Hiểu theo một nghĩa nào đó chúng ta quay về một cái gì đấy tương tự kiểu "sinh hạ ngoài đồng" thuở ban sơ, chỉ khác ở chỗ là chúng ta thực hiện điều ấy ở các bệnh viện tối tân hiện đại, nơi mà các ông chồng không phải tự mình đi đùn nước. Nước sôi vệ sinh luôn được sẵn sàng cung cấp từ những chuyên gia y tế với giá 62 đô la một lít.

GIỜ CAO ĐIỂM

Sinh con cũng tương tự như ma cà rồng: nó không bao giờ xuất hiện trước khi mặt trời lặn. Nếu quý vị thấy có cái gì đó giống những cơn co thắt xuất hiện vào ban ngày, thì rất có thể đó là cái mà bác sĩ gọi là "chuyển dạ giả". Có nhiều chuyển dạ giả y như thật, và khi đó quý vị đến bệnh viện, gặp một bác sĩ giả, để rồi quý vị có thể nhận được thậm chí một con búp bê chính xác theo hình thể giải phẫu.

Cú chuyển dạ thật bao giờ cũng chỉ bắt đầu vào 3 giờ 15 phút sáng, theo giờ

chuẩn Tây bán cầu, bởi vì chỉ có thời điểm đấy là lúc tất cả các bác sĩ sản khoa ở nước Mỹ đang ngủ say nhất. Một khi xuất hiện những cơn co thắt, quý vị hãy điện thoại ngay cho bác sĩ sản khoa, người sẽ chỉ nhắc điện thoại và hỏi lại mà không cần tỉnh giấc: "Thế các cơn co thắt cách nhau bao nhiêu?" Quý vị có thể trả lời bằng đơn vị nào cũng được (chẳng hạn: "Cách nhau 5 cm") và bác sĩ sẽ nói: "Vậy hãy đến bệnh viện ngay đi" rồi ông ấy lại giờ mình và ngáy tiếp.

Trong khi đó quý vị cuống cuống thu nhặt các thứ cần phải đem đến bệnh viện (nhớ đừng có quên hộ chiếu đấy nhé!) và lên xe thật mau. Hỡi các ông chồng, đây là cảnh các đức ông chồng đưa vợ đến bệnh viện: quý vị ngồi ở mép ghế xe hơi trong khi mắt cách kính chắn ô tô 3 cm; còn hai tay quý vị tóm chặt tay lái như muốn bóp vụn nó ra làm trăm mảnh; cứ khoảng 9 đến 10 giây, đầu quý vị lại gục xuống như thể là để xem đồng hồ đo xăng với chiếc kim đã chỉ sang đáy vạch đỏ, sau đó quý vị mỉm cười nhún nhún với vợ và nói: "Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy cả thôi!"

GIÂY PHÚT TRỌNG ĐẠI

Mọi việc diễn ra thế nào? Tất nhiên sẽ có nhiều quý vị hỏi thế. Trông nó ra làm sao? v.v.

Thành thực mà nói, tôi không biết tí gì cả. Tôi chỉ nhớ những âm thanh, lời nói khi đẻ thằng cu Rob nhà tôi thôi. Lúc đó tôi đứng đầu bên này vợ tôi, Beth, không ngừng hét vào tai vợ những lời động viên chân thành nhất. Còn bác sĩ cùng nữ y tá đứng ở phía kia và hét vào bụng cô ấy. Nói chung là tình cảnh giống như một tiểu đội đang cố gắng bằng những lời động viên chân thành nhất để giúp đỡ một chú voi bụi đang hóc trong cổ một chiếc xe Volkswagen:

Bác sĩ: Cố gắng lên nào, Beth! Cô đang làm một việc phi thường đấy! Cô đang làm một việc phi thường đấy! Đúng không?

Y tá: Đúng, cô ấy thật phi thường! Nào cố lên đi, Beth!

Tôi: Em yêu! Em thật phi thường! Cố lên nào!

Vợ tôi: AAAARRRRRRRUUNNNNNNNGGGGGGHHH!

Bác sĩ: Xong rồi, thật phi thường!

Cuối cùng Rob cũng được lôi ra và khóc toáng lên để đòi quay vào. Hai vợ chồng tôi đều hài lòng. Tôi không quên ghi đầu cô ấy vào ngực như bài học ở lớp huấn luyện trước khi đẻ đã hướng dẫn.

CẦN PHẢI LÀM GÌ NGAY SAU KHI SINH CON

Quý vị cần phải nhắm tịt mắt lại, bởi vì bác sĩ đỡ đẻ sẽ giơ em bé lên kèm theo hàng đồng tử hà sa, mà đó là cái thứ trông gớm guốc nhất quả đất. Ngày xưa khi mọi người đều thanh tao lịch lãm, người ta huỷ ngay cái thứ ấy sau khi đẻ và không bao giờ nói đến trước mặt người khác. Nhưng ở xã hội mở cửa hiện nay người ta thoải mái bình luận về nó cứ như thể đấy là huân

chương chiến thắng vậy.

ĐẶT TÊN CHO CON NHƯ THẾ NÀO

Để tránh phải mất nhiều thời gian quyết định đặt tên con khi tạm lưu trong bệnh viện, quý vị hãy tranh luận với chồng bằng những lời lẽ to tiếng nhất. Quý vị bắt buộc phải làm thế thôi, bởi vì chồng cũng như vợ, ai cũng có những lí do riêng và rất nặng kí của mình. Chẳng hạn ông chồng muốn đặt tên con là John để tưởng nhớ đến một ông bác quá cố nào đấy, trong khi cái tên John kia lại gợi nhớ đến một bạn trai thời phổ thông của bà vợ.

Có một số tên mà cả hai vợ chồng nên tránh đặt cho con. Ví dụ nếu là con trai, quý vị không nên đặt tên là "Cyril" hay "Percy" vì những đứa trẻ mang tên đây thường đi học về với đầy u trên đầu. Quý vị không nên chọn cho con gái cái tên nào điệu quá, kiểu như "Cyndi", vì lớn lên hầu như chắc chắn cháu sẽ không làm được chức vụ gì quá nhân viên đánh máy.

Mấy năm trở lại đây, người ta có xu hướng đặt tên nghe như tên người Anh, như "Jessica" chẳng hạn. Tôi thấy đây là một trào lưu rất hay. Mặc dù chân thành mà nói Anh Quốc chưa hề sản xuất được chiếc xe hơi nào có thể chạy được qua quãng đường ra bãi đỗ xe mà không bị ít nhất một lần chết máy, nhưng hiện nay những tên kiểu Anglê như vậy vẫn được người ta rất khoái. Vậy hãy đặt tên cho con theo bất cứ cái tên Anh nào mà quý vị nghĩ ra, ví dụ "Queen Elizabeth", hoặc "Big Ben", hay là "Crumpet Scone-Hayes".

BẢO DƯỠNG EM BÉ

Vào một ngày đẹp trời nào đó, nhân viên chuyên trách sẽ thông báo rằng quý vị có thể xuất viện, và hai vợ chồng cần đưa con về nhà. Không có một thời điểm nào trong đời có được cái cảm giác giống như lúc ấy, khi lần đầu tiên trong đời hai vợ chồng ẵm một đứa bé trên tay, vâng, đứa bé của chính quý vị, khi mà hai vợ chồng cùng nhau bước ra cổng bệnh viện với cái dáng vẻ hiển nhiên là của ông bố bà mẹ lần đầu có con và sắp sửa đánh rớt đứa trẻ cầm đầu xuống đất.

Khoảnh khắc riêng tư đáng tự hào ấy kéo dài cho đến khi quý vị bước ra khỏi cổng bệnh viện tám bước. Lúc đó quý vị sẽ gặp những bà già cả qua đường chặn lại để khuyên bảo đủ điều. Pháp luật Chính quyền Liên bang đã quy định các bà già cả có thể chặn bất kì một cặp vợ chồng trẻ nào đang ẵm con trên tay. Họ rất nghiêm túc đón nhận trách nhiệm này. Họ dễ dàng thấy rằng những em bé trên tay quý vị không đội mũ, nên họ đến và nói rằng cháu sẽ bị cảm lạnh. Còn nếu em bé đang đội mũ, thì họ sẽ nói rằng mũ đó dây quá, dễ làm em bé nóng. Họ luôn luôn khuyên nhủ quý vị một cách chắc nịch như thể nếu không có họ, những đứa trẻ sẽ không thể sống được sang ngày hôm sau dưới sự chăm sóc của những đôi vợ chồng trẻ đĩnh đoảng còn ít kinh nghiệm như quý vị.

CHU TRÌNH TRẠNG THÁI CỦA TRẺ SƠ SINH

Đây là Chu trình Các trạng thái Cơ bản của trẻ sơ sinh, chu trình được cài đặt ngay từ khi em bé ra đời:

Trạng thái 1: Chuẩn bị khóc;

Trạng thái 2: Khóc;

Trạng thái 3: Vừa nín.

Công việc chủ yếu quý vị phải làm là đưa em bé về trạng thái 3 càng sớm càng tốt. Và đây là một phương pháp truyền thống, hi vọng sẽ giúp quý vị ít nhiều. Khi em bé bắt đầu khóc, bố mẹ hãy ẵm cháu đưa đi đưa lại và nói với nhau bằng một giọng đều đều: "Mình nghĩ rằng nó đói phải không? Không thể như thế được. Nó vừa ăn cách đây không lâu mà. Hay là nó muốn ợ hơi? Chắc là không phải thế rồi. Hay là phải thay tã? Không phải, vẫn khô nguyên này. Thế thì tại sao? Mình nghĩ rằng nó đói phải không?..." Cứ liên tục như thế một lúc lâu cho đến khi em bé phát chán và quyết định ngủ thiếp đi.

Khi em bé không ngủ mà cũng không khóc, quý vị có thể nhận thấy nó đang dõi theo những phân tử không khí. Nhiều năm qua các nhà khoa học vẫn tưởng rằng trẻ con chưa có khả năng tập trung ánh mắt vào các đối tượng xung quanh vì có một thực tế rằng chúng cứ nhìn qua nhìn lại nhưng không nhìn vào đâu cả; nhưng ngày nay người ta đã chứng minh được rằng vì mắt trẻ sơ sinh còn rất bé nên chúng có thể theo dõi được các vật thể bé tẹo như phân tử không khí đang trôi nổi khắp nơi, mà với chúng điều đó dù sao cũng thú vị hơn là phải nhìn những đồ vật loè loẹt vô duyên mà bố mẹ cùng gia đình cứ khua khua trước mặt chúng.

NÊN CHO BÉ BÚ MẸ HAY BÚ BÌNH

Có lẽ câu trả lời đã khá rõ ràng. Tất cả các bác sĩ nhi hiện đại đều khẳng định chắc chắn rằng nên cho bé bú mẹ. Có hai lí do chính:

- Mẹ của quý vị trước đây vẫn cho con bú bình thay cho bú mẹ, mà mọi thứ trước đây làm đều sai.
- Bú mẹ hiển nhiên là tốt hơn vì đã có rất nhiều nghiên cứu đã chứng minh như vậy, có hàng tấn sách và tạp chí mà thực thà mà nói tôi chưa kịp đọc chúng vì phải bận viết bài này cho kịp thời hạn.

THẾ NÀO LÀ KHÓC DẠ ĐỀ

Đó là khi em bé khóc liên tục không ngớt trong 71 giờ đồng hồ liền. Nếu em bé của quý vị khóc dạ đề như thế, quý vị phải lập tức đưa cháu đến bác sĩ nhi, người sẽ trả lời quý vị rằng không phải lo lắng gì hết. Điều đó thực ra cũng đúng thôi, nếu xét theo quan điểm của bác sĩ, vì căn hộ ông ấy ở cách quý vị cả chục kilômét.

THAY TÃ CHO BÉ

Trước tiên quý vị nên biết rằng theo cách nghĩ của em bé, quý vị không bao giờ cần phải thay tã cả. Không có một sinh vật nào trên hành tinh này lại có sự thoải mái trong một cái tã đầy nhoét như trẻ sơ sinh. Xoẹt một bãi chính là một trong những kỹ năng đầu tiên mà bất cứ em bé nào cũng thành thạo, và chúng rất lấy làm hãnh diện và tự hào với kỹ năng mới này, đặc biệt là khi có nhiều người chứng kiến, ví dụ như trước mặt ông bà chúng, hay trước mặt cả bạn bè đến nhà quý vị nhân dịp lễ Noel. Chúng khẽ cau mày tư lự, và bụp một cái, thế là xong. Sau khi hoàn thành công việc rất khoái ấy, chúng muốn dành chút thời gian để tận hưởng thành quả của mình bằng cách oằn đi oằn lại cho đến khi cái bãi đó nát bét ra và len lỏi vào từng nếp gấp xó xỉnh của bộ đồ trẻ em 45 đô la quý vị vừa mua để diện lễ Noel cho chúng. Vì thế cho nên, mỗi khi thay một cái tã đầy nhoét, quý vị đừng tưởng rằng quý vị đang làm một cái gì đó giúp đỡ cho em bé. Dưới con mắt của chúng, quý vị đang lấy đi mất đồng chất nhầy vốn là thành quả sau bao nỗ lực lao động.

SÁU THÁNG ĐẦU

Sáu tháng đầu là thời gian chứng kiến những tiến bộ vượt bậc của em bé: Nó học cách mỉm cười, cách nâng đầu lên, cách chơi đàn cello và cách sửa ô tô. Ha ha! Tất nhiên đó chỉ là một chút hài hước dành cho các ông bố, bà mẹ vẫn thường xuyên có ảo tưởng rằng có thể nhanh chóng đốt cháy hàng tá giai đoạn trưởng thành của em bé. Thực tế là trong sáu tháng đầu, đứa trẻ chỉ biết đặt đầu nằm đấy, bú sữa và đi vệ sinh tại chỗ thôi. Chúng vẫn chưa hoàn chỉnh phần não bộ: nếu quý vị mở đầu em bé ra - tôi thành thực xin quý vị không nên làm điều ấy ngay bây giờ - quý vị sẽ không thấy gì ngoài một tuyến nước dãi to tướng trong đó.

Nhưng dù thế nào đi nữa, quý vị cũng phải mua máy tính cho cháu. Không bao giờ là quá sớm để mua máy tính cho con cả. Lập luận trên được dựa trên những quảng cáo gần đây của hãng bán máy vi tính, mà chắc quý vị vẫn thấy trên tivi, ở đó có cảnh một đứa trẻ chịu bao đau đớn khắp mình mẩy chỉ vì bố mẹ không mua máy tính cho bé.

NGƯỜI TRÔNG TRẺ

Người trông trẻ tốt nhất tất nhiên là bà nội hay bà ngoại của cháu. Quý vị luôn luôn cảm thấy yên tâm khi giao em bé cho các bà, dẫu quý vị có phải đi xa trong một thời gian dài, chính vì vậy mà các bà nội, bà ngoại đã rời khỏi vùng Florida này ngay khi có cơ hội đầu tiên.

NHẬT KÍ CHO EM BÉ

Nhật kí em bé có lẽ là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất cho những vụ bạo động giết người ở Mỹ. Lí do là khi người ta sinh cháu thứ nhất, nhật kí sẽ như thế này:

Ngày mùng 5 tháng Giêng - Hôm nay Robert tròn 1,5 tuần tuổi! Nó nặng

4,244 kg, vậy là tăng được 0,023kg so với hôm qua! Hôm nay phải thay hai cái tã đây, nhưng không đến nỗi nhão quá như hôm mồng 3 tháng Giêng vừa qua! Nhưng trông nó vẫn còn xanh xao lắm!

Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác. Cho đến khi họ có đứa con thứ hai, lúc mà họ đã phát chán khi phải ghi nhật kí hàng ngày như vậy rồi. Nhưng không lẽ lại bỏ, thôi không viết. Vậy là kết quả cuốn nhật kí thứ hai như sau: 1966-1974 - Byron sinh ra và đi học cấp 2

Và thế là Byron lớn lên, trông bên ngoài thì bình thường như những đứa trẻ khác, nhưng thực ra nó luôn luôn không bao giờ quên được thực tế phũ phàng là cuốn nhật kí của mình trông thật mỏng manh, trong khi cuốn nhật kí của Robert trông không khác gì một cuốn danh bạ điện thoại. Kết cục là đến một ngày đẹp trời, không thể chịu được căng thẳng nữa, Byron chạy như điên vào một nơi công cộng như phòng khám răng chẳng hạn với khẩu súng máy lăm lăm trên tay...

Vì vậy cho nên, nếu quý vị muốn ghi nhật kí cho con, cũng tốt thôi không sao cả, nhưng xin hãy thông báo trước cho cảnh sát khu vực.

TỪ SÁU THÁNG ĐẾN MỘT NĂM TUỔI

THỨC ĂN SAM ĐẦU TIÊN

Từ "thức ăn" được dùng ở đây hoàn toàn không chính xác. Thực ra chúng là những thứ chứa trong hàng triệu cái hộp bày bán ngoài siêu thị với nhãn hình em bé nhoẻn miệng cười. Trẻ con rất ghét ăn thứ đó. Mà ai thích được kia chứ. Khi nấu xong, trông chúng giống một bãi chất thải thật buồn tẻ.

ĐI DU LỊCH VỚI EM BÉ

Bây giờ là lúc quý vị nghĩ đến việc giải trí bằng cách cho em bé cùng đi du lịch đến những nơi sẽ không phải thấy những vết cáu bẩn vàng vàng tạo thành từ chuối trộn với nước miếng trẻ em được bôi đầy khắp các bề mặt quanh phòng nằm ở độ cao dưới 30cm. Sáng kiến tuyệt vời! Hai vợ chồng tôi thường xuyên đưa cu tí Rob đi đây đi đó ngay từ khi cháu dưới một tuổi, và chúng tôi lần nào cũng rất ngạc nhiên là, mọi cái đều tốt đẹp, suôn sẻ, và không có gì phải lo lắng mãi cho đến khi chúng tôi rời khỏi nhà được khoảng 4 tiếng đồng hồ, khi mà Rob sốt đến 106 độ. Mà chúng tôi nhiều khi cũng chẳng cần phải đo nhiệt độ vì có thể nhận rõ là núm vú giả đang chảy nhũn ra.

Hầu hết các em bé đều ẩn chứa trong mình các loại virus không lộ diện, nhưng sẽ tự động phát bệnh khi em bé cách xa phòng khám bác sĩ nhi của cháu khoảng 150km. Lần đầu tiên xảy ra tình huống này với Robert, chúng tôi phải cấp tốc đưa cháu đến một bác sĩ nhi. Ông này tốt nghiệp trường Đại học Tổng hợp Y khoa Kuala Lumpur và trường Cao đẳng Dệt kim. Ông kêu lên: "Cháu nóng quá! Nóng dữ hê! Chắc là bị seezah không chừng!" Chúng tôi hoảng quá: "Trời! Không thể thế được! Seezah!" Xong chúng tôi tự hỏi

nhau: "Nhưng mà seezah là gì nhỉ?" đồng thời trong đầu hình dung đến một căn bệnh kinh khủng nào đó ở Châu Á. Thế là bác sĩ quay tròn mắt trong đầu một hồi, và nói "Aaargh...", và vợ chồng tôi hiểu ra: "À, seizure!"

Bài học chúng tôi rút ra từ vụ này là phải luôn luôn đề phòng đến những tình huống bất ngờ nhất. Nếu quý vị định đưa con đi nghỉ hè ngoài bãi biển, thì ngoài vài thứ vật dụng hàng ngày của cháu như: thức ăn, đơn thuốc, bình bú, máy khử trùng, thuốc men, quần áo, tã lót, khăn giấy ẩm, thuốc mỡ, nước hoa, dầu xả, xà phòng các loại, phấn rôm, núm vú giả, đồ chơi, cũi du lịch, chăn lông, cặp sốt, ghế đèo, xe đẩy v.v.. quý vị cần phải nhớ mang thêm những thứ sau:

- Một thứ trông na ná cái vệt dầu dùng để hút mũi cho em bé vì nếu không, khi cháu bị lạnh, nó sẽ phát ra những tiếng sục sục ừng ục suốt đêm trong khách sạn.

- Một liều thuốc mạnh phòng bệnh tả dành cho em bé, bởi vì sẽ có một lúc nào đó, khi quý vị đang ngả mình thư giãn ngoài bãi biển để tận hưởng ánh nắng và tiếng sóng, quý vị chợt nhìn thấy cháu đang vuốt ve âu yếm một con chó chết trôi giạt vào bờ.

- Vài cuốn tiểu thuyết để đọc ngoài hành lang phòng cấp cứu.

- Máy ảnh cùng vài cuộn phim để ghi lại những hình ảnh, những tình huống bất ngờ kiểu như trên làm kỉ niệm.

MỘC RĂNG

Mọi em bé mọc răng vào đúng 3 giờ 25 phút sáng ngày 11 tháng 3, mặc dù có một số em mọc muộn hơn khoảng 10 phút. Dấu hiệu đặc trưng của hiện tượng mọc răng là em bé trở nên cáu bẳn và khóc. Tất nhiên đó cũng là dấu hiệu của mọi hiện tượng khác, do đó quý vị cần áp dụng phương pháp cổ truyền để khẳng định thêm: dứt ngón tay vào miệng của bé để xem bé cắn thế nào, nếu thấy răng bé chạm đến xương ngón tay thì có nghĩa là bé đã mọc răng.

TỪ MỘT ĐẾN HAI TUỔI

Em bé sẽ tập đi và bắt đầu tập nói, nhưng có lẽ điều mà nó học được nhiều nhất là tự dưng khóc toáng lên ngoài siêu thị mà không cần lí do gì cả.

TẬP ĐI

Hầu hết em bé bắt đầu tập đi vào tháng thứ 12, nhưng không ai lí giải được tại sao chúng lại cần tập đi vào lúc đấy, bởi vì liên tục trong 12 tháng tiếp theo, những gì chúng làm là chỉ di chuyển loăng quăng không có phương hướng nhất định đến những xó xỉnh đầy bụi, rồi thỉnh thoảng ngã bệt mông xuống đất. Có lẽ vì thế người ta thiết kế loại tã (slip giấy) có độ dày nhiều như vậy. Trong giai đoạn này bố mẹ cháu cần phải luôn luôn đi theo sau với hai tay giang ra để sẵn sàng đỡ em bé mỗi khi bé ngã giống như cảnh trong bộ phim nổi tiếng "Mẹ em" dành cho bố mẹ trẻ con. Chỉ khác một điều là

quí vị phải cố gắng cúi xuống thấp hơn nữa để có thể dựng bé dậy được nhanh nhất vì càng để em bé ngã lâu trên đất, em bé càng có nhiều cơ hội để với một cái gì đó bỏ vào mồm.

TẬP NÓI

Có hai từ cơ bản mà mọi em bé đều bắt đầu tập. Từ thứ hai là từ mà em thật sự nói, thường bắt đầu vào tháng thứ 18. Còn từ thứ nhất là từ mà bố mẹ chúng nghĩ rằng chúng đã nói, thường bắt đầu vào tháng thứ 12, hoặc sớm hơn nếu đó là con đầu lòng.

Sự việc xảy ra như sau. Em bé ngồi chơi và đang tìm cách đưa chiếc ô tô nhựa vào mồm rồi phát ra một âm thanh ngẫu nhiên của trẻ, ví dụ:

"gawanoo", thế là bố mẹ của cháu, với não bộ đã được làm mềm vì hít phải nhiều hơi dầu xả dành cho trẻ em khi gọi đầu cho cháu, liền nhao nhao lên hỏi nhau: "Minh thấy chưa, Teddy vừa nói ô tô đấy!"

CÁC DẠY DỠ VỤN VẬT KHÁC

Các chuyên gia tâm lí học đều cho rằng nguồn gốc chính làm đứa trẻ quan tâm lo lắng là các hoạt động chức năng của cơ thể, chính vì thế quí vị có thể yên tâm hiểu rằng điều đó là không đúng. ÍT NHẤT thì điều đó cũng không đúng với thằng cu Rob, con trai chúng tôi. Không có gì làm nó cảm thấy thoải mái hơn một chiếc tã đầy nhoét. Một lần chúng tôi đưa cháu đến hiệu ảnh để chụp, khi mà không còn kịp thời gian để thay tã nữa, thì cháu làm luôn một bãi với kích thước mà không một định luật vật lí nào có thể giải thích được. Tay thợ ảnh vừa chụp vừa không ngớt xuýt xoa rằng chưa bao giờ được chụp một em bé tươi tỉnh như thế này, tất nhiên anh ta nói thế cũng dễ thôi, vì anh ta ở cách cháu trên 5m. Các ảnh chụp được đều tuyệt hảo.

Trong tấm hình nào Robert cũng toét miệng ra cười hở cả răng của một em bé đang thoát ra thứ hương vị đủ làm ngất xỉu bất kì con bò mộng nào trong bán kính 5m. Đấy, đấy là tất cả những gì em bé lo lắng về hoạt động chức năng cơ thể chúng.

Thế quí vị có biết ai là người lo lắng quan tâm nhất về điều đó không? Đó chính là các ông bố, bà mẹ. Các cặp vợ chồng trẻ mất rất nhiều thời gian suy nghĩ và lo lắng đến sinh hoạt thường nhật của con. Cứ lấy ví dụ bất kì một cặp vợ chồng có hiểu biết rắc rối, chuyên bàn về những đề tài như văn học, thơ ca hay nghệ thuật sống trước khi có con, thì chẳng bao lâu sau khi có đứa con đầu lòng, họ sẽ không bao giờ mất hứng thú khi chuyển sang đề tài về các loại ghế nhỏ có lỗ ở giữa dành cho trẻ, cho đến khi mà không bạn bè nào có ý đồ mời họ đến dùng cơm tối nữa.

SANG NĂM THỨ BA

SỢ HÃI

Mọi người chúng ta đều được sinh ra kèm theo một số nỗi sợ hãi cảnh giác có tính bản năng; sợ ngã, sợ bóng tối, sợ tôm hùm, hay là sợ ngã phải tôm

hùm trong bóng tối, v.v.. Những sợ hãi bản năng như vậy giúp em bé tránh được nhiều nguy hiểm, vì thế quý vị cần khuyến khích chúng ("Chạy mau, tìm hùm đến kia...")

Nhưng có nhiều em 2, 3 tuổi sợ hãi nhiều điều rất là phi lí. Có lẽ chúng bị nhiễm từ ngài Roger. Tôi và thằng cu Rob có lần xem bộ phim mà trong đó Roger cứ hát mãi cái câu "không thể nào đi xuống rãnh nước" với một giọng hát vui vẻ đến mức khó tưởng tượng được; và thế là sau khi xem xong phim, hai bố con rất ngại đi gần rãnh nước. Còn có lần tôi đâm ra rất sợ bị đâm chết khi đang tắm vòi hoa sen, đó là kết quả sau lần gặp một chuyên gia tâm lí học.

Gần đây Robert đâm ra rất sợ sẽ bị một con ngựa nào đó đột nhập vào phòng ngủ và tấn công lúc nửa đêm. Vợ chồng tôi giải quyết nỗi lo âu này của cháu bằng một cách rất cởi mở và thẳng thắn: chúng tôi đưa cháu đến thăm một trại ngựa để qua đó cháu có thể tận mắt nhìn những con ngựa trong chuồng, để qua đó cháu có thể thấy rõ rằng đó là một loài thú to lớn như thế nào với cặp mắt to và lạnh lùng đến kì quái, kèm theo bộ răng dài và cặp móng cứng đến là găm guốc đủ để giẫm nát bất kì ai thành một đồng thịt vụn chỉ trong vòng không đầy 2 giây. Nhờ phương pháp này mà Robert thôi không tưởng tượng gì đến ngựa của cháu nữa, và điều đó cũng tốt thôi vì nó đã giày nát đêm nhà tôi rồi.

NHỮNG NỖI SỢ HÃI MÀ MẸ QUÍ VỊ ĐÃ DẠY KHI QUÍ VỊ CÒN BÉ
Đó là những điều mà quý vị đã từng phải biết sợ trước khi trở thành người lớn, và bây giờ chính là lúc quý vị cần phải chuyển những cái đó sang em bé 3 tuổi của quý vị:

- Sợ rằng nếu liếc mắt nhiều quá thì mắt sẽ bị kẹt không nhìn lại được.
- Sợ rằng nếu đi tắm hoặc đi bơi sớm hơn 1 giờ sau bữa ăn thì sẽ bị co rúm, chìm xuống đáy hoặc bị chết rét.
- Sợ rằng nếu mặc áo lót cũ thì sẽ bị máy bay đâm vào người và lột tung áo ngoài ra, để rồi sẽ bị bêu riếu trong bản tin chiều trên ti vi phát sóng toàn quốc. ("Nạn nhân có chiếc áo lót thủng lỗ chỗ, sòn rách, và lem luốc này đã được xác định chính xác là ông...")
- Sợ rằng nếu làm điều gì đó không phải ở trường mẫu giáo, thì những điều xấu ấy sẽ bị vĩnh viễn ghi vào sổ đen và đeo đẳng mình khắp cuộc đời. ("Mọi bằng cấp của ngài và thông tin chúng tôi biết về ngài qua quá trình công tác tại cơ quan cũ đều rất tốt, thưa ngài Barry, nhưng qua cuốn sổ đen này chúng tôi biết được rằng khi học lớp tám, ngài và Joseph di Jacinto đã thả một quả pháo đùng vào hồ toa lét của Trường Phổ thông Trung học Harold C. Crittenden. Rất lấy làm tiếc, thưa ông Dave Barry, thật lòng mà nói chúng tôi cần tuyển những người có hiểu biết hơn về hệ thống cấp thoát

nước.")

ĐỒ CHƠI CHO EM BÉ

Quý vị đừng mất thời giờ để ý đến những dòng chữ nhỏ xíu ghi trên hộp kiểu như "dành cho trẻ em từ 1 đến 3 tuổi". Nếu quý vị tuân thủ những hướng dẫn kiểu như thế thì quý vị sẽ lòi về nhà một đống những miếng nhựa hình thù khác nhau mà em bé sẽ phải lắp ghép đúng chỗ lòi ở miếng này và cái lỗ bé xíu ở miếng kia, mà chơi như thế rất tẻ nhạt và kết quả là chỉ sau 4 phút cháu sẽ chán và quăng hết đồ chơi vào gầm giường, gầm ghế. Đồ chơi phù hợp nhất cho các cháu từ 0 đến 3 tuổi là đồ chơi trên đó ghi "dành cho trẻ em từ 10 đến 14 tuổi". Còn đồ chơi thích hợp cho lứa tuổi 10-14 là tiền mặt và căn hộ riêng.

Quý vị cũng nên mua đồ chơi của hãng Fisher-Price. Không phải dành cho cháu bé. Mục đích là để bảo vệ chính quý vị. Mỗi mặt hàng của Fisher-Price đều đã được chứng thực qua cả tá các nhà tâm lý học trẻ em và bác sĩ nhi khoa, Ralph Nader và cả ngài Roger, nhờ đó mà tại hầu hết các tiểu bang trên đất Hoa Kỳ này, nếu quý vị không có trong nhà khoảng một chục loại đồ chơi của Fisher-Price, thì đó được coi là một bằng chứng hợp pháp về tội thiếu trách nhiệm nuôi dạy con cái.

THAY LỜI KẾT: VẬY CÓ NÊN SINH ĐỨA CON NỮA?

Voilà! Vậy là chúng ta đã đến đây! Chúng ta đã cùng nhau ra qua từng giai đoạn từ một vật thể trông tựa tựa như quả bí, chưa biết làm gì có ích, cho đến khi nó hoàn toàn trưởng thành có đủ khả năng tự mình bỏ con mèo vào trong lò vi sóng, đóng cửa lò rồi bật công tắc.

Tất nhiên đó là một thời gian dài đầy nỗ lực của quý vị. Tất nhiên bây giờ quý vị muốn có một thời gian yên tĩnh thư giãn, chỉ có hai vợ chồng với nhau, ngồi tâm sự bên tách cà phê của một quán sang trọng, thay vì ngóng chờ suốt đêm ngoài cửa phòng chiếu X-quang để biết xem liệu có phải cháu bé vừa nuốt phải viên đạn bị rút ra khỏi thắt lưng viên cảnh sát, người chiều nay vừa viết hoá đơn phạt quý vị chỉ với lý do là quý vị lao xe đâm vào cửa hàng bán nội thất gia đình (vì cháu bé vừa quăng cặp kính cận duy nhất của quý vị ra khỏi ô tô). Nhưng dù sao đi nữa, cũng xin quý vị nhìn nhận vấn đề theo khía cạnh tốt của nó.

(Im lặng một lúc lâu)

Tất nhiên, cần phải đợi lâu! Rồi một lúc nào đó quý vị sẽ thấy thích. Khi ấy, quý vị sẽ cảm thấy hứng thú sinh đứa con nữa để lặp lại tất cả những bước trên một lần thứ hai. Tất nhiên lần này rất có thể quý vị sẽ đỡ được một số

khâu văt vắ, chẳng hạn như không phải lâm bồn. Tôi biết được như vậy là nhờ gần đây tôi có dịp đọc tờ báo mua ngoài siêu thị khi đang đợi xếp hàng trả tiền mua sữa, rằng người ta có dịch vụ cho phép sinh con trong ống nghiệm! Tôi cũng không có đủ thông tin chi tiết, nhưng hình như phương pháp tân tiến này giúp quý vị tránh phải những văt vắ khi lâm bồn, nhưng có điều quý vị cần phải cân nhắc là đứa trẻ sẽ rất bé và có hình trụ. Nhưng dù quý vị có định sinh đứa con thứ hai hay không, thì một điều quan trọng là quý vị đã có dịp chứng nghiệm nỗi hạnh phúc được làm cha làm mẹ, và tôi xin đảm bảo rằng chỉ một vài năm trôi qua là con của quý vị, nay đã trưởng thành, sẽ đến thăm quý vị cùng với những đứa cháu kháu khỉnh, và hỏi quý vị một cách chân thành và cảm động nhất, rằng chúng cần vay một khoản tiền không thời hạn để trả nợ cho ngôi nhà riêng mới xây trông to và đẹp gấp ba lần ngôi nhà quý vị đang sống.

Nguồn: TTVN

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 06/02/2004 7:16:11 CH